

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Τὸ Πρωτοχρονιάτικο φύλλον
«ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ»

Θὰ εἶναι κατὰ ἐκπληκτικὸν καὶ πρωτοφανὲς διὰ
τὴν Ἑλλάδα. — ΜΟΝΟΝ 2 ΔΡΑΧΜΑΙ.
50 μεγάλοι πλουσίως εἰκονογραφεύμενοι σελίδες

2
ΔΡΑΧΜΑΙ
50
ΣΕΛΙΔΕΣ

Ἀθήναι
95
Δεκεμβρίου
1936
Ἰδιοθ. φύλ. 14

Π
E64

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ Σ' ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Το Χριστουγεννιάτικο «ρεβεγιόν», που για τους Γάλλους και Γερμανούς, είναι ένα τρελλό άποκρητικό καρναβάλι.

Το Χριστούγεννα... Μία γιορτή που συν-
κινεί και ενθουσιάζει μαζί την ανθρω-
πική ψυχή, και γεμίζει όλους μας με με-
γάλη χαρά. Μία χαρά αληθινή, διαφορε-
τική από τις άλλες, συμβολική για κά-
ποιο θείο γεγονός, που ο κόσμος γιορ-
τάζει και θα γιορτάζει ανά τους αιώνες.
Όλοι οι λαοί στον κόσμο, φτωχοί και
πλούσιοι γιορτάζουν την ημέρα αυτή ο
κάθενας με τις συνήθειες τους. Θα χα-
ρούν τη γέννηση του Χριστού, που συμ-
βολίζει την αγάπη και την αλήθεια, και
θα πανηγυρίσουν το μεγάλο αυτό γενο-
νός με χίλιους δυο τρόπους. Ο κόσμος
θα γιορτάσει πραγματικά την ημέρα των
Χριστουγέννων λαομνημόνως κάθε λήπτη
του και κάθε στενοχωρία. Αυτά το χρι-
στογεννιάτικο γλέντι, στους άλλους λα-
ούς, πολλές φορές ξεπερνά τα όρια μιας
απλής διασκεδάσεως.

Στις περισσότερες ευρωπαϊκές μεγα-
λουπόλεις, οι νύκτες των «ρεβεγιόν» είναι
πραγματικά ένα παιγνίδι τρέλλας, που
υπερβαίνει σε ένταση και διάθεση το καρ-
ναβάλι. Ο κόσμος χαρτοπαίζει με δαι-
μονισμένη διάθεση, πίνει ουγκράττα
ανά στίπια και τα κέντρα, χορεύει μέχρι
αναίσθησης και έρμυεται με διπλάσια
όρμη από τις άλλες ημέρες της χρονιάς.
Ας δούμε, όμως, πώς γιορτάζονται τα
Χριστούγεννα στους διάφορους λαούς
της Ευρώπης.

Οι Γάλλοι γιορτάζουν τα Χριστούγεννα
με μεγάλη επισημότητα. Ακόμη και σή-
μερα σε πολλά χωριά έχουν τη συνή-
θεια να παίρνουν ένα γαϊδουράκι στολι-
μένο ύφασμα, και να το καθάλλει η ώ-
μορφότερη κοπέλλα του χωριού κρατών-
τας στην αγκάλια της ένα νεογέννητο.
Οι παπδες και ο λαός, συνοδεύουν τη
κοπέλλα μέχρι την εκκλησία. Στο Παρί-
σι όμως, τη βραδιά του ρεβεγιόν, μα-
μαεύεται στα αριστοκρατικά κέντρα του
δούλου της Βουλώνης, ή εκλεκτότερο
σε πλούτο και ύψωση έχει να παρου-
σιάσει η γαλλική πρωτεύουσα. Ο κόσμος
απερνάει τις ώρες του μέσου στους ά-
πειρους της σαμπάνιας και στη νυχτερινή
μουσική των πιο μοντέρνων χορών. Όλα
τα παριζιάνικα κέντρα, της Μονμάρτης
και του Μονναρνάς, και τα διάφορα κο-
σμοπολιτικά κέντρα, παρουσιάζουν τις
Χριστουγεννιάτικες νύκτες τις πιο έντυ-
πωστικές εκπλήξεις. Σκορπίζουν άφθονα
κοτινιόν, παρουσιάζουν τα πιο ωραιότε-
ρα νούμερα, που φέρνουν ενθουσιασμό
και πανδαιμόνιο. Βλέπει κανείς στο πα-
ρισινό «ρεβεγιόν», Ινδούς, Κινέζους,
Τούρκους φοιτητές ή άριστους γυναικείας
κάθε τάξεως, να γιορτάζουν τα Χριστού-
γεννα και να ανταλλάσσουν τον δαπνο-
μό της βραδιάς...

Αλλά μόνο στο Παρίσι; το ίδιο συμ-
βαίνει και στο Λονδίνο. Οι Έγγλες γι-
ορτάζουν με μεγάλη πίστη τα Χριστού-
γεννα. Στολίζουν τα στίπια τους με έν-
θη, και προστοιμάζουν με ιδιαίτερη επι-
μέλεια το σπουδαιότερο γλυκόσμα της
ημέρας, την πατροπαράδοτη ποτίνγκα.
Όταν τελειώσει το γεύμα σβύνουν όλα
τα φώτα, και το γλυκόσμα ραντισμένο με

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο Ντούγκλας Φαίρμπαρντ, από τους πιο
δημοφιλείς καλλιτέχνες του σινιπλό,
σκηνοευνάει να γυρίσει τη διαγραφή του
Μάρκο Πόλο, για λογαριασμό του Σάμ
Γκόλντμαν, τον μεγάλο έρμυνητορ ίσως
έρμυνητορ ο Γκάρι Κούπερ.

Είς την Αμερική έγιναν πάλιν της
μόδας ταίρια με παλαιάς υποθέσεις, από
έκείνας που προσεβάλλαντο τελευταίως
μόνον εις τους λαϊκούς κινηματογράφους
φους: άγαντες δηλαδή εις τας άμερικανί-
κας διαδόχους των Δυτικών έπαρχιών,
μεταξύ λευκών και έρυθροδερμών. Ο
Σεσίλ ντε Μπλ έπεράτωσε κατ' αυτάς
μιαν ταίριαν με την ψυχή και τους ά-
θλους του περιβοήτου Μπουφάλο Μπλ.
Ο Δαυίδ Χόσεφντ προσπαθεί να κατα-
στήσει πάλιν δημοφιλή τον Ζώρζ, Ο Μπρί-
ν, ως πρωταγωνιστή της ταίριας «Δα-
νιήλ Μπλόν», εις την οποίαν περιγύ-
φονται οι άθλοι των πρωτοπόρων κατά
των ερυθροδερμών.

Είς την Τύνιδα πρόκειται ν' αναγερθή
κατ' αυτάς ένας σταθμός δυνάμεως 100
χιλωάτ. Την σχετική διαβάνην ανέλα-
βεν ή τοπική Κυβέρνησις, ή οποία θα
δώσιν κατόπιν την εγκατάστασιν εις μι-
αν έταιρίαν προς εκμετάλλευσιν.

Στο «ρεβεγιόν» οι έρωτευμένοι ανταλλάσσουν εύχες και φιλήματα.

Ο καθένας παίρνει από μία φέτα, και
σφίγγει με το άνω χέρι, τις άνω βραχίονες
μέσα, μαντεύει το μέλλον του. Αυτή ε-
ίς μια γενική συνήθεια στην Άγγλια.

Στη Γερμανία όμως τα Χριστούγεννα
γιορτάζονται πανηγυρικά. Για τον Γερ-
μανό, ή ημέρα αυτή είναι ανεξάντηλη
πηγή οικογενειακής χαράς. Πλούσιοι και
φτωχοί θα πάνε την ημέρα αυτή την πα-
τροπαράδοτη χίνα, που από έβδομωδες
ολόκληρες πρό της γιορτής, φέρνει εις
πόλεις κατά χιλιάδες. Κάθε στίπ, εκτός
από τη χίνα, θα προμειωθεί και το
«Ταίβε μπλούμ», δηλαδή το έλατο. Το
δέντρο στολίζεται με άφάνταστο λαμπρό-
τητα, που την ύμνησαν όλοι οι ποιητάι
από της Γερμανίας. Νυχθημερόν, οι
τεράστιες σιδηροδρομικές γραμμές
της Γερμανίας, μεταφέρουν άδοκαπα
χίνας και έλατα, για τα Χριστούγεννα,
που γίνονται άναγαστα εις πόλεις. Κα-
νείς ίσως λαός στον κόσμο δεν προστοι-
μάζεται με τέτοια ζέση για νά γιορτάσιν

μερες του Δεκεμβρίου. Ολόκληρη τη
σήμερα με το άνω χέρι, τις άνω βραχίονες
μέσα, μαντεύει το μέλλον του. Αυτή ε-
ίς μια γενική συνήθεια στην Άγγλια.

Είς την Τύνιδα πρόκειται ν' αναγερθή
κατ' αυτάς ένας σταθμός δυνάμεως 100
χιλωάτ. Την σχετική διαβάνην ανέλα-
βεν ή τοπική Κυβέρνησις, ή οποία θα
δώσιν κατόπιν την εγκατάστασιν εις μι-
αν έταιρίαν προς εκμετάλλευσιν.

στα γόνυατα και έκανε τη προσκύνη της.
Και όλοι οι άνθρωποι που βρισκότανσαν
στις γύρω ταβέρνες και τα νυκτερινά
κέντρα, άφικαν τα ποτήρια τους, πέσα-
νε γονατιστοί και σταυροκοπήθηκαν.

Στα χωριά του Λουξεμβούργου πιστεύ-
ουν ότι τα Χριστούγεννα ή ημέρα αύθα-
νει κατά ένα «κοκόρου πόδι». Γιαυτό ό-
λα τα στίπια έχουν τα κοκόρια των, και
όλοι παραφυλάνε ν' ακούσουν το δικό
τους νά λάλησιν πρώτο. Στο στίπ που θα
πρωτολάλησιν ο κόκορας, τα κορίτσια στο-
λιζόμενα πηγαίνουν στην εκκλησία μαζί
με τον κόκορα, που τον στολίζουν κι
αυτών με κόκκινες κορδέλλες, τον άνε-
βάδζουν επάνω στο καμπαριό, και κτυ-
πούν τις καμπάνες προς τιμήν του Ι

Στη Τσεχοσλοβακία ή Χριστουγεννιά-
τικες γιορτές άρχίζουν από του Άγιου
Νικολάου, δηλαδή από τις 6 Δεκεμβρίου.
Την ημέρα αυτή σ' όλα τα στίπια βάζ-
ουν κλαδιά από κερασιές μέσα στο νε-
ρό και τ' αφήνουν εκεί ως που να περά-
σουν τα Χριστούγεννα. Άν το κλαδί
άνθισιν, θα φέρη τύχη, άλλωτώς θα φέ-
ρη δυστυχία.

Στη Νορβηγία, σκορπίζουν επάνω στα
κεραμύδια σιτάρι για νά φάνε τα που-
λιά, και οι Όλλανδοί περιμένουν τον
Άγιο Νικόλαο να τους φέρη την ευτυ-
χία στο στίπ τους.

Ολόκληρη έτσι ή Χριστιανική Ευρώπη
πίνει, γλεντάει και έρωτεύεται κάθε
χρόνο στην ύγεια του Θεανθρώπου που
φέρνει τον καινούργιο χρόνο μαζί με
νέες ελπίδες και νέα όνειρα. Σ' αυτό
το έορταστικό πανδαιμόνιο δεν ύστερεί
και ή Άθηνά μας. Μπορεί ό Άθηναίος
να μη γιορτάζη τα Χριστούγεννα με όση
διάθεση και μεγαλοπρέπεια θα τα γιορ-
τάσιν ο Γερμανός ή ο Γάλλος. Θα «ρε-
βεγιονάρη» όμως στα διάφορα Άθηναι-
κά κέντρα και θα πανηγυρίσιν τη γέννη-
σι του Χριστού κόπως ιδιαίτερα. Γύρω
από το άπαράμιλλο Χριστουγεννιάτικο
δέντρο, που σκορπίζει διαλεγμένα «κο-
τινιόν», θα μαζευτούν με χαρά οι νυκτό-
διοι Άθηναίοι, θα χορεύουν, θα πιούν,
θα γλεντήσουν. Τα σεραπέν, οι μπαλ-
λίνες, ο λουλουδοπλήμεος, θα σκορπί-
σουν και έφετος την ελπίδα, την αγάπη,
την χαρά και τη δροσιά της ζωής...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Η αυκοφαντία μοιάζει με φλόγα που
μαυρίζει όσα δεν μπορεί να κάη.
Ήσυχες που δεν μπορεί να τις εξαγνί-
σιν ούτε ό έρως, τίποτα δεν θα μπορέ-
σιν να τις εξαγνίσιν.

Ο άνθρωποι όλοι είναι ίσοι, ή προσω-
πεία των μόνο διαφέρει.
Η άναρχία άνοίγει τα όρραθρα και ή
σφακεία τα βράζει.

Όποιος δεν άγάπησιν, δεν ζήσει τον
εαυτό του.

Λένος και λιθόρι φεύγουν και δεν
πιδόνονται. Όποιος μιλάει χωρίς νά σκέ-
πεται, το φρεσκάει χωρίς νά σημαδεύει.

Η ενδοσκόπησιν είναι ή πιο ύποψος
νόσος κατά ενός έκθετου μας είναι νά
άρχισουμε να τον ευεργετούμε την πη-
γήν που αυτός θα μας δώσιν.

ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ
Ο έρως είναι όαν τις επιδομηκές άρ-
χότητες. Όσο τον φοβόμαστε, τόσο
κινδυνεύουμε.

Πόσον θ' άναπαύσιν κανείς την γυ-
ναίκα του άν δεν ήταν όκη του και ά-
ντικε σε άλλον.
Κάθε έρως, άκόμη και ό πιο άγνός,
πνίγεται από τας αίσθησεις. Έκείνιος ό
που νομίζει ότι άγαπού τον με την
καρδιά, άπαύσεται.

ΣΟΚΡΑΤΗΣ
Για μερικές γυναίκες είναι πιο εύκο-
λο να κρατήσουν στη γλώσσα τους ένα
άναμμένο κάρβουνο παρά να φιλήσουν
ένα μυστικό.

Μόνη που δεν βλέπεται γλήγορα λη-
σμονοποιείται.

Αθηναϊκή Ζωή

ΤΑ ΤΡΩΤΑ ΜΑΣ

ΡΩΜΕΪΚΗ ΟΝΟΜΑΤΟΛΟΓΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΕΠΩΝΥΜΑ

Από όλους τους λαούς της γής, ήμεις
οι Έλληνες θα έχουμε άσφαλώς τα χει-
ρότερα επώνυμα. Οι σημερινοί άπόγονοι
των αρχαίων Έλλήνων, οι οποίοι έπαρ-
ναν για όνομα των τις πιο άφαιες και
σε έκφορά και σε νόημα λέξεις —Περι-
κλής, Αριστογέλιων, Θεμιστοκλής κλπ.
— φέρουν για τίτλον της ύποτάσεώς
των τις πιο κακόχτες και πεζές λέξεις:
Καλαμποκής, Μαυραγώνης, Σινιάτης,
Μαραγκός και τόσα άλλα, άκόμη πιο
χειρότερα από αυτά, τα όποια παρθέ-
σαμεν εδώ έντελως, προχείρους, ύπερ-
χον ελληνικά επώνυμα, τα όποια όμα
τ' ακούσεις για πρώτη φορά, δεν μπο-
ρείς να μη φρίξης. Πολλά από αυτά είναι
τ' άκούσης για πρώτη φορά, δεν μπο-
σάφης στους προγόνους μας επί Τουρκο-
κρατίας. Τους έγιναν τότε παρατσού-
κλια και κατόπιν τους έμειναν ως έπί-
ωνυμα, τα όποια φέρουν άκόμη και τις
αίτιες μέχρι πότε θα τα φέρουν, οι άπό-
γονοί των. Έχω πρόχειρον παραδειγμα
έναν φίλον μου, του όποιου το όνομα ει-
νε τουρκική λέξις και σημαίνει... ασθέ-
νεια των άφάρων. Κι' αυτός ο Χρι-
στιανός φέρει την θρωμερή αυτή γαϊου-
ροαρρώστεια υπερίφανως εις το... μέ-
τωπον του ως προμετιπίδα, ως κμάρκα
νυμφωσύνης, που έσκατο του. Τέτοια
επώνυμα και πολύ χειρότερα θα μπορού-
σε ν' άπαριθμήσιν άπειρά ένας που θα
είχε την περιέργειαν να μη στο διασκε-
δαστικό περίβόλι της ρωμείκης όνοματο-
λογίας. Έξαιρετικώς διασκεδαστική ει-
νε ή περιήγος άλληλουσιμλήρωσις με-
ρικών όνομάτων.

—Στο στρατό, μούλεγε ένας άπόστο-
τος λοχαγός, όπου συναντάται όλο το
ρωμείο και όπου μπορείς άνάτως να
κάνης μελέτες επί των όνομάτων μας,
είχαμε κάποτε έναν έφεδρον άνθυπολο-
χαγό, που τον έλεγαν Παπούτση. Μιά
μέρα συναντήθηκε μ' ένα συνάδελφον
του και άλληλουσιμλήρωσαν:

—Παπούτσης, λέγει ο ένας.

—Καλούδης, λέγει ο άλλος.

—Ο πρώτος του πέρασε ή ύποψία μή-
πως τον περιπαίζει ο δεύτερος. Άλλα
δεν τον περιπαίζει καθόλου. Τον έλεγαν
τον άνθρωπο Καλασόδη και είχε θρή...
τον Παπούτση. Μία άλλη φορά — ει-
νε γεγονότα αυτά που στο λέγω— άκούσα
στο στρατό δύο να άλληλουσιμλήρωσαν:

—Τέτζερης, λέγει ο ένας.

—Καπάκης, ο άλλος.

—Εκώλινε ο Τέτζερης και έθρηκε... τον
Καπάκη. Είς άλληθια πολύ γελοία τα
επώνυμα μας.

Ποιός μπορεί να έχη αντίρρησην σ' α-
υτό; Όστε και αότιο που φέρνουν τέτοια
όνόματα. Κι' εν τούτοις μοιραίως τα ά-
νέγονται. Δεν άποκτούν την τάλην να
τά άλλάξουν.

ΚΥΝΙΚΟΣ

Η λεπτότης των νειτώνων

— Όστε μπορούμε τώρα να χορεύουμε...
— Είχατε ηψί ότι στο κάτω
πόδιμα κάποιος ήταν βαρεία άρρωστος.
— Ναι, άλλα πρό όλίγου μός είδοποίησαν ότι πέθανε.

Τά βάσανα των οικογενειάρχων

Η Χριστουγεννιάτικη αγορά

Γάλοι και... Ίσπανοί ταύροι

Παραμονές Χριστουγέννων. Οι οικο-
γενειάρχαι έχουν την ευεργετική των.
Πρέπει να κάμουν τις προμήθειες του
Χριστουγεννιάτικου τραπέζι. Όσοι
σημαίνει να ταλαιπωρηθούν, να στρω-
χθούν, να ύποστούν σθεσρή άσάρισ στα
οικονομικά των και να μεταβληθούν εις
υποζύγια κουβαλώντας τα ψώνια. Είς
την έκστρατείαν των εις την Άγοράν,
παίρνουν μαζί των και ύποτασιστήν: την
υπερήτριαν ή ένα παιδί των. Και με το

Οι Άθηναίοι ψωνίζουν την γαλοπούλα τους.

ζευγίλι και το δίχτυ στον ώμο άρχίζει
ή περιπέτεια του ψωνιάματος μέσα εις
τον έφοδον συνωστισμόν της αθηναί-
κης αγοράς.

Πλημύρια πηγαίνοντες άνθρώ-
πων, κρεμασμένων σφαγίων, μαδημέ-
νων πουλερικών, χορταρικών και φρού-
των, σπρωξιμάτα, μικροτασκιομοί, θρι-
σιές, φωνές, με προεξάρχουσας εις τό-
νον τις κραυγές των χασάπηδων και μα-
νάβηδων.

—Ω, πό, πό! Έλάτε κόρμε! Τζάμπα
πρώτα!

Και ο εκόσμος παρελαύνει μπροστά
εις το επράμα, το όποιον όμως, παρά
τας διαφόρους διασεβασίσεις των πω-
λητών, κάθε άλλο, παρά ετζάμπα διδε-
ται. Είς την αίσιοδοξίαν των διαλαλή-
των οι άγορασταί άπαντούν με την κί-
νισιν μεμψιμοιρίαν των.

—Ακριά, έρε παιδί μου.

—Και όμως. Ο γάλοι έπρεπε να ει-
νε πρώτης τάξεως. Μόνον όγδόντα δρα-
χμές ή όκά.

—Ας μένη. Δεν τα πάω καθόλου καλά
με τούτο... Γάλλους.

—Τί λέτε, κύριος;

—Λέω ότι είμαι αντίθετος με την πο-
λετικήν του Μπλουμ.

—Άλλά ο πωλητής, που δεν καταλα-
βαίνει από διπλωμάτιαν, έπιμένει.

—Φημιγόνον δεν θα τον έρής, κύ-
ριε.

—Τί λέτε, κύριος; Αύτος ο γάλλος ει-
νε φτηνοί κατόπιν της πώσεως του... γαλ-
λικού φράγκου.

—Ένας άλλος — ύποψήφιος άγοραστής,
κατά τα φαινόμενα καθηγητής των Έλ-
ληνικών, έλέπει με μάτι αλεπούς μίαν
δριήνα.

—Είςνε πουλακίδα, κύριος. Έξήντα
δραχμές ή όκά.

—Άλλά ο κατά τα φαινόμενα καθηγη-
τής των Έλληνικών την ψηλαφεί και ά-
ποφανείται.

—Αύτην την άποκαλείς πουλακίδα;
Αυτή, φιλάτε μου, ειςνε μία από... τις
έδριβες του Άριστοφάνους...

♦♦♦

Το έθωδιον κρέας λόγω της φτήνειας
του προσελκύει πολλόν κόσμο. Και, ώ του

Η έθωδινη Χριστουγεννιάτικη άγο-
ρά εις άφρονίαν φρούτων ίδιους πορ-
τοκαλλών

θαύματος, όλα τα έθωδια έχουν την τα-
μιπέλαν «μσοχαράκι». Ένας κύριος έ-
μους ρίχνει αυτήν την προσωπίδα.

—Αυτό το λές μσοχαράκι, έρε μάστο-
ρη! Αυτό ειςνε παύρος καμίνε. Και μά-
στα... Ίσπανός, Ρώτης τον και θα
στο διηγήσιν καταλειπώς τα γεγονότα
της Ίσπανίας και θα σου πω σε πόσες
ταυρομαχίες έχει λάθει μέρος.

—Άλλα άναβάλλεται ή άνάκρισις του
έξ Ίσπανίας... πολιτικού φυγάδος, διότι
ή ώρα και ο συνωστισμός δεν τό επι-
τρέπουν. Ο καθένας ειάζεται να κάμη
τα ψώνια του. Τα συντάγματα των που-
λερικών άρχίζουν να άραιώνονται. Τα
κρέατα γεμίζουν τα ζευγίλια. Κατόπιν
έρχεται ή σειρά της προμήθειας των
χορταρικών και των φρούτων. Άλλα
παρέρωστα εδώ, άλλα ξελαργυγίσμα-
τα των πωλητών, άλλες μεμψιμοιρίες
των άγοραστών.

—Πόσο έχουν τα μύλα;

—Είκοσι δραχμές ή όκά. Πόσες όκά-
δες έλέετε;

—Ας μένουν, παιδί μου. Για το δικό
μου πορτοφόλι αυτά τα μύλα ειςνε... κά-
τι χορηγεύμενος καρπό.

Τα πορτοκαλλία και τα μανταρίνια
προσελκύουν περισσότερους άγοραστάς.
Είςνε δέ άφθονα έφέτος. Και σχετικώς
φτηνά. Και έτσι ο κάθε οικογενειάρχης
έλαθε την εύκαιρίαν να γυρίσιν στο στί-
πιο του με το γνήτριον... Ήρακλέους. Κο-
μίζουν τα μύλα των έσπεριδίων. Από κα-
νένα Χριστουγεννιάτικο τραπέζι δεν θα
λείψουν τα έσπεριδοειδή.

Μετά την προμήθειαν και των άπα-
ρατίτων λαχανικών για τα σαλάτια,
ο οικογενειάρχης άρρών τάς... στομαχι-
κάς άμαρτίας της οικογενείας του άπο-
θηκευμένες στο ζευγίλι και στο δίχτυ

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΡΓΑΣΙΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΜΙΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Χριστούγεννα. Ημέρα Χαράς για την
Χριστιανότητα. Άλλα και ημέρα άναπαύ-
σεως. Ο βιωτικός μόχθος κοπάζει. Ο κα-
θένας θα μαζευτεί στο στίπιο του ή θα
βρή την παρὰ των φίλων του, για να πε-
ράσιν όσο το δυνατόν άνετα και εύχαρί-
στα. Μακρύα, μύλια μακρύα, στέλλονται
οι σκοτούρες της δουλείας. Αύτος ειςνε ο
κανών κατά την άγιαν και μεγάλην αυ-
τήν ημέραν. Άλλα ύπάρχουν και έξαιρέ-
σεις. Ύπάρχουν και έπαγγελματισταί, που
δεν μπορούν να εγκαταλείψουν το πό-
στο της εργασίας των. Διότι α ανάγκη
της ζωής δεν σταματούν ποτέ. Θα έπι-
χειρήσουμε εδώ μία στατιστική αυ-
τών, που λόγω της φύσεως της δουλείας
των περνούν εργάσιμα Χριστούγεννα.

Αρχίζουμε από τους εργάτες της συγ-
κοινωνίας. Τα τραίνα, τα πλοία, τα τράμ
τα αυτοκίνητα, τα δερολάνια, δεν στα-
ματούν ούτε τα Χριστούγεννα. Και έτσι
οι καμμένοι οι σιδηροδρομικοί, οι ναυτι-
κοί, οι σωφεί και οι πλωτοί θα κάμουν
Χριστούγεννα εν κινήσει, ακινητοί στη
δουλεία των: Μπροστά στον φούρνο της
άμμομηνης, ή επάνω στο τιμόνι του
πλοίου, ή με το βόλιν στο χέρι. Στην
ίδια κατηγορία ειςνε οι υπάλληλοι των Τη-
λεγραφείων και Ταχυδρομείων.

Ο τηλεγραφητής θα περάσιν τα Χρι-
στούγεννα σκυμμένος στη δουλεία του,
διαδιδάσκοντας τα «Χρόνια πολλά» των
άνθρώπων προς άλλους. Ο διανομέας
των «Επειγόντων» δεν θα άποχωρήσιν
την οδόν του ούτε κατά την ημέραν
αυτήν της γενικής άναπαύσεως.

Επειτα έρχονται τα γκαρσόνια των
εστιατορίων, οι μάγειροι και οι εστιατο-
ρες. Αυτοί έχουν καθήκον να περιποιή-
σων τους εργενήδες, άλλα και τα μον-
τέρνα άνδρόγυνα, που κάμνουν Χριστού-
γεννα στα εστιατόρια. Θα περάσουν κι'
αυτοί την άγιαν ημέραν εργάζόμενοι.

Επίσης οι φαρμακοποιοί, οι υπάλληλοι
των κλινικών, των νοσοκομείων και των
σταθμών πρώτων βοήθειών, και οι γιατροί
δεν μπορούν να πετάσουν την μολούδα
της δουλείας των. Οι άρρώστεις και τα
δυστυχήματα δεν γνωρίζουν Χριστούγε-
ννα. Επίσης και οι πυρκαλιές. Οι πυροδω-
σταί πρέπει να έχουν και κατά την ημε-
ραν αυτήν φορέσει την στολήν της έρ-
γασίας των. Ίσως να ύπάρχη και καμ-
μία άλλη έπαγγελματική τάξις στην ίδια
κατηγορία, που να μάς διέφευγε. Πάν-
τως έξ όνόματος όλου του λοιπού κό-
σμου, που περνά ζώνοντα και μακρύα
κατά την μεγάλην αυτήν έορτήν έκπα-
ρζομεν την συμπέθερά μας προς τους βιο-
παλαιστάς, που ειςνε άναγκασμένοι να
περάσουν ελγνάσιμα Χριστούγεννα.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Το κρασί έχει πνίξει περισσότερους
από τη θάλασσα.

Τότε μόνο τρεις μπορούν να κρατή-
σουν ένα μυστικό όταν οι δυο είναι πε-
θαμένοι.

Η καλύθη έχει τόπον διά τόσον ευ-
τυχίας, όστιν και το άνάκτορον.

Ο θυμός ειςνε παραφροσύνη βραχείας
διαρκείας.

Επιστρέφει στο στίπιο, όπου δεν θα άρ-
γήσιν να διαπιστώσιν ότι κατά έχασαν να
ψωνίσιν...

Αυτά έχουν οι έορτές. Ο στόμαχος
της ημέρας αυτές άποκτά την άληθινήν
Μνηστοσύνην. Θέλει άρκετες να χορ-
τάσθ. Θέλει άφθονο φαγί. Σ' όλες τις
θρησκείας και σ' όλους τους λαούς της
γής, έορτή σημαίνει στομαχική άπώλει-
α. Έτσι και τα Χριστούγεννα. Την με-
γαλειότερη χαρά και συγκίνηση για την
γέννησιν του Θεοφύρουστος δοκιμάζει το
πεπτικό μας σύστημα. Καλόν όρεϊν,
έσπεριτο Χριστιανός, και χρόνια πολ-
λά...

Α.Σ.

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Πώς εκδικήθηκε η μοίρα έναν απλαιοτο άρχοντα που ήθελε δικό του όλο το χρυσάφι της παραμυθένιας χώρας του Μούλι

Μιά χώρα θρυλική στον εικοστόν αιώνα, μία χώρα εις την οποίαν ελάνθιστοι λευκοί επέστησαν το πόδι τους. Φαντασθήτε ένα θαύμαλο άπολομένο επάνω σε όλοχρυσο χαλί: αυτό εινε το Μούλι, η μυθική χώρα την οποίαν περιέγραψε με τόση ακρίβειαν ο εξερευνητής Μάρκος Πόλο.

Εις την παράξενην εκείνην χώραν, που συνορεύει με το Θιβέτ και με την Κίνα, κυριαρχούσε ένας άμελικτος άρχων, ο τελευταίος σκληρός άρχων του κόσμου, ο Χάγκ. Ο άρχων αυτός είχε δικαίωμα ζωής και θανάτου σε όλους τους υπακτικούς του, που ζούσαν σε μία τρομακτική δυστυχία.

Όταν ο άρχων αυτός έμαθε πως η άμμος που αποτελούσε την έρμηκή του χώρα είχε μέσα χρυσάφι, έβγαλε άμέσως μία διαταγή κατά την οποίαν κανείς δεν μπορούσε ν' αγγίξει ούτε ένα κόκκον από την χρυσόφορο εκείνην άμμο. Οι υπήκοοι του είχαν μονάχα το δικαίωμα να εργάζονται για λογαριασμό του μ' ένα μισθόν γελοίο. Έτσι, ένας από τους πλουσιότερους άρχοντας του κόσμου, έδωλίσαν στον πιο φτωχό λαό της μυθικής της παντοδυναμίας το Χάγκ έπρεπε ν' αναζητηθή στο γεγονός ότι ο πρωτόγονος λαός του έπίστευε πως ήταν σταλμένος από τον Θεό, η ένσπερμασις ενός νέου Βουδδα. Τον έλειτουργαν λοιπόν σαν θεότητα.

Ο Χάγκ έπωλεότο της καταστάσεως για να κρατή τους υπηκόους του σ' ένα είδος δουλείας. Και επειδή φοβόνταν πάντα μίαν εκδίκην, έβγαλε μία διαταγή κατά την οποίαν κανείς δεν μπορούσε να έχη όπλα. Τον παραδίδαν δε τον εδωάτωναν άμέσως, δίχως να τόν δικάζουν.

Τελειωτάως, εις την ευλογημένην εκείνην χώραν είχαν ανακαλυφθή σπουδαία κοιτάσματα χρυσού, που ο Χάγκ άρχισε άμέσως να εκμεταλλεύεται. Για να υπερασπιστή από την απληστία των γειτόνων του Κινέζων, έβγαλε εις έφεση την ένα παλαιήν σύστημιν. Έπειδή στη χώρα τον είχαν μαζεύει άρκετοι πολιτικοί εξόριστοι από την Κίνα και το Θιβέτ, ο Χάγκ τους όπλισε για να διώξουν τους επιδρομείς, που ήταν και έχθροι δικοί του.

Έδω και κάμποσους μήνες ένας επαναστάτης Κινέζος στρατηγός ο Λιού Βέν Χάι, κατώρθωσε να φθάση έως τ' άνακτορα του Χάγκ και να συνάψη μαζί του μιά συμφωνία. Άν ο Χάγκ τον έβρινε να εκμεταλλευθή τα χρυσόφορα κοιτάσματα, για λογαριασμό του βέβαια, αυτός θα του ασφάλιζε τα σύνορα. Ο πονηρός Χάγκ έδέχτηκε τη συμφωνία, αλλά συγχρόνως εξορίστας τους Κινέζους και Θιβετιανούς εξορίστας που φιλοένοδσε, ότι ο Λιού Βέν Χάι δεν ήταν καθόλου όπο την προστασίαν του.

Οι άλλοι εκτάλλεσαν άμέσως. Άφισαν τους ανθρώπους του Κινέζου στρατηγού να εορτάζουν κάμποσους μήνες. Και όταν έτελείσε το καθήκον του χρυσού στην παραγωγήσαν ζώνην, ο Λιού Βέν Χάι έσυνάξε όλο το πολύτιμο μέταλλο και με τους ανθρώπους του έτράθηξε κατά τα σύνορα.

Μιά νύχτα όμως, χωρίς όστρα και χωρίς φεγγάρι, το καραβάνι έπεσε σε μιά ένεδρα, καθώς περνούσε από μιά κοιλάδα. Κανένας δεν μπορούσε να γλυτώση, γιατί οι Κινέζοι και οι Θιβετιανοί είχαν καταλάβει όλα τα ύψόμενα κ' έσκότασαν όλους σχεδόν τους ανθρώπους του στρατηγού. Μονάχα αυτός και λίγοι της ακολουθίας του μπόρεσαν να σωθούν και να περάσουν τα σύνορα.

Ο στρατηγός κόντευε να σκάση από το κακό του, γι' αυτό του έπαθε, και άρκεστηκε εκδίκησιν. Δεν είχε την παραμικρή άμφιβολία πως η έπίθεσις εκείνη ήταν οργανωμένη από τον Χάγκ. Και αποφάσισε να τόν τιμωρήση σκληρότατα.

Όστόσο, ο άρχων του Μούλι έλαβε το χρυσάφι εκείνο και σ' αυτούς που το έφεραν έδωσε μιά πολύ μικρήν άμοιβή, βέβαιος ότι κανείς δεν θα τολμούσε να διαμαρτυρηθή. Όσον για τα θύματα, ήταν όλοι σκοτωμένοι και οι νεκροί δεν διαμαρτύρονται.

Ο πρώτος σύμβουλός του, που ήταν αντίθετος σ' αυτήν την κακοήθειαν, είχε το θάρρος να τόν συμβούλευση: «Μην ξεχνάτε την κατάρα του χρυσού! Μιά προφητεία λέει ότι το χρυσάφι θα σας έκανε μενάλον, αλλά θα έφερνε και μιά φοβερή κατάρα άπάντα στο κεφάλι σας!» —Δεν φοβάμαι της κατάρας, που άπάντησε ο Χάγκ. Είμαι η μετενάρκσις του

Βουδδα, κραταιότερος από τους άλλους ανθρώπους και τις κατάρες τους!».

Και τα πράγματα τόν έδικαίωσαν γιατί κανείς δεν παρουσιάστηκε πιά και ο Χάγκ γλεντούσε με τόν θησαυρό που απέκτησε με το έγκλημα, περνώντας τις ημέρες και τις νύχτες του με όργια, ανάμεσα σε πανεύμορφες χορεύτριες, τις οποίες είχε φέρει από το Θιβέτ και τις Ινδίες.

Έξω από τα σύνορα όμως, ο Λιού Βέν Χάι έτοιμάζε την εκδίκην. Σε μιά στιγμή άγανακτήσεως έστειλεν έναν άπεσταλμένον στον Χάγκ για να του ειπή ότι έπρεπε να πάη εις συνάντησίν του και να του ζητήση συγγνώμην. Ο Χάγκ έγέλασε με την καρδιά του όταν τ' άκουσε, διέταξε να ματαγωώσουν τόν άγγελιαφόρον και τόν έβιωσε.

Το έπεισόδιον αυτό έκαμε τόν Κινέζον στρατηγόν έξω φρενών. Μιά μέρα, στην Αύλη του Μούλι έφθασε μιά νέα κινέζικη άποστολή. Ήταν κεφαλαίουχ, καθώς έλεγαν, που ήθελαν να διαπραγματευθούν την εκμετάλλευσιν ενός χρυσόφορου κοιτάσματος. «Είνε αδύναστοι, αυτοί οι Κινέζοι! έσκέφθηκε ο Χάγκ. Θέλουν σάνει και καλά να μεγαλώσουν τόν θησαυρό μου!». Και τόν επέτρεψε να μπουνε στο θαύματό του.

Τους έκαμε μάλιστα μιά μεγαλοπρεπή υπόδοχ ή που έτελείωσε με μιά νυκτερινή τελετή, η οποία δόθηκε σε τρεις έπίχρυσες σκηνές, στημένες έπίτηδες για τους ξένους. Για πρώτη φορά οι περίφημες χορεύτριες του τσιράνου θα έχόρευαν για ξένους.

Όταν η τελετή έτελείωσε, ο Χάγκ έδέχτηκε την αντίπροσώπειά των ξένων. Έκαστο Κινέζο, σιωπηλό αλλά με μιά φλόγα στα μάτια, τη φλόγα της εκδίκης, πέρασαν μπροστά στους αόλητους κανόνες θαθείας υποκλίσεις. Έπειτα, ο άρχηγός της άποστολής στάθηκε στη μέση της αίθουσας και ειπε:

— Έμάθα με, άπόγονε του Βουδδα, ότι η χώρα σου εινε ευλογημένη και έχει άτελείωτο χρυσάφι. Μας το ειπε ένας μεγάλος στρατηγός μας. Τόν θυμάσαι τόν Λιού Βέν Χάι;

Και τα μάτια του έλαμψαν από μίσος. Μπροστά του εφύσκοντο τρεις άνθρωποι: Ο άρχων, ο δικόρχος του και ο ύπουργός. Η στιγμή ήταν τραγική. Ο άγνωστος έξακολουθήσε: — Έγώ είμαι ο Λιού Βέν Χάι ο άνθρωπος τόν όποιον έπρόδωσες κι' έληστενες! Ποιος από τους τρεις σας εινε ο Χάγκ;

Δεν τόν εγνωρίζε προσωπικά, γιατί εργόταν πάντα σε συνεννόησι με τους ανθρώπους του. Σ' αυτά τα λόγια ο τύρηνος εκατάλαβε ότι η στιγμή ήταν κρίσιμη κι' έκανε να φυλαχθή.

Αυτή η κίνησις ήταν άρκετη για να καταλάβη ο άλλος εναντίον τίνος έπρεπε να έπίτεθ. Ο κίτρινος στρατηγός έπυροδύλασε τρεις φορές κατά του Χάγκ με τόν πιστόλι του. Και αυτό ήταν το σύν-

θημα για τους ανθρώπους του, που άρχισαν άμέσως τη σφαγή. Και όστερα από λίγο, καθάλλικευόντας ταχύποδα έλογα, τραβούσαν κατά τα σύνορα.

Όταν πέρασε η πρώτη έντύπσις και ο πανικός, μερικοί από τους κατοίκους έμπηξαν στο μέγαρο του Χάγκ και το έβηκαν γεμάτο πτώματα, μεταξεί των όποιων και το δικό του. Μόνο το παιδί του είχαν έξαφανισθή, γιατί το είχαν πάρει οι επιδρομείς μαζί τους.

Ο λαός, καθώς είπαμε, ήταν άσπλος, κι' έτσι μερικοί ληστοί μπόρεσαν να τρομοκρατήσουν τους πάντας και να έπιέλθουν. Έπειτα όμως σηκώθηκαν και έβηκαν στο πόδι, ήρθαν από άλλες χώρες για να πάρουν τόν θησαυρό, που είχε ριξει στη χώρα μιά τρομερή κατάρα. Οι πιο πονηροί, αφού άρπαξαν όσα μπόρεσαν, έγιναν άφαντοι για να γλεντήσουν κρυφά τα πλούτη.

Έπειτα η πρωτεύουσα της χώρας, το Κούλου, έγινε κέντρον άναρχίας και σφαγών, τόσο που ο κόσμος άρχισε να σκέττεται πως ήταν πολύ καλύτερα με τόν γέρο Χάγκ, τόν άρχοντα που ζούσε στα όργια και την κραυγή.

Και αλήθεια, η κατάσταση εινε πολύ χειρότερη σήμερα. Διάφορες φυλές της Κίνας και του Θιβέτ, που έχουν μεταβλήθη σε ληστές κυριαρχούν στη χώρα εκείνη, που έπρεπε από την τυραννία σε μίαν άπερίγραπτη άναρχία.

Κόλπο άπατεώνων

Εις μίαν πόλιν της Τσεχοσλοβακίας συνελέθησαν τρεις άπατεώνες και κατέδικάσθησαν εις έξι μηνών φυλάκισιν δι' ένα πρωτότυπον τρόπον άπάτης, τόν όποιον είχαν έπινόησει. Εις εκ των τριών κατώρθωσαν πάντοτε να έχη μίαν πληγην εις τόν πόδα. Περιερχόμενοι τα χωρία και τας μικράς πόλεις, προεκάλουν έναντίον του φέροντος το τραύμα κάποιον σκύλλον άντικοντα εις εύπορον. Ο φέρων το τραύμα παρουσιάζετο κατόπιν, ως δηχθείς υπό του σκύλλου, έδεικνυε το δίδην όψημα και έδέχετο μετά μακράν συζητήσιν να παραστή πώς μινύσκει άντι ποσού αναλόγου προς τήν οικονομικήν κατάστασιν του κυρίου του σκύλλου. Οι δύο φίλοι παρουσιάζοντο πάντοτε ως μάρτυρες της έπιθέσεως του σκύλλου, τυχαίως ενρθεντες κατά την έπίθεσιν του σκύλλου. Διά της μεθόδου αυτής οι τρεις φίλοι έκέρδιζαν επί μήνας άφθόνης τα προς το ζην, μέχρις ού κάποιος κτηματίας του Μπέρν, βέβαιος ών ότι ο σκύλλος του δεν εδάγκασε τόν... άλιον τραυματίαν, έζήτησε πραγματοποιήσασθιν τού λατρώ. Ο τελευταίος άπεφάνθη ότι το τραύμα δεν προήρχετο εκ δήγματος σκύλλου και οι τρεις άπατεώνες συνελάθησαν.

Μία γοντευτική καλλιτέχνις

Η γοντευτική στάρ της όδώνης Μαντελαιν Κάρολ, την οποίαν εθαυμασασεν ένας τόν «Δικτάτορα» και το «Είμαι κατόχοπος», όπως έμφανίζεται εις μίαν νέαν Άγγλικήν ταινίαν υπό τόν τίτλον «Το παιδί του άλλου».

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Γραφεία Σταδίου 23.
Τυπογραφ. Παλαμίδου 4.
ΤΗΛΕΦ. Γραφείων 31909
Τυπογραφ. 28632

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
25
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
Άριθ. φύλλου 14
Τιμή φύλλου Δραχ. 2
Έκδίδεται κατά Σάββατον

Η ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΕΥΧΙΑ: ΓΑΛΟΠΟΥΛΕΣ

των τόν όπι εξέλεγνσαν μεταξύ όλων των άλλων όνην τού ζωικού βασιλείου, να τολμάζου με τις σάρκες των τόν Χριστουγεννιάτικο τραπέζι μας. Το ψήσιμο γάλου τα Χριστούγεννα έγινε πλέον Ισχυρόν έθιμον, όπως το σουβλίσια αρνίου κατά το Πάσχα. Το ταπεινόν πρόβατον και το άλλαζονικόν γαλόπουλο έχουν αναλάβει να φορτώνονται τις στομαχικές άμαρτίες τού Χριστιανικού ανθρώπου γένους, κατά τις διαγεγραμμένες έορτές του. Γιατί όμως να προτιμήσουμε τα γαλόπουλα για τα Χριστούγεννα και όχι ένα άλλο δίποδον ή τετράποδον ζώον; Έως διότι τώρα τα πτερωτά αυτά εύρίσκονται εις την καλλίτερον των έποχην. Άλλα έζηνησις τού έθιμου δεν φαίνεται πιθανή. Πάντως τις παραινέσεις των Χριστουγέννων όλόκληρος ή γαλοπαράγωγη της χώρας — και ποιος ξέρει σε πόσες χιλιάδες κακκινотράκλια κεφάλια θα άνέρχεται — μεταφέρεται στα όστικά κέντρα.....

Η κόκκινη τραχιλιά των βάφεται άλλη μιά φορά κόκκινη από το αίμα. Μαδιούνται και κρεμάνονται κατά σειρές, κατά διμοιρίες, και λόχους, εις την αγοράν. Ίσως άναγνώστης εύκαταστάτου οικογενειαρχού το ζήτημα δεν θα νυγίση από την Χριστουγεννιάτικη αγορά χωρίς το άπαιρπτο γαλόπουλο, το όποιον περιμένει με λαχτάρα ή κάθε νοικοκυρά. Το ψήσιμο του της πόρτας της κουζίνας σου, να μιάς κτυπήσῃ και μιά λίγο ή εύφρσσην μυρουδιά της αγνοφήμενης γαλοπούλας σου. Και μόνη ή μυρουδιά της σπλάμναι στομάχους. Σούρκεται να πάρη ένα κομμάτι ψυμμί, σαν τόν Καραγκιόζη και ν' άρχισης να τρώς... κνίσσα. Άν ήμουν Θεός τού Όλύμπου θα άπαίρπσα από τους πιστούς μου να καίνε εις τους βωμούς μου πάντοτε γαλόπουλα. Κι' ένώ από τόν σύνορον θα άπελάμβανα μακαρίους την κνίσσαν των... Μή όντας Θεός όμως κανείς, δεν μπορεί ν' άρκεσθί στη μυρουδιά. Η όσφρσις εινε πολύ εξαυλωμένη αισθησις. Χρειάζεται να... έπιληθί της γαλοπούλας, ή γεύσις. Άλλά δεν μπορείς και να μη την καυρώσης λίγο μέσα στη μεγάλην πιπέτα. Είνε ή... βασιλίσσα τού τραπέζιού. Η... (Μις) Χριστούγεννα. Το άκνορόδιον χρώμα, που έχει πάρει από το ψήσιμο εινε προκλητικότερο και από το χρώμα που γύρισε από τα μπάνια. Νομίζω ότι εινε περριττον προκειμένου περ τόν τσόν φαγών να σε ενοχλήθω καλιν όρεξεν.....

ΑΣΗΜΟΣ

Λαό, γλού, γλού, γλού...
Με την άφρον... γαλλικήν ντιέον των, συζητώντας ίσως για τίν... έσιν της Κυβερνήσεως Μηλούμ έ την κατακόκκινη τραχιλιά των κρεμασμένη, όπως κρεμά ο άπάτης τόν κόκκινον μαντίλι στο λαιμό, προχωρούν προς την πόλιν. Κοπάδι γαλόπουλα. Η καλλίτερα... λόχος γάλων, τους όποιους οδηγεί ο ιδιοκτήτης των, σάν άλλος Μένας Ναπολέων, επί σφαγην...
Έρχονται να καταπολεμήσουν με την ζωή των την πείναν μας. Να στομάσουν την Χριστουγεννιάτικη βουλιμία μας. Καμία προαίσθησις τού τραγικού μοιραίου, προς τόν όποιον τα οδηγεί το μακρύ καλάμι. Μόνον ένας γάλος από όλο τόν κοπάδι, ο όποιος φαίνεται, ότι έχει προφητικές ιδιότητες, σταματά εις μίαν στιγμήν, σαν να προμάντευσε τόν θάνατον, που τους περιμένει στην πόλιν, και δεν θέλει να προχωρήσῃ. Το καλάμι τρίζει άγρύως στα φτερά του, άλλ' αυτός, εκεί: Δέν προχωρεί. Φουσκώνει, σάν... γάλος, από επαναστατικόν μένος και άρχίζει να όμιλή στο κοπάδι: — Γλού, γλού, γλού, γλού...
— Πι να τους λέγη: Έως τους άνακοινώνει τις μαύρες προφητείες του γνθ την σφαγην, που τους περιμένει, και ίσως τους παρακινεί εις επανάστασιν. Άλλά οίος προφήτης ελαγκούσθῃ ποτέ, από τους όμοιους του; Οι άλλοι δεν του δίνουν σημασίαν, μάλιστα δε, όταν ο φύλακας των άρχισει να σφυρίζη και να φωνάζη έναντίον του... άναρχικού συντρόφου των, παρακινώντας τον να προχωρήσῃ, αυτόν... ξεκαρδίζονται, όλοι μαζί, από τα γέλια εις βάρος του: — Κλού, κλού κλού, κλού...
Και τόν πτερωτό κοπάδι όδεζει προς τόν σφαγείον.....

Τα Χριστούγεννα εινε όλεσθρια ημέρα για τόν γένος των γάλων. Άλιστραρη περισσότερο και από την νύκτα τού Άγίου Βαρδολομαίου.

Η σφαγή των παιδών από τόν, Ηρώδην δεν εινε τίποτε μπροστά εις την σφαγήν των γάλων από τους Χριστιανούς. Έμεις βέβαια οι άνθρωποι νομίζουμε, ότι τα γαλόπουλα πρέπει να το θεωρούν τιμήν και όδξαν

Κακιστράτες και πολύ σκαυμένες οι γαλοπούλες άγγίζονται στην αγορά και από τόν όπρον των δεν φαίνεται διόλου να υποψιάζονται, ότι πρόκειται ν' άπαίρπτε λείψαν την Χριστουγεννιάτικη εύχια μας...

ΦΑΝΤΑΣΜΑΓΟΡΙΚΑΙ ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

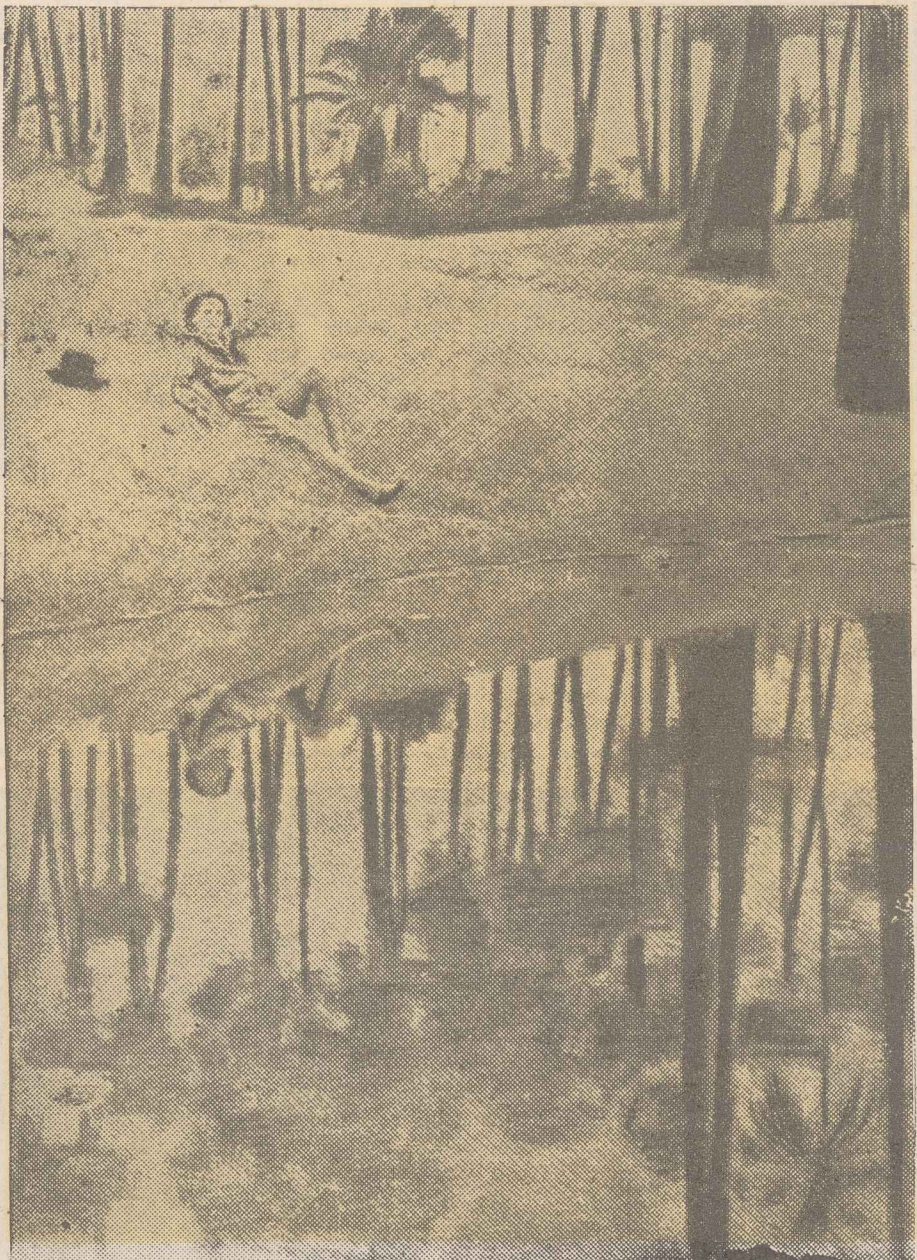
ΑΝΤΙΚΑΤΟΠΤΡΙΣΜΟΣ

Πώς προκαλείται το φαινόμενο και πώς ήμπορεί να το έκμεταλλευθῇ ἡ φωτογραφική μηχανή.

Ὁ ἀντικατοπτρισμός διακρίνεται εἰς δύο ἐν εἰς ἕνα φυσικὸν φαινόμενον τοῦ ὁποῖου ἡ ἐξήγησις εἶναι ἀπλοῦς. Οἱ ἀκτίνες τῆς ὁποίας τὸ ἀντικείμενον ποὺ εἶναι στὴν ὁχθὴ τῶν νερῶν ῥέχοντι λοξὰ πᾶνω στὴν ἐπιφάνεια τῶν νερῶν ἀνακλινόμεναι μετὰ ἰσῆς γωνίας στὰ μάτια τοῦ παρατηρητοῦ κατὰ τρόπον ὥστε νὰ φαίνεται πῶς οἱ ἀκτίνες ἔρχονται μέσα ἀπὸ τὸ νερό. Παρὰ τὴν εὐκολίαν αὐτὴ καὶ ἀπλὴ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου, κάθε φορά πού τὸ παρατηροῦμε στὴ φύσιν αἰσθανόμεσθα ὅλη τὴ γοητεία τῆς παραμυθίας αὐτῆς ἐμφανίσεως ποὺ μοιάζει σὰν ψεύτικο δράμα.

μὲν ἢ λίμνῶν ποὺ εὐρίσκονται στὴ μέση θαλάσσης καὶ ποὺ ἀποδίδουν κατὰ τρόπον τόσο πιστὸν ὥστε νὰ γελιέται κα-

μὴ μίαν δροσερὴν πού ὑψώνεται πᾶνω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ πῶς πίσω τὴν ἀσπρὴ δαντέλλα μίας τεραστίης χιονισμένης

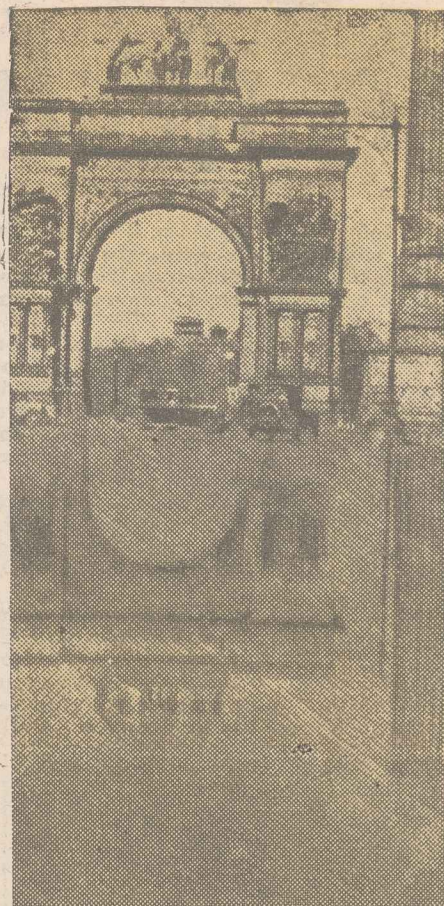

Μέσα στὸ νερό καθρεφτίζεται σὲ ὠνειρευμένους ἀνταυγίες, τὸ ἀκρονύχλι μὲ τὰ δένδρα τοῦ καὶ φαίνεται ὡς κάποιος νὰ τὸ ἐκρέμασε ἀνάποδα

νεὶς τὰ τοπία ποὺ πλασιάζουν τὴς ὁχθῆς τοῦς. Ἡ φωτογραφία μίαν λίμνης τῆς Νέας Ζηλανδίας παρουσιάζει π.χ. καθαρῶς τὰ πρῶτον τὰ ψηλὰ σκοτεινὰ δένδρα τῆς ἀκτῆς ποὺ φθάνει ὡς σχεδὸν μέσα στὸ νερό, πίσω ἀμέσως τῆς μαύρης γρα-

κορυφογραμμῆς ποὺ κυριαρχεῖ τοῦ ὅλου τοπίου. Ὁμοίαι περὶπου, ἀλλὰ τεχνικώτεροι, ἀς πούμε, ἀντικατοπτρισμοὶ εἶναι ἐκείνοι ποὺ γίνονται στὶς θασιές καὶ δολοκάθερες λίμνες τῶν Ἀλπεων. Ἀν καὶ οἱ ψηλὲς κορυφές χωρίζονται πολὺ φορὲς ἀπὸ τὴς λίμνες ἀπὸ μεγάλαι

σὲ ἀπολύτως ἡσυχά νερά ὁρεϊνῶν λι-

Ἡ ἀραβικὴ πύλη τῆς μυθικῆς ὁδοῦς Σελμπαρκάντ βυθίζεται εἰς τὸ φανταστικὸν δροσερὸν λίμνης, ποὺ δραματίζεται ὁ διψασμένος ὁδοπόρος καταμεσῇ εἰς τὴν ἔρημον...

λειβάδια ποὺ χρειάζονται ὥστε νὰ τὰ διατρέξῃ ἕνας πεζοπόρος, ἐν τούτοις ὁ ἀντικατοπτρισμός παρουσιάζει τὰ μεγάλα καὶ ἐν μέρει χιονισμένα βουνὰ τῶν ὁψώνων ἀμέσως στὴν ὁχθὴ τῆς λίμνης.

Γιὰ νὰ πάρῃ κανεὶς καλὲς φωτογραφίες τῶν φαινομένων αὐτῶν πρέπει νὰ κρατᾷ τὴν φωτογραφικὴ μηχανή λοξὰ πρὸς τὰ κάτω κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μὴν φαίνεται ἀπὸ τὴν ὁχθὴ ἡ ἀπὸ τὴ θάρκα παρὰ ἕνα ἐλάχιστον τμήμα σὸ ἐπάνω μέρος τῆς εἰκόνος. Μὲ μὴ τέτοια κατανομή τοῦ περιεχομένου τῆς εἰκόνος, τὸ κέντρο τῆς θαρύτης τῆς φωτογραφίας συγκεντρώνεται ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπὶ τοῦ κυρίου θέματος αὐτῆς, δηλαδὴ ἐπὶ τοῦ ἀντικατοπτρισμοῦ.

Ὁ χρόνος κανονίζεται ἀναλόγως τοῦ φωτισμοῦ τοῦ πραγματικοῦ ἀντικειμένου. Ἀν ὡς φωτογραφία κανεὶς ἴδον τὴν ἀντικατοπτρισμένη εἰκόνα, δηλαδὴ ἀπ' εὐθείας μέσα στὸ νερό, πρέπει, λόγῳ τῆς μειώσεως τοῦ φωτός, νὰ διπλασιασθῇ ὁ χρόνος φωτισμοῦ.

Ἰδιαίτερη προσοχὴ πρέπει νὰ καταβάλῃ ὁ φωτογράφος ἀν θέλῃ νὰ φωτογραφίῃ ἀπὸ κοντὰ, π.χ. ἀπὸ μίαν μικρὴ γέφυρα. Ἀν εἶναι πέρα πολὺ κοντὰ στὸ νερό διατρέχει τὸν κίνδυνον, ἐφ' ὅσον ὁ ἀντικατοπτρισμός εἶναι πίσω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, ἡ εἰκόνα νὰ ἐλθῇ πολὺ φθοῦ. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν μίαν μέση ἀπόστασις εἶναι ἡ καλύτερη πάντοτε γιὰ νὰ ἐλθῇ ἐπιτυχὴς κανεὶς στὴν φωτογραφίαν εἰκόνων ἐξ ἀντικατοπτρισμοῦ.

γάλῃ πολεμικὴ ταινία γιὰ τὸν ἐμφύλιον ἰσπανικὸν ἀγῶνα ποὺ ἰδιαίτερα γιὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Ἀλκαζάρ. Ἡ ὑπόθεσις γράφεται ἀπὸ τὸν Κινερμπόκερ, τὸν πῶς περὶπου Ἀμερικανὸν δημοσιογράφον, ποὺ βρίσκεται τῶρα στὴ Μαδρίτη. Ὁ ἀνταποκριτὴς δακτυλογράφει τὴν ἱστορίαν του κοντὰ στὴ φωτιά καὶ στέλνει τὴς ἀνταποκρίσεις τοῦ μετὰ περιτορίας ἡ ταχυδρόμους.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Γουινδερσάλλ γυρίζει μίαν ἐπαναστατικὴν ἐποποιίαν ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἀντουανὸν Ὁρν Χροντοπιδότῃ στὸν ἥλιον, ποὺ ἐγρόθηκε πρὶν ἐκρηγῇ ὁ ἐμφύλιος ἰσπανικὸς πόλεμος. Ἡ Μπὸννι Μπάρνερ (τοῦ Ἑρρίκου θου) πρωταγωνιστεῖ.

Ἡ Νόρμα Σπέρσερ καὶ ὁ Κλάρκ Γκέιμπλ θὰ πρωταγωνιστοῦν εἰς τὸ ἔργον Ὑπερφάνεια καὶ Πρόληψις.

Ὁ Ρόμπερτ Τάιλορ εἶναι σημερινὸ πῶς συμπᾶς ὅσον ἔχον πρὸς τὸν Χόλλυγουντ. Τὸν εἶδμεν πολὺ σύντομα θριαμβοῦντα μετὰ τὴν Ἐλεονὼρ Πάουελ στὸ μουσικὸν δραματοῦργημα Ῥιθμὸς καὶ Μελωδία. Τῶρα παίζει μετὰ τὴν Γκάρμπο εἰς τὴν Ἐκρίαν μετὰ τὰς Καμελλίας. Αὐτὴν τὴν ἐξόμνημα πρωταγωνιστεῖ εἰς τὸ Ἐφάτο εἰς τὴν Ἐκρίαν μετὰ τὰς Καμελλίας.

Ὁ Νόρμα Σπέρσερ καὶ ὁ Κλάρκ Γκέιμπλ θὰ πρωταγωνιστοῦν εἰς τὸ ἔργον Ὑπερφάνεια καὶ Πρόληψις.

Ὁ Χονδρός καὶ ὁ Λιγνός γυρίζουν μίαν καινούργιαν κωμῆδιαν, στὴν ὁποίαν ἐδῶθεν ὁ προσωρινὸς τίτλος ἡ Ἀποφινὴ νύχτας.

Ὁ Νόρμα Σπέρσερ καὶ ὁ Κλάρκ Γκέιμπλ θὰ πρωταγωνιστοῦν εἰς τὸ ἔργον Ὑπερφάνεια καὶ Πρόληψις.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

πόψε, λέω, νὰ πάρουμε μετὰ τὸ ραδιόφωνο τὴν Ἰουδαία. Σταθμὸς Βηθλεέμ. Ἄ, δὲν ξέρετε; Μία μεγάλη χορωδία ἀγγέλων θὰ ψάλλῃ τὸ «ἐπὶ γῆς εἰρήνη». Θαυμάσιο κομμάτι. Λόγια καὶ μουσικὴ τῶν σεραφείμ. Προνοούμενος, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ἐκτέλεσις, ἕνας ἀγγελὸς θὰ ἀναλάβῃ χρὴσθαι σπῆκερ. Καὶ ὁ ἀναγγελεῖ: «Εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ὅτι ἐτεκμήν ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ, ὅς ἐστι Χριστὸς Κύριος». Καὶ κατοπινὸν τὸ ὄμα: «Δόξα ἐν ὑψίστοις θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Φωνὲς ἀγγελικῆς. Ὅ, θὰ τίς συνοδεύουν οὐράνιες ἀριεῖς καὶ τὰ κουδούνια τῶν κοιταδιῶν τῶν ἀγγραλοῦντων ποιμένων. Ὅ, θὰ εἶναι ὑπέροχο.

Ἀλήθεια! Εἰδότε τρόπον ποὺ βρῆκαν οἱ ἀγγελοι, νὰ χαιρετίσουν τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ; Ἦλθε, εἶπαν, ἡ εἰρήνη στὴ γῆ. Δὲν βρῆκαν τίποτε ἄλλο νὰ πῶν. Τὴν γέννησιν τοῦ Θεοανθρώπου τὴν εἶδαν ὡς μίαν ἐνσάρκωσιν τῆς εἰρήνης. Καὶ εἶδαν ὅτι αὐτὴ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου. Πᾶσι νὰ εἶναι πολὺ σπουδαῖο πρᾶγμα ἡ εἰρήνη. Καὶ ὅτι δεῖξῃ γι' αὐτὴν καὶ μόνον νὰ στείλῃ ὁ Θεὸς τὸ μονακίριον παιδί Του στὸν κόσμον.

Ἀλλὰ τί χρειάζεται τώρα αὕτη ἡ συζητήσις! Ἐμεῖς εἶπαμε ν' ἀκούσῃ με ἀπόψε ἀπὸ τὴν ἀγγελικὴν χορωδίαν τὸ «ἐπὶ γῆς εἰρήνη». Λοιπὸν, τί κάθεσθε; Πάρτε σταθμὸν Βηθλεέμ. Γυρίστε τὸ κουμπὶ. Ἐτοί... Ἦουχία τώρα.

Γκρρρ, Γκρρρρ. Ἀλλό, ἀλλό. Ἐδῶ σταθμὸς Σεβίλλης. Οἱ ἐπαναστάται περικύρουν κατόπιν συμπλοκῆς σῶμα πρὸς σῶμα ἐπὶ τῶν ἐρῶντων. Πολλοὶ νεκροὶ καὶ τραυματίαι. Σταματᾷτε το. Νὰ πάρῃ ἡ ὁρμή, νὰ πάσῃ! Ἐν γινεῖ λάθος στὸ σταθμὸ. Τὶ φοικτὴ ἐφευρεσις κι' αὐτὰ τὰ ραδιόφωνα! Γιὰ ἐξαναπροσπαθῆτε νὰ παρτε Βηθλεέμ. Τους σταθμοὺς τῆς Ἀνατολῆς ζητήστε. Ἐκεῖ κάπου εἶναι ἡ Ἰουδαία. Γυρίστε τὸ κουμπὶ. Ἐτοί... Ἦα σωπάτε τώρα, ν' ἀκούσουμε.

Ἀλλό, ἀλλό. Σταθμὸς Σαγκάης ἐδῶ. Τὰ κυβερνητικὰ στρατεύματα προελαύνουν ραγδαίως κατὰ τὴν ἐπαναστάτην, πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ Τσαγκ Καί Σέκ. Προβλέπεται πολύνεκρος μάχη.

Πάλι ἀτυχία. Ἐπέσαμε στὴν Κίνα. Μὰ τί; Δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ πάρουμε ἀπόψε τὴν Βηθλεέμ. Ἐτοί φαίνεται, δυστυχῶς. Ὅλα τὰ κύματα, βραχέα καὶ ὑπερβραχέα, εἶναι ἀπασχολημένα εἰς τὸ νὰ διαδιδῶν τὸν ὁρμηγόν τῶν παχυνῶν. Κανένα δὲν εὐχαίρει νὰ διαδιδῶν τὸ «ἐπὶ γῆς εἰρήνην». Ξέρετε μάλιστα τί προβλέπω; Ὅτι καὶ ἡ Χορωδία τῶν ἀγγέλων θὰ ἀναδῇ τὸ ρεσιτάλ τῆς εἰς τὴν γῆν. Ὅπως τὸ ἀναδῇ ἐπὶ 1936 χρόνια τώρα! Ὅτε θὰ μείνουμε ἐφέτος χωρὶς τὸ «ἐπὶ γῆς εἰρήνην». Ὅχι ἐντελῶς. Θὰ τὸ ἴδουμε γραμμένο στὶς ἐφημερίδες καὶ θὰ τὸ ἀκούσουμε στοὺς λόγους τῶν φιλειρηνιστῶν πολιτικῶν.

Ὅπως τε καθεὶς χρόνο, θὰ ἴδουμε συγκινητικὰ ἄρθρα στὸν διεθνή, ὅλα τὰ κράτη θέλουν τὴν εἰρήνην. Ἀλλὰ—ἐρωτᾷ οὐτε κι' ἐγὼ ξέρω ποιὸν—ὁ Χριστὸς ἦλθε στὴ γῆ μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ δώσῃ ὕλην εἰς τὸ νὰ γράφονται μερικὰ ἄρθρα καὶ νὰ ἐκφωνοῦνται μερικὸι λόγοι; Καὶ ἐθυσίαν τὴν ζῆλν Του, ἡ ὁποία ἀρχίσε μετὰ τὸ «ἐπὶ γῆς εἰρήνην» καὶ ἐκλείσε μετὰ τὸ «ἀγάπητε ἀλλήλους», γιὰ μίαν οὐτοπλίαν; Τόσο τραγικὰ ἐπέσε ἐξ; Ἀλλὰ πάλιν οἱ ἀγγελοι τὸ εἶπαν καθαρά: «Καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνην», εἶπαν. Ἦλθε δηλαδὴ ἡ εἰρήνη καὶ στὴ γῆ. Αὐτὸ γιὰ τοὺς ἀγγέλους εἶναι πᾶς γεγονός τετελεσμένο ἀπὸ τὴ νύχτα, ποὺ ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς. Ναι, ἀλλὰ ἔλα ποὺ ἔμελλε εἶναι ἀπὸ τοὺς θαυμάσιους καὶ θέλουμε νὰ μαθεύουμε τὴν εἰρήνην, νὰ τὴν ἴδουμε χειροπιαστὴ καὶ εἶναι νὰ πούμε ὅτι ἦλθε στὴ γῆ.

Ἀλλοίως, μετὰ τὸ νὰ ὑπάρχῃ δηλαδὴ ἡ εἰρήνη ὡς μία ὥρα ἰδέα, δὲν βγαίνει τίποτε.

Καὶ ἡ στρατιὰ τῶν ἀγγέλων μίαν φορὰ μόνον μετεωρίσθη, μέσα σὲ οὐράνιον φῶς, ὑπεράνω τοῦ σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ—τὴν μακρυὴν ἐκείνη χειμανιάτικη νύχτα, ποὺ ἐγεννήθη τὸ θεῖον Βρέφος,—καὶ ἔφαλε τὸ «ἐπὶ γῆς εἰρήνην ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» Καὶ ἀκούσαν τὸν θεῖον ψαλμὸν μόνον μερικὸι ποιμένες. Ἡ ἄλ ἀνθρώπινη ἐκκοιμήθη. Διότι ἦταν νύχτα. Καὶ κοιμήται ἀκόμη.

Ἡ αὐτὴ τῆς ἐπὶ γῆς εἰρήνης δὲν ἀντεῖλεν ἀκόμη. Καὶ ποῖος ξέρει σὲ πόσα χρόνια ὁ ἀνατείλῃ. Διότι μίαν νύχτα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ δώδεκα ἢ οἱ δέκα τέσσαρες ὥρες μίαν νύχτα τοῦ συννησιμένου εἰκοσιτετραώρου τῆς ζωῆς. Εἶναι αἰῶνες, χιλιετίαι. Καὶ τὸ ἴδιον μέτρον χρόνου ἔχουν, φαίνεται, καὶ οἱ ἀγγελοι. Γι' αὐτὸ ἐθεώρησαν νὰ ἐλευσὶν τῆς εἰρήνης στὴ γῆ ὡς γεγονός τετελεσμένον. Διότι ἦταν νύχτα. Καὶ κοιμήται ἀκόμη.

Ἡ αὐτὴ τῆς ἐπὶ γῆς εἰρήνης δὲν ἀντεῖλεν ἀκόμη. Καὶ ποῖος ξέρει σὲ πόσα χρόνια ὁ ἀνατείλῃ. Διότι μίαν νύχτα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ δώδεκα ἢ οἱ δέκα τέσσαρες ὥρες μίαν νύχτα τοῦ συννησιμένου εἰκοσιτετραώρου τῆς ζωῆς. Εἶναι αἰῶνες, χιλιετίαι. Καὶ τὸ ἴδιον μέτρον χρόνου ἔχουν, φαίνεται, καὶ οἱ ἀγγελοι. Γι' αὐτὸ ἐθεώρησαν νὰ ἐλευσὶν τῆς εἰρήνης στὴ γῆ ὡς γεγονός τετελεσμένον. Διότι ἦταν νύχτα. Καὶ κοιμήται ἀκόμη.

Ἡ αὐτὴ τῆς ἐπὶ γῆς εἰρήνης δὲν ἀντεῖλεν ἀκόμη. Καὶ ποῖος ξέρει σὲ πόσα χρόνια ὁ ἀνατείλῃ. Διότι μίαν νύχτα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ δώδεκα ἢ οἱ δέκα τέσσαρες ὥρες μίαν νύχτα τοῦ συννησιμένου εἰκοσιτετραώρου τῆς ζωῆς. Εἶναι αἰῶνες, χιλιετίαι. Καὶ τὸ ἴδιον μέτρον χρόνου ἔχουν, φαίνεται, καὶ οἱ ἀγγελοι. Γι' αὐτὸ ἐθεώρησαν νὰ ἐλευσὶν τῆς εἰρήνης στὴ γῆ ὡς γεγονός τετελεσμένον. Διότι ἦταν νύχτα. Καὶ κοιμήται ἀκόμη.

Ἡ αὐτὴ τῆς ἐπὶ γῆς εἰρήνης δὲν ἀντεῖλεν ἀκόμη. Καὶ ποῖος ξέρει σὲ πόσα χρόνια ὁ ἀνατείλῃ. Διότι μίαν νύχτα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ δώδεκα ἢ οἱ δέκα τέσσαρες ὥρες μίαν νύχτα τοῦ συννησιμένου εἰκοσιτετραώρου τῆς ζωῆς. Εἶναι αἰῶνες, χιλιετίαι. Καὶ τὸ ἴδιον μέτρον χρόνου ἔχουν, φαίνεται, καὶ οἱ ἀγγελοι. Γι' αὐτὸ ἐθεώρησαν νὰ ἐλευσὶν τῆς εἰρήνης στὴ γῆ ὡς γεγονός τετελεσμένον. Διότι ἦταν νύχτα. Καὶ κοιμήται ἀκόμη.

Ἡ αὐτὴ τῆς ἐπὶ γῆς εἰρήνης δὲν ἀντεῖλεν ἀκόμη. Καὶ ποῖος ξέρει σὲ πόσα χρόνια ὁ ἀνατείλῃ. Διότι μίαν νύχτα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ δώδεκα ἢ οἱ δέκα τέσσαρες ὥρες μίαν νύχτα τοῦ συννησιμένου εἰκοσιτετραώρου τῆς ζωῆς. Εἶναι αἰῶνες, χιλιετίαι. Καὶ τὸ ἴδιον μέτρον χρόνου ἔχουν, φαίνεται, καὶ οἱ ἀγγελοι. Γι' αὐτὸ ἐθεώρησαν νὰ ἐλευσὶν τῆς εἰρήνης στὴ γῆ ὡς γεγονός τετελεσμένον. Διότι ἦταν νύχτα. Καὶ κοιμήται ἀκόμη.

Ἡ αὐτὴ τῆς ἐπὶ γῆς εἰρήνης δὲν ἀντεῖλεν ἀκόμη. Καὶ ποῖος ξέρει σὲ πόσα χρόνια ὁ ἀνατείλῃ. Διότι μίαν νύχτα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ δώδεκα ἢ οἱ δέκα τέσσαρες ὥρες μίαν νύχτα τοῦ συννησιμένου εἰκοσιτετραώρου τῆς ζωῆς. Εἶναι αἰῶνες, χιλιετίαι. Καὶ τὸ ἴδιον μέτρον χρόνου ἔχουν, φαίνεται, καὶ οἱ ἀγγελοι. Γι' αὐτὸ ἐθεώρησαν νὰ ἐλευσὶν τῆς εἰρήνης στὴ γῆ ὡς γεγονός τετελεσμένον. Διότι ἦταν νύχτα. Καὶ κοιμήται ἀκόμη.

Ἡ αὐτὴ τῆς ἐπὶ γῆς εἰρήνης δὲν ἀντεῖλεν ἀκόμη. Καὶ ποῖος ξέρει σὲ πόσα χρόνια ὁ ἀνατείλῃ. Διότι μίαν νύχτα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ δώδεκα ἢ οἱ δέκα τέσσαρες ὥρες μίαν νύχτα τοῦ συννησιμένου εἰκοσιτετραώρου τῆς ζωῆς. Εἶναι αἰῶνες, χιλιετίαι. Καὶ τὸ ἴδιον μέτρον χρόνου ἔχουν, φαίνεται, καὶ οἱ ἀγγελοι. Γι' αὐτὸ ἐθεώρησαν νὰ ἐλευσὶν τῆς εἰρήνης στὴ γῆ ὡς γεγονός τετελεσμένον. Διότι ἦταν νύχτα. Καὶ κοιμήται ἀκόμη.

Ἡ αὐτὴ τῆς ἐπὶ γῆς εἰρήνης δὲν ἀντεῖλεν ἀκόμη. Καὶ ποῖος ξέρει σὲ πόσα χρόνια ὁ ἀνατείλῃ. Διότι μίαν νύχτα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ δώδεκα ἢ οἱ δέκα τέσσαρες ὥρες μίαν νύχτα τοῦ συννησιμένου εἰκοσιτετραώρου τῆς ζωῆς. Εἶναι αἰῶνες, χιλιετίαι. Καὶ τὸ ἴδιον μέτρον χρόνου ἔχουν, φαίνεται, καὶ οἱ ἀγγελοι. Γι' αὐτὸ ἐθεώρησαν νὰ ἐλευσὶν τῆς εἰρήνης στὴ γῆ ὡς γεγονός τετελεσμένον. Διότι ἦταν νύχτα. Καὶ κοιμήται ἀκόμη.

Ἡ αὐτὴ τῆς ἐπὶ γῆς εἰρήνης δὲν ἀντεῖλεν ἀκόμη. Καὶ ποῖος ξέρει σὲ πόσα χρόνια ὁ ἀνατείλῃ. Διότι μίαν νύχτα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ δώδεκα ἢ οἱ δέκα τέσσαρες ὥρες μίαν νύχτα τοῦ συννησιμένου εἰκοσιτετραώρου τῆς ζωῆς. Εἶναι αἰῶνες, χιλιετίαι. Καὶ τὸ ἴδιον μέτρον χρόνου ἔχουν, φαίνεται, καὶ οἱ ἀγγελοι. Γι' αὐτὸ ἐθεώρησαν νὰ ἐλευσὶν τῆς εἰρήνης στὴ γῆ ὡς γεγονός τετελεσμένον. Διότι ἦταν νύχτα. Καὶ κοιμήται ἀκόμη.

Ἡ αὐτὴ τῆς ἐπὶ γῆς εἰρήνης δὲν ἀντεῖλεν ἀκόμη. Καὶ ποῖος ξέρει σὲ πόσα χρόνια ὁ ἀνατείλῃ. Διότι μίαν νύχτα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ δώδεκα ἢ οἱ δέκα τέσσαρες ὥρες μίαν νύχτα τοῦ συννησιμένου εἰκοσιτετραώρου τῆς ζωῆς. Εἶναι αἰῶνες, χιλιετίαι. Καὶ τὸ ἴδιον μέτρον χρόνου ἔχουν, φαίνεται, καὶ οἱ ἀγγελοι. Γι' αὐτὸ ἐθεώρησαν νὰ ἐλευσὶν τῆς εἰρήνης στὴ γῆ ὡς γεγονός τετελεσμένον. Διότι ἦταν νύχτα. Καὶ κοιμήται ἀκόμη.

Ἡ αὐτὴ τῆς ἐπὶ γῆς εἰρήνης δὲν ἀντεῖλεν ἀκόμη. Καὶ ποῖος ξέρει σὲ πόσα χρόνια ὁ ἀνατείλῃ. Διότι μίαν νύχτα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ δώδεκα ἢ οἱ δέκα τέσσαρες ὥρες μίαν νύχτα τοῦ συννησιμένου εἰκοσιτετραώρου τῆς ζωῆς. Εἶναι αἰῶνες, χιλιετίαι. Καὶ τὸ ἴδιον μέτρον χρόνου ἔχουν, φαίνεται, καὶ οἱ ἀγγελοι. Γι' αὐτὸ ἐθεώρησαν νὰ ἐλευσὶν τῆς εἰρήνης στὴ γῆ ὡς γεγονός τετελεσμένον. Διότι ἦταν νύχτα. Καὶ κοιμήται ἀκόμη.

Ἡ αὐτὴ τῆς ἐπὶ γῆς εἰρήνης δὲν ἀντεῖλεν ἀκόμη. Καὶ ποῖος ξέρει σὲ πόσα χρόνια ὁ ἀνατείλῃ. Διότι μίαν νύχτα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ δώδεκα ἢ οἱ δέκα τέσσαρες ὥρες μίαν νύχτα τοῦ συννησιμένου εἰκοσιτετραώρου τῆς ζωῆς. Εἶναι αἰῶνες, χιλιετίαι. Καὶ τὸ ἴδιον μέτρον χρόνου ἔχουν, φαίνεται, καὶ οἱ ἀγγελοι. Γι' αὐτὸ ἐθεώρησαν νὰ ἐλευσὶν τῆς εἰρήνης στὴ γῆ ὡς γεγονός τετελεσμένον. Διότι ἦταν νύχτα. Καὶ κοιμήται ἀκόμη.

Ἡ αὐτὴ τῆς ἐπὶ γῆς εἰρήνης δὲν ἀντεῖλεν ἀκόμη. Καὶ ποῖος ξέρει σὲ πόσα χρόνια ὁ ἀνατείλῃ. Διότι μίαν νύχτα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ δώδεκα ἢ οἱ δέκα τέσσαρες ὥρες μίαν νύχτα τοῦ συννησιμένου εἰκοσιτετραώρου τῆς ζωῆς. Εἶναι αἰῶνες, χιλιετίαι. Καὶ τὸ ἴδιον μέτρον χρόνου ἔχουν, φαίνεται, καὶ οἱ ἀγγελοι. Γι' αὐτὸ ἐθεώρησαν νὰ ἐλευσὶν τῆς εἰρήνης στὴ γῆ ὡς γεγονός τετελεσμένον. Διότι ἦταν νύχτα. Καὶ κοιμήται ἀκόμη.

Ἡ αὐτὴ τῆς ἐπὶ γῆς εἰρήνης δὲν ἀντεῖλεν ἀκόμη. Καὶ ποῖος ξέρει σὲ πόσα χρόνια ὁ ἀνατείλῃ. Διότι μίαν νύχτα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ δώδεκα ἢ οἱ δέκα τέσσαρες ὥρες μίαν νύχτα τοῦ συννησιμένου εἰκοσιτετραώρου τῆς ζωῆς. Εἶναι αἰῶνες, χιλιετίαι. Καὶ τὸ ἴδιον μέτρον χρόνου ἔχουν, φαίνεται, καὶ οἱ ἀγγελοι. Γι' αὐτὸ ἐθεώρησαν νὰ ἐλευσὶν τῆς εἰρήνης στὴ γῆ ὡς γεγονός τετελεσμένον. Διότι ἦταν νύχτα. Καὶ κοιμήται ἀκόμη.

Ἡ αὐτὴ τῆς ἐπὶ γῆς εἰρήνης δὲν ἀντεῖλεν ἀκόμη. Καὶ ποῖος ξέρει σὲ πόσα χρόνια ὁ ἀνατείλῃ. Διότι μίαν νύχτα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ δώδεκα ἢ οἱ δέκα τέσσαρες ὥρες μίαν νύχτα τοῦ συννησιμένου εἰκοσιτετραώρου τῆς ζωῆς. Εἶναι αἰῶνες, χιλιετίαι. Καὶ τὸ ἴδιον μέτρον χρόνου ἔχουν, φαίνεται, καὶ οἱ ἀγγελοι. Γι' αὐτὸ ἐθεώρησαν νὰ ἐλευσὶν τῆς εἰρήνης στὴ γῆ ὡς γεγονός τετελεσμένον. Διότι ἦταν νύχτα. Καὶ κοιμήται ἀκόμη.

Ἡ αὐτὴ τῆς ἐπὶ γῆς εἰρήνης δὲν ἀντεῖλεν ἀκόμη. Καὶ ποῖος ξέρει σὲ πόσα χρόνια ὁ ἀνατείλῃ. Διότι μίαν νύχτα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ δώδεκα ἢ οἱ δέκα τέσσαρες ὥρες μίαν νύχτα τοῦ συννησιμένου εἰκοσιτετραώρου τῆς ζωῆς. Εἶναι αἰῶνες, χιλιετίαι. Καὶ τὸ ἴδιον μέτρον χρόνου ἔχουν, φαίνεται, καὶ οἱ ἀγγελοι. Γι' αὐτὸ ἐθεώρησαν νὰ ἐλευσὶν τῆς εἰρήνης στὴ γῆ ὡς γεγονός τετελεσμένον. Διότι ἦταν νύχτα. Καὶ κοιμήται ἀκόμη.

Ἡ αὐτὴ τῆ

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ ΜΕ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

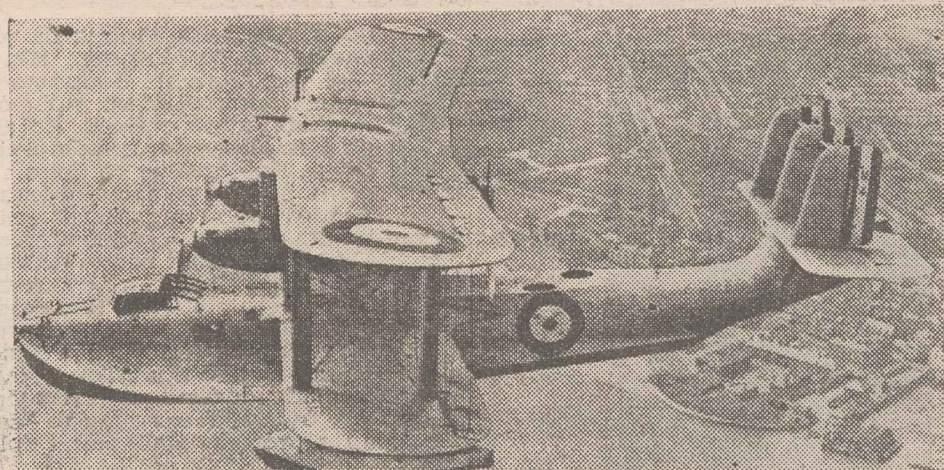
**Πώς η αμερικανική αστυνομία ανέκάλυψε
μιά συμμορία που έλθσσε τα αεροπλάνα
μέ φορτίον χρυσού**

Είς την Γερμανίαν πρόκειται να λει-
τουργήσῃ μία «αστυνομία τοῦ αέρος»,
ποῦ θά ἐπιδίδῃ, φυσικά, αεροπλάνων
καί θ' ἀναλάβῃ τήν αὐστηράν ἐφαρμο-
γήν ἐλὼν τῶν Νόμων ποῦ ἀφοροῦν τήν
κίνησιν τῶν αεροπλάνων.
Εἰς τήν Ἀμερικὴν ὅμως ἡ ἀστυνομία
τοῦ αέρος λειτουργεῖ ἀπὸ καιρὸν, καί
ἡ ἀποστολή της εἶναι πολὺ δυσκολώτε-
ρα, διότι ἔχει ν' ἀντιμετωπίσῃ τοὺς φο-
βεροὺς πειράτας τοῦ αέρος. Ἡ ἰδρυσίς
τῆς ἀστυνομίας αὐτῆς εἰς τήν Ἀμερι-
κὴν, ἀπεφασίσθη ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἐξῆς
τραγικὸν ἐπεσόδιον :

Κάποτε, ἐπρόκειτο νὰ μεταφερθῇ μιά
ποσότης χρυσοῦ ἀπὸ τὰ χρυσορυχεῖα
τοῦ Κοινοῦ Ἑστατίου, ποῦ τὰ εἶχαν ἐκ-
μεταλλεύσῃ καὶ οἱ Ἀτζένοι, τὴν ἐπο-

θωρακισμένον. Οἱ πειράται τοῦ αέρος
εἶχαν διαλέξῃ τὸ ἐρημικὸν ἐκεῖνο με-
ρος διὰ νὰ ἐπιτεθῶν κατὰ τοῦ ἀλλοῦ
ποῦ μετέφερε τὸν χρυσόν, ὥστε ὁ πι-
λότος νὰ μὴ εὕρῃ πουθενὰ προστασί-
αν καὶ νὰ μὴ ἔχουν μάρτυρας τῆς λη-
στείας τῶν.

Οἱ πειράται διέγραψαν μερικὸς κύ-
κλους γύρω ἀπὸ τὸ αεροπλάνον με τὸν
χρυσόν, ὅπως τὸ γεράκι γύρω ἀπὸ τὸ
θύμα του, καὶ μετὰ ἀρχίσαν νὰ τὸ κτυ-
ποῦν με τὸ πολυβόλον. Ὁ πιλότος, πρὶν
ἢτὸ μόνος καὶ ἀπολὸς, ἀντελήθη τὰ
ἐπιτετοῦσε διαρκῶς χαμηλότερα. Τέλος,
διὰ νὰ μὴ προσκρούσῃ εἰς τὰς θραυκά-
σεις κορυφῶν τῶν ὄρεων, προσεγγίσθη
ἀνωμαλῶς.

Ταχύτατον καταδιωκτικὸν αεροπλάνον
πληρεὲς διώξεως
κατόπιν) ἐπληρώνησεν εἰς τὴν ἀστυ-
νομίαν τῆς Βοστανίας, λέγουσα, ὅτι εἰς
ἓνα ἰδιωτικὸν γηπέδον ποῦ εἶχε μετα-
βῆθαι εἰς αεροδρόμιον, ἐγυμνάζετο ἓ-
να πραγματικὸν θωρηκτικὸν τοῦ αέρος,
ποῦ ἐπρόκειτο, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα,
νὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ σκοποῦ ἐγκλη-
ματικῶς.

Ἀργὰ τὴν νύκτα, δύο φορτηγὰ αὐτο-
κίνητα, γεμάτα ἀστυνομικοὺς ὡπλισμέ-
νους μέχρι τοῦ ὀδόντων, ἐφθάσαν εἰς τὸ
ὑποδεικνύμενον μέρος. Ὅλοι οὗτοι εὗρισκον-
το ἐκεῖ συνεληφθῶσαν, καὶ μετὰ τὸ αὐ-
τὸν ἓνας πολὺ ἐπιδέξιός πιλότος, ὀνό-
ματι Τζὼν Κάρρος, ἀρχηγὸς τῆς φοβε-
ρᾶς ἐκείνης γκαγκστερικής ὁργάνωσ-
ως. Τὸ σχέδιόν του ἦτο προμερόν: με-
τὰ αεροπλάνον ποῦ εἶχεν εἰς τὴν διά-
θεσίν του ἐπρόκειτο νὰ ἐπιτεθῇ, ὅχι
μόνον ἐναντίον ἐκεῖνων ποῦ μετέφεραν
χρυσόν καὶ ἄλλα πολυτίμητα φορτία, ἀλλὰ
καὶ τῶν ἐπιβατικῶν, ὅπου ὑπάρχει πάν-
τοτε μιά καλὴ λεία.

Ὁ Τζὼν Κάρρος καὶ οἱ συνένοχοί του
συνελήφθησαν καὶ ἐκλείσθησαν ἀμέσως
εἰς τὰς φυλακάς, τὸ δὲ αεροπλάνον των,
ποῦ ἐξακριβώθη ὡς ἱπτάμενον φρού-
ριον, ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότε-
ρα ἐκθέματα τοῦ Ἑγκληματολογικοῦ
Μουσείου τῆς Βοστώνης.

Ἀλλὰ μήπως νομίζετε ὅτι ἐληξεν ἡ
ὑπόθεσις αὐτὴ καὶ μετὰ τὴν συλληφθῆ-
σιν τῶν μελῶν τῆς οἰκείας καὶ τὴν
κατάσχεσιν τοῦ αεροπλάνου ; Κάθε

ποῦ χρησιμοποιεῖ ἡ Ἀμερικανικὴ ὁ-
λαθρεμπορία.

ἄλλο ! Ἐάν ἡ ἀστυνομία δὲν κατὰ-
σε ν' ἀνακαλύψῃ τὴν μυστηριώδη ξαν-
θὴν κυρίαν ποῦ εἶχε πλεφωνήσει, διὰ
τοὺς γκαγκστερ τοῦ πολὺ εὐκολοῦ αὐ-
τοῦ. Καὶ ἐξηκριβώσαν ὅτι ἡ γυναῖκα αὐ-
τῆς ἦτο ἡ φίλη τοῦ ἀρχηγοῦ μιάς συμμορί-
ας ἀντιπάλου τῆς ἰδικῆς των. Ἐπρεπε
λοιπὸν νὰ τὴν τιμωρήσουν ἀκλήροτατα
διότι τοὺς κατέδιδε.

Μίαν ἡμέραν εἰς ἓνα αεροπλάνον ποῦ
ἐκτελοῦσε τὴν τακτικὴν συγκοινωνίαν
μεταξὺ Νέας Ὑόρκης καὶ Σικάγου, ἐ-
πεδιδόσθη μίᾳ ὡραιότατῃ κυρίᾳ με ξαν-
θὰ μαλλιά καὶ ἄλλοι ἐπιβάται. Τὸ αερο-
πλάνον ἐπετοῦσε κανονικά, ὅταν ἐξα-
φνᾶ ἀντήκησεν ἐπὶ αὐτοῦ μία τρομερὰ
ἐκρηκτικὴ ποῦ τὸ μετέβαλεν εἰς συντρίμ-
ματα, μαζὺ με τοὺς ἐπιβάτας.

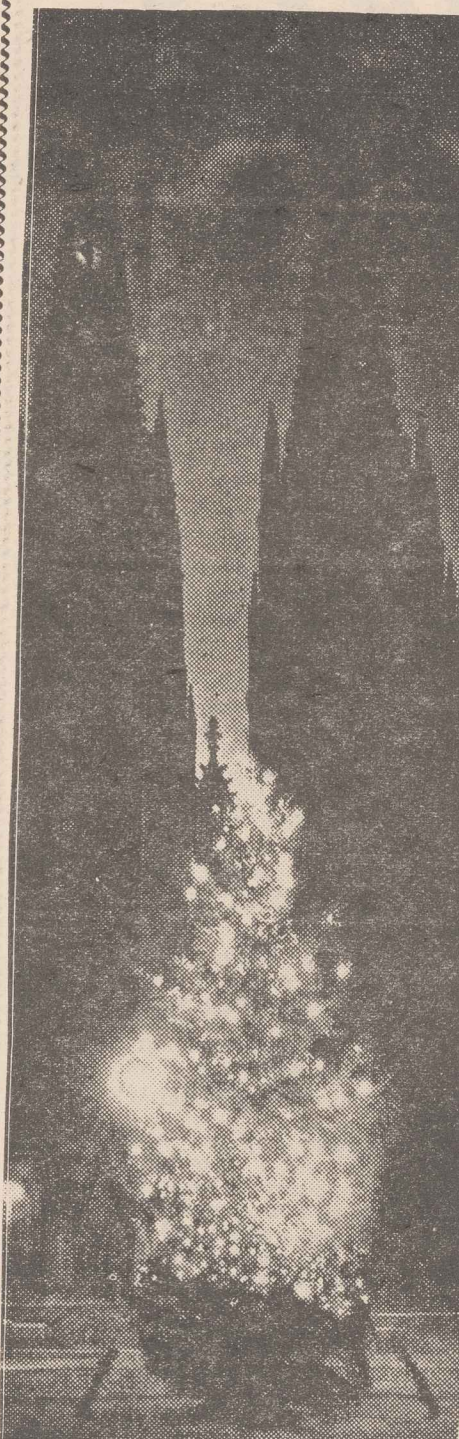
Ἡ ἀστυνομία, ποῦ ἀνέλαθεν ἀμέσως
τὴν ἐξερκίνισιν τῆς ἐπιθέσεως, ἀνάμεσα
εἰς τὰ συντρίμματα τοῦ αεροπλάνου ἀ-
νεκάλυψε θραύσματα δόμδας, ἀγνωστον
πῶς εὐρεθείσης ἐκεῖ. Τὸ μυστήριον διε-
λευκάνθη μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς ἔτους,
ὅταν ἓνας γκαγκστερὸς ποῦ ἔλαβε μέ-
ρος εἰς τὴν ἀπόπειραν αὐτὴν, προέβη
εἰς πλήρη ὁμολογίαν.

Ἡ βόμβα, ποῦ ἦτο συνδεδεμένη με
ἓνα μηχανήμα ὥρολογίου, ἐτοποθετήθη
ἐντὸς τοῦ αεροπλάνου μαζὺ με τὰς ἀ-
ποσκευὰς κατὰ τὸ καθῆμα τῆς
ξανθῆς κυρίας, τὸ τηλεφώνημα τῆς ὁ-
ποίας εἶχε προκαλέσῃ τὴν σύλληψιν τοῦ
Τζὼν Κάρρος καὶ τῆς συμμορίας του.

“Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας δὲν πιστεύουν ὅτι τὸ «ΕΡΓΟΝ» ἔχει τὴν καταπληκτικὴν κυκλοφο-
ρίαν τῶν 140.000 φύλλων καὶ ὅτι μόνον του πωλεῖται μίαν ἑβδομάδα ὅσα φύλλα πωλοῦν ὅλοι οἱ ἔφημερί-
δες καὶ τὰ περιοδικὰ μαζί, ἀς ἐρωτήσουν τὸν ἐφημερίδιοφύλῳ των, ἢ τὸ πρακτορεῖον τῆς πόλεως των
διὰ νὰ πεισθοῦν, ὅτι διαβάζουν τὸ περιοδικὸν ποῦ ἔχει κατακτήσει ἀπολύτως τὸ ἑλληνικὸν ἀναγνώστι-
κόν κοινόν.

Ἐάν τινος φύλλον καὶ σὺν τὸν ὅλον τοῦ πωλεῖται εἰς μίαν εὐρηματικὰν ἀποφύλακτον οὐκ αἰ ἐφημερί-
δες καὶ τὰ περιοδικὰ μαζί, ἀς ἐρωτήσουν τὸν ἐφημερίδιοφύλῳ των, ἢ τὸ πρακτορεῖον τῆς πόλεως των
διὰ νὰ πεισθοῦν, ὅτι διαβάζουν τὸ περιοδικὸν ποῦ ἔχει κατακτήσει ἀπολύτως τὸ ἑλληνικὸν ἀναγνώστι-
κόν κοινόν.

ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Τουλίπες τὰ ὡραιότερα ἄνθη τῆς ἐποχῆς.

“Ὅπως κάθε χρόνο, ἔτσι καὶ ἐφέτος, αἱ
Γερμανικαὶ πόλεις διεκοσμήσαν καὶ ἐ-
φωταγωγῆσαν κατὰ τὰς παραμονὰς
τῶν Χριστουγέννων. Ἀνωτέρω μίᾳ φαν-
τασμαγορικῇ ἀποψὶς τῆς φωταγωγημένης
Μητροπόλεως τῆς Βυρτεμβέργης, με-
τὰ φάμπων τὸ πρὸ αὐτῆς σπηθὲν Χριστο-
γεννιτικὸν δένδρον.

Ἀριστερά : Παραμονὴ Χριστουγέννων σ' ἓνα
ἐκκλησάκι τῆς Ἀττικῆς. Δεξιά : Ἐπὶ πρῶτῳ
νὰ ἴδωμε καὶ αὐτὸν τὸν ἐξωφρενισμὸν. Εἰς
τὸ Χόλλυγουντ, οἱ ἀστέρες διὰ τὸ μὴ ἔχειν
τι ἄλλο ποιεῖν, ὁργανῶνουν διαγωνισμὸν τα-
χύτητας... με γαλοπούλας ! Εἰς τὴν εἰκόνα
μας διακρίνονται μετὰ τῆς χαριτωμένης ἀτάρ,
ποῦ παίζουν εὐχαρίστως ρόλον ἀγέλου εἰς
τῆς περιέργους αὐτὰς γαλοπούλας.

Μιά ξανθὴ μυστηριώδης κυρία ἐπρὸ δώσε τοὺς συμμορίτας ἀλλ' εἶρε ὁ-
κτρὸν θάνατον εἰς ἓνα ἐπιβατικὸν ἀερο πλάνον ποῦ ἀντενίσχθη μυστηριωδῶς...

χὴν τοῦ Ματζέουμα. Ἡ μεταφορὰ τοῦ
πολυτίμου μετάλλου με αεροπλάνον θε-
ωρεῖται ὡς ἡ πλέον ἀσφαλὴς, ἀλλ' ἀπε-
δεῖχθη ὅμως τὸ ἀντίθετον.

Τὸ αεροπλάνον αὐτὸ μετὰ τὸ πολυτίμητον
φορτίον, ἐπερνῶσαν ἀνάμιν ἀπὸ τῆς ἐρ-
μητικῆς ἑκασίν τῶν Βραχωδῶν Ὁρέων,
ὅταν ἐξάφνῃ ὁ πιλότος, ποῦ ἦτο ἐντε-
λὴς μόνος, ἀκούσε τὸν θόρυβον ἑνὸς
ἄλλου αεροπλάνου. Μετ' ὀλίγον, τὸ δεύ-
τερον αὐτὸ αεροπλάνον ἐφάνη νὰ κα-
τευθύνεται ὁλοταχῶς πρὸς τὸ πρῶτον,
ὥσάν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ.

Ἦτο τὸ αεροπλάνον τῶν γκαγκστερ,
ὡπλισμένον με μυδραλλιοβόλα καὶ

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπερίμεναν οἱ λησται,
οἵτινες ὑπεκρέμασαν τὸν πιλότον νὰ
τοὺς παραδῶσῃ τὸ πολυτίμητον φορτίον,
καὶ ἀμέσως ἐγίναν ἀφαντοί.

Ὁ γκαγκστερικός αὐτὸς ὄχλος ποῦ
ἐπέτυχεν θαυμάσια εἰς ὅλους τοὺς τὰς ἐρ-
μητικῆς ἑκασίν τῶν Βραχωδῶν Ὁρέων,
ὅταν ἐξάφνῃ ὁ πιλότος, ποῦ ἦτο ἐντε-
λὴς μόνος, ἀκούσε τὸν θόρυβον ἑνὸς
ἄλλου αεροπλάνου. Μετ' ὀλίγον, τὸ δεύ-
τερον αὐτὸ αεροπλάνον ἐφάνη νὰ κα-
τευθύνεται ὁλοταχῶς πρὸς τὸ πρῶτον,
ὥσάν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ.

Ἦτο τὸ αεροπλάνον τῶν γκαγκστερ,
ὡπλισμένον με μυδραλλιοβόλα καὶ

Μοντέρνο φλέοτ

— Δεσποινίς, δὲν θά φανῆτε πολὺ ἀ-
παίτητικὸν ἄνδρα ποῦ θ' ἀγαπήσετε ;
— Καθόλου. Ἀρκεῖ νὰ μὴ σὰς μοιάζῃ.

τὸ ἀγνώτερον
μετὰ τὸ μητρικὸν γάλα

Τὰ πολυβόλα ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν.
Ἦρχισε μιά πραγματικὴ μάχη μετα-
ξὺ ἀστυνομίας καὶ πειρατῶν. Ἐνθὺ τὸ αε-
ροπλάνον με τὸν χρυσόν ἀπεμακρύνετο
ἀνεσκόλητον. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐκέρδιζαν
τὴν μάχην καὶ οἱ λησται τοῦ αέρος συ-
νεληφθῶσαν, τὸ δὲ αεροπλάνον των
κατεστράφη ἐπὶ τόπου.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἐπρόκειτο περὶ με-
γάλης συμμορίας, ἢ ὅποια ἐδεώρησε τὸ
ἐπεσόδιον αὐτὸ ὡς ἀπλοῦν ἐπαγγελ-
ματικὸν ἀτύχημα. Τὸ καταστραφέν αε-
ροπλάνον τὸ ἀντεκατέστησαν ἀμέσως
με ἓνα ἄλλο, μεγαλειότερον καὶ θωρακι-
σμένον. Ἀλλὰ κανεὶς ἀκόμη δὲν ἐγνώ-
ριζε τίποτε.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἑβδομαδῶν
μιά μυστηριώδης ξανθὴ κυρία (ὅπως ἐ-
ξηκριβώθη ἀπὸ τὴν ἐρευναν ποῦ ἐγίνε

ΟΤΑΝ ΞΕΣΠΑ Η ΤΡΟΜΕΡΑ ΟΡΓΗ ΤΗΣ ΓΗΣ

ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ

Το φοβερόν κύμα της λάβας που πυρπολεί και ρημάζει τα έργα τών ανθρώπων

Υπολογίζεται ότι εις όλον τόν κόσμον υπάρχουν 350-400 εν λειτουργία ηφαίστεια, εκ τών οποίων εις τήν Ευρώπην ελάχιστα, μεταξύ δε αυτών τό ηφαίστειον τής Σαντορίνης (τής παλαιάς καί νέας Καμμένης), ή Αίθνα καί ίδιως ό Βεζούβιος, ό οποίος είνε τό μόνον ηφαίστειον εν λειτουργία Ευρωπαϊκόν ηφαίστειον, διότι ενώ τά δύο άλλα δεν δείκνουν κανέν σημειον ζωής εκτός τών κατά άκανανονιστους χρονικάς περιόδους εκκρήξεων, ό Βεζούβιος καπνίζει συνεχώς καί από καιρού εις καιρόν εκσφενδονίζει πρός τόν ούρανόν άμμιον, πέτρες, λεπτοτάτην στάχτην καί τεμάχια λάβας, τά όποια σκληρύνονται κατά τήν διαδρομήν των εις τόν άέρα ποστού πέσουν εις τό έδαφος.

Τά ηφαίστεια είνε πόροι δημιουργημένοι υπό τήν πίεσιν έσωτερικών ύποχθονών δυνάμεων καί άερίων δυνάμεων, μένων από τās έστίας πυρός, αϊ όποια εύρίσκονται εις τά βόθη του πλανήτου μας. Τά διάφορα πετρώματα, τά όποια ήκονται εις τήν έσωτερικήν πυράν δημιουργούν μίαν ρευστήν μάζαν, εκ τής όποιας εκπέμπονται διάφορα άέρια, τά όποια ως είπομεν άνωτέρω υπό ύψηλοτάτην πίεσιν εύρίσκουν διάφορους πόρους διά νά εξέλθουν από τά βαθύτατα ύπόγεια σκόνη εις τήν επιφάνειαν τής γής. Όταν δε ή πίεσις καί ή ύποχθόνιος έργασία καθίστανται δραστήκιότεραι δημιουργούνται αϊ εκρήξεις τών όποιων άκρίβας ή σφοδρότης καί τό μέγεθος εξαρτάνται από τήν ένταση τής λειτουργίας τών ύποχθονών δυνάμεων. Φυσικά κανείς δεν κατόρθωνε νά κατέλθι εις τό έσωτερικόν τής γής καί δά διά τών κρατήρων καί ως εκ τούτου αϊ γνώσεις μας περί τών εις τά έγκατα τής γής γενομένων καί τών σκεπτικών διά τών ηφαιστειών εκδηλώσεων των δεν στηρίζονται ή μόνον επί τής μελέτης τών άποτελεσμάτων καί επί τών εκ τής μελέτης ταύτης συμπερσμάτων τής έπιστήμης.

Έν γένει τά ηφαίστεια δημιουργούνται εις τās κορυφάς τών όρέων καί δά ύψηλότερα όρέων, άν τό ύψηλότερον ίσως είνε τό ηφαίστειον Μάουνα Λόα εις τήν νήσον Χαβάι, τό όποιο ή κορυφή ανήκει εις ύψος 4.166 μ., εάν δε ύποστηρίκιμεν ότι ή βάση τής νήσου εύρίσκεται εις τών πυθμένων τού 'Οκεανού, εις βάθος 6.000 μ., τό όλον ύψος τού ηφαιστείου ύπερβαίνει τάς 10.000 μ. Αϊ ηφαιστειογενείς εκδηλώσεις είνε ποικίλοι, εκτός των κοινών γνωστών, τών συνήθων εκρήξεων. Τό 1852 έσπαιώθησαν εις τό Μάουνα Λόα πίδακες λάβας ύψους 200 μέτρων. Έπίσης εις τόν κρατήρα τού αυτού ηφαιστείου ως καί εις τό ηφαίστειον Κιλανέα, εις τόν κρατήρα τού Ματάβαν επί τής νήσου Σαντα Πάυλα, έχουον σκληρατωθή λίμναι λάβας επί τών όποιων παραπρστανται κύματα, κυκλικαί κινήσεις, πηγαί του ρευστού αυτού πυρός καί εν μέσω αυτού διάφοροι βράχοι, οϊ όποιοι έρχονται εις τήν επιφάνειαν ως μικρά νήσοι. Αϊ λίμναι αὐται δεν παρομύουν ποτέ άκίνητοι, προδίδουσι τήν συνεχή έργασίαν τών ύποχθονών δυνάμεων. Η λίμνη λάβας τού Κιλανέα άποτελεί ένα άπό τά περιεργα φαινόμενα τής νήσου Χαβάι, όμαλότητα δε δρόμος οδηγεί μέχρι τού ύψώματος όπου, εις άρκετήν βεβαιά απόστασιν από τήν πυρριμένην τερρασία Λεκάνη, ύπάρχει καί ξενοδοχείον. Όταν πλοίαρχή κανείς προς τόν κρατήρα, τό έδαφος άρκίζει νά θερμαίνεται, οιοδήποτε δε εύλινον άντικείμενον, κλάδος δένδρου ή ένα μπιστοτύπι π.χ., ριπτόμενον έντός τής σάν θαλάσσης συνεχώς κινουμένης λάβας αναφλέγεται έντός δευτερολέπτων, τόση είνε ή θερμότης τής πυρακτωμένης ύγρας μάζας. Έλαφρότερα δε άντικείμενα εξαπίζονται προτού καν έγγιχούν τήν επιφάνειαν τής λάβας. Η λίμνη αὐτή άποτελεί τουριστικόν κέντρον καί προσελκύει πολλούς περιηγητάς, ίδιως άμερικανούς.

Τήν νύκτα δά ή επιφάνεια τού κρατήρος απόδίδει μίαν δυνατή κόκκινην λάμψην, τής όποιας ή άνταύγεια φωτίζει όλον τό περίε τοπίο. Φημιόμην είνε επίσημη ή λίμνη λάβας. Τού ηφαιστείου φάος, εις τήν Κωσταρική, ένα άλλο δε από τό ύψηλότερον ηφαίστειον είνε τό τού 'Ισόρο Κουεμάδα εις τήν Γουατεμάλλαν, ύψους 3.179 μ.

Άλλα από τά γνωστότερα ηφαίστεια είνε τό Κοτοπαχί εις τό 'Εκουαντόρ, τό Ποικατεπέλι εις τό Μεξικόν, τό Σνιέρο εις τήν Τενερίφην.

Αϊ εκρήξεις τών ηφαιστειών δεν έπέρχονται ποτέ άπολύτως άφνιδιστικά.

Προηγούνται αυτών εν γένει προειδοποιητικά φαινόμενα διάφορα. Άκούονται ύποχθόνιοι κρότοι από τό μάλλον ή τίς τόν Ισχυροί, γύρω εις τόν κρατήρα, ή επιφάνεια τής γής θερμαίνεται, ενώ από αυτόν τούτον τόν κρατήρα, όταν τό ηφαίστειον είνε εν άδρανεϊ, άρχίζουν νά εξέρχονται άτμοι καί όταν είνε εν λει-

Οι περιηγηταί πατούν με κάποιο δέος τήν άποξηραμένην λάβαν ένός Ιαπωνήφαιστείου.

τουργία οϊ ήδη εξερχόμενοι άτμοι γίνονται πυκνότεροι καί άφθονώτεροι, τό νερό των γύρω πηγών θερμαίνεται, πολλάκις δέ, τών μεγάλων εκρήξεων προηγούνται καί σεισμικά δονήσεις. Σηκωνότατα αϊ εκρήξεις τών ηφαιστειών έχουον μίαν άφάνταστον σφοδρότητα. 'Ο όγκος τής εκρήξεως τού Κρακατόρε τού 1883 ύπελογίσθη εις 18 κυβ. χιλιόμετρα, ή εκρήξις δε, τής όποιας προηγήθησαν ύπόκωφες

Τό Βεζούβιος, που έχει επιφέρει τάσας πάλιν εν

βροντές που εδγαίαν από τά έγκατα τής γής, καί κατά τήν όποιαν όλόκληρη τό νησί έσειοθη από ένα φοβερό σεισμό, ενώ ένα κύμα 30 μέτρων κατέκλυσε τήν άκτνήν εις βάθος πολλών χιλιομέτρων, όπρως είκον έσφραγισθή κατά τήν διάρκειαν αυτής εις τά βόθη τής θαλάσσης, ενώ μία βροχή από ζεστή λάσπη εκέκασε όλο τό νησί καί ένα παχύ στρώμα ηφαιστειογενών πετρωμάτων καί στάχτης εις τήν μνήμην όλων ή εκρήξις τού ηφαιστείου Πελέ τής Μαρτινίκας, ή όποια

κατέστρεψεν έξ ολοκλήρου τήν πόλιν τού Άγιου Πέτρου καί εκέκασε τήν ζωήν εις 28.000 ανθρώπους καί ή όποία έλαβε χώραν εις τās 15 Δεκεμβρίου τού 1902.

Έξ άλλου ύπάρχουον εις όλην τήν γήν πάμπολλα σθαιμένα ηφαίστεια, τών όποιων οϊ κρατήρες έχουον γίνει λίμνες καί

κόλπου, προσδίδων με τό γνωστόν λόγον καπνού που τόν στεφανώνει πάντα, μίαν ιδιαίτερη γραφικότητα εις τόν μοναδικόν αυτό τοπίον. Η διάμετρος τού κρατήρος είνε 570 μ., τό δε ύψος τού ποικίλλει, τροποποιούμενον από τās εκάστοτε εκρήξεις καί από τήν προστιθεμένην συνεχώς λάβαν άνάγκηται με διάφορα πετρώματα. Πρό τού 1822 ή το 1269 μ., μετά 1140. Μέχρι τού 1872 ή ζήσεν εις 1300 μ. καί μέχρι τού 1905 εις 1335.

Μετά τήν σφοδρότατην εκρήξιν τού 1906 εύρέθη κατά 180 μ. χαμηλότερος, τό δε 1911 τό ύψος τού άνήλκυσε εις 1182 μ. Πρό όλων ενάν δύο τομήματά έρευνηται κατήλθον δεμένοι με ιδιαίτερη προφυλακτική κατά τής θερμότητας ένδυμασία, με προστατευτικήν κατά τας άερίων μάσκαν καί με σασκευήν άζυγόνου εις τήν πλάτην εις άρκετόν βάθος έντός τού κρατήρος καί παρούειν εκεί άρκετόν χρονικόν διάστημα, έλαβαν δε καί πολύ ένδιαφερόουσες φωτογραφίες. Τό θέαμα που έπαρουσιάζοι στα μάτια τους ήτο πραγματικώς φοβερόν καί εκπριείσθησαν, όπως διηγούνται μόνοι των εις τήν σκεπτικήν περιγραφήν τής καταδύσεως, όλην τήν ψυχράμην, όλο τό θόρυβος, άλλα καί όλην τήν θέλησιν των διά νά συνεχίσουον τήν κατάδασιν, όταν ήδη είκαν εθόσει εις άρκετόν βάθος καί νά μη ήττησούν διά τό τελεφώνου που τούς συνέδεε με τήν επιφάνεια νά τούς άνασούρου. Τό βάθος τού κρατήρος μέχρι τού όποιου έφθασαν παρουσίαζε μίαν φανταστικήν είκονα κολάσεως, ενώ εις τό βάθος κάτω από τά πόδια τους έθραζε ή λάβα από τήν όποιαν έδγαίαν τεράστιες φλόγες, οϊ καπνοί καί τά άέρια άνήκοντο καί εξήρχοντο από πάμπολλες μεγάλες καί μικρές ρωγμές εις τά πλάγια τοιχώματα καί εις τό βάθος τού κρατήρος. Εις τό κέντρον ύπηρχεν ένας άρκετά ύψηλός κώνος επί τού όποιου καί επάτσον δι' όλίγα δευτερόλεπτα μόνον, φυσικά, διότι τό έδαφος έκαίγε. Κάθε τόνος αϊ ύποχθόνια δυνάμεις εξεσφενδόνιζαν με άφάνταστη δυνάμει πικρές μεγάλες λάβας καί τεράστια κομμάτια βράχων, από τά όποια οϊ έρευνηταί τού κρατήρος διέτρεξαν κατ' επανάληψιν τόν κίνδυνον νά θρυμματισθού. Πάντως αϊ παρατηρήσεις τās όποιας έκαναν καί αϊ φωτογραφίαι τής όποιας κατώρθωσαν νά πάρουν είνε ύψιστης επιστημονικής σημασίας.

Η τελευταία εκρήξις τού 1906 διάρκεσε 17 ήμέρας. Έκτοτε ύπάρχει μάλλον ήρεμία εκτός τής τακτικής καθημερινής δράσεως τού ηφαιστείου, εις τήν κορυφήν τού όποιου ύπάρχει παραπληγήριον, τό όποιον παρακολουθεί καθημερινώς τās ηφαιστειογενείς εκδηλώσεις τού Βεζούβιου. Η ήρεμία δε των τελευταίων έτών εδμοιούργησε έναν ύδιαίτηρον τουρισμόν των φίλων καί θαυμαστών τού φημισμένου τούτου βουνού.

Πολύριθμοι περιηγηταί άνέρχονται καθημερινώς, είτε πεζή από τούς πρόποδας οϊ τολμηροί, είτε διά τού σκονοούρου σιδηροδρόμου μέχρι τής βάσεως τού κώνου τού κρατήρος εις ύψος 1136 μ., οϊ άλλοι καί μέχρι τού χείλους τού κρατήρος από τό όποιον, χωρίς νά τολμήσιν κανείς νά μιμηθί τους δύο θορακαλέους έρευνητάς διά τούς όποιους ύμνησας άντιτέρω, μπορεί νά διακρίνη εις άρκετόν βάθος τό έσωτερικόν τού φοβερού κώνου. Όλοι οϊ περιηγηταί αὐτοί έννοούν νά πάρουν μαζί τους ως ένθύμιον ένα κομμάτι λάβας ή μίαν πέτραν καί ούτω ύπολογίζεται ότι άποκομίζονται χρόνο με χρόνο τόνοι όλόκληροι πετρωμάτων από τās κλιτύς τού Βεζούβιου.

Άξιοπαρατήρητον είνε ότι οϊ κάτοικοι τής περιοχής τήν όποιαν κατ' επανάληψιν κατέστρεψε καί έρήμωσε ό τρομερός αυτός γίγας, από τών αρχαιοτάτων χρόνων δείκνουν ύδιαίτησαν αγάπην διά τήν πατρίδα τους, τήν όποιαν δεν ένονούν κατ' ούδένα τρόπον νά εγκαταλείψουν. Τό βέβαιον είνε ότι ή γή των κάτω κλιτύων τού όρους καί τών γύρω τών έξοχών είνε εύφορότατη καί ότι τό κρα-οί των πλανιών τού Βεζούβιου είνε φημισμένο εις όλον τόν κόσμον. Αϊ αὐτό καί μετά τās τάσας καταστροφάς, στίς πλευρές τού βουνού άκμάζουν φειντά χωριά καί γελαστές κωμότητες καί μικρά πόλεις άκόμη όπως είνε ή Πορτίτσι με 14.000 κατοίκους, ή Ρεζίνια με 19.000, ή Τόρα ντελ Γκρέκο με 33.000 καί ή Τόρα Άντουαϊτά με 30.000.

Μετά τήν σφοδρότατην εκρήξιν τού 1906 εύρέθη κατά 180 μ. χαμηλότερος, τό δε 1911 τό ύψος τού άνήλκυσε εις 1182 μ. Πρό όλων ενάν δύο τομήματά έρευνηται κατήλθον δεμένοι με ιδιαίτερη προφυλακτική κατά τής θερμότητας ένδυμασία, με προστατευτικήν κατά τας άερίων μάσκαν καί με σασκευήν άζυγόνου εις τήν πλάτην εις άρκετόν βάθος έντός τού κρατήρος καί παρούειν εκεί άρκετόν χρονικόν διάστημα, έλαβαν δε καί πολύ ένδιαφερόουσες φωτογραφίες. Τό θέαμα που έπαρουσιάζοι στα μάτια τους ήτο πραγματικώς φοβερόν καί εκπριείσθησαν, όπως διηγούνται μόνοι των εις τήν σκεπτικήν περιγραφήν τής καταδύσεως, όλην τήν ψυχράμην, όλο τό θόρυβος, άλλα καί όλην τήν θέλησιν των διά νά συνεχίσουον τήν κατάδασιν, όταν ήδη είκαν εθόσει εις άρκετόν βάθος καί νά μη ήττησούν διά τό τελεφώνου που τούς συνέδεε με τήν επιφάνεια νά τούς άνασούρου. Τό βάθος τού κρατήρος μέχρι τού όποιου έφθασαν παρουσίαζε μίαν φανταστικήν είκονα κολάσεως, ενώ εις τό βάθος κάτω από τά πόδια τους έθραζε ή λάβα από τήν όποιαν έδγαίαν τεράστιες φλόγες, οϊ καπνοί καί τά άέρια άνήκοντο καί εξήρχοντο από πάμπολλες μεγάλες καί μικρές ρωγμές εις τά πλάγια τοιχώματα καί εις τό βάθος τού κρατήρος. Εις τό κέντρον ύπηρχεν ένας άρκετά ύψηλός κώνος επί τού όποιου καί επάτσον δι' όλίγα δευτερόλεπτα μόνον, φυσικά, διότι τό έδαφος έκαίγε. Κάθε τόνος αϊ ύποχθόνια δυνάμεις εξεσφενδόνιζαν με άφάνταστη δυνάμει πικρές μεγάλες λάβας καί τεράστια κομμάτια βράχων, από τά όποια οϊ έρευνηταί τού κρατήρος διέτρεξαν κατ' επανάληψιν τόν κίνδυνον νά θρυμματισθού. Πάντως αϊ παρατηρήσεις τās όποιας έκαναν καί αϊ φωτογραφίαι τής όποιας κατώρθωσαν νά πάρουν είνε ύψιστης επιστημονικής σημασίας.

Η τελευταία εκρήξις τού 1906 διάρκεσε 17 ήμέρας. Έκτοτε ύπάρχει μάλλον ήρεμία εκτός τής τακτικής καθημερινής δράσεως τού ηφαιστείου, εις τήν κορυφήν τού όποιου ύπάρχει παραπληγήριον, τό όποιον παρακολουθεί καθημερινώς τās ηφαιστειογενείς εκδηλώσεις τού Βεζούβιου. Η ήρεμία δε των τελευταίων έτών εδμοιούργησε έναν ύδιαίτηρον τουρισμόν των φίλων καί θαυμαστών τού φημισμένου τούτου βουνού.

Πολύριθμοι περιηγηταί άνέρχονται καθημερινώς, είτε πεζή από τούς πρόποδας οϊ τολμηροί, είτε διά τού σκονοούρου σιδηροδρόμου μέχρι τής βάσεως τού κώνου τού κρατήρος εις ύψος 1136 μ., οϊ άλλοι καί μέχρι τού χείλους τού κρατήρος από τό όποιον, χωρίς νά τολμήσιν κανείς νά μιμηθί τους δύο θορακαλέους έρευνητάς διά τούς όποιους ύμνησας άντιτέρω, μπορεί νά διακρίνη εις άρκετόν βάθος τό έσωτερικόν τού φοβερού κώνου. Όλοι οϊ περιηγηταί αὐτοί έννοούν νά πάρουν μαζί τους ως ένθύμιον ένα κομμάτι λάβας ή μίαν πέτραν καί ούτω ύπολογίζεται ότι άποκομίζονται χρόνο με χρόνο τόνοι όλόκληροι πετρωμάτων από τās κλιτύς τού Βεζούβιου.

Άξιοπαρατήρητον είνε ότι οϊ κάτοικοι τής περιοχής τήν όποιαν κατ' επανάληψιν κατέστρεψε καί έρήμωσε ό τρομερός αυτός γίγας, από τών αρχαιοτάτων χρόνων δείκνουν ύδιαίτησαν αγάπην διά τήν πατρίδα τους, τήν όποιαν δεν ένονούν κατ' ούδένα τρόπον νά εγκαταλείψουν. Τό βέβαιον είνε ότι ή γή των κάτω κλιτύων τού όρους καί τών γύρω τών έξοχών είνε εύφορότατη καί ότι τό κρα-οί των πλανιών τού Βεζούβιου είνε φημισμένο εις όλον τόν κόσμον. Αϊ αὐτό καί μετά τās τάσας καταστροφάς, στίς πλευρές τού βουνού άκμάζουν φειντά χωριά καί γελαστές κωμότητες καί μικρά πόλεις άκόμη όπως είνε ή Πορτίτσι με 14.000 κατοίκους, ή Ρεζίνια με 19.000, ή Τόρα ντελ Γκρέκο με 33.000 καί ή Τόρα Άντουαϊτά με 30.000.

Χριστός γεννάται σήμερον... Ο πρώτος που έφερε τό χαρμόσυνο μήνυμα ήταν 'Αγγελος Κυρίου». Εξό αγγελίζομαι ύμιν χαράν μεγάλην, ότι έτέχθη ύμιν σήμερον σωτήρ», είπε σπουδαιώς τής Βηθλεέμ. Άλλ' όταν πιά έπαυσαν οϊ άγγελοι νά μιλούν, με τούς ανθρώπους, ποίος δά άνελάμβανε τόν ρόλον τού άγγελιαφόρου τής θείας γεννήσεως; Ποίος άλλος από τά πατρία. Αὐτών μονάχα ή ψυχή διατρέπεί άκόμη μιά κόπια μακρινή συγγένεια με τούς άγγέλους... Ξυπόλυτα — όπως άλλωστε καί... οϊ άγγελοι χαρούμενα καί δροσερά εξαπολύουν άπό τās κατακλειδωμένες πόρτες τού γάραγο συντηριέται τής φωτός των: Χριστός γεννάται σήμερον εν Βηθλεέμ τή πόλει...

Η έξόμησης των τήν παραμονήν τών Χριστουγέννων έχει σχεδιασθή από καιρό. Έχει έτοιμασθή τό 'ερίγωνο' καί τό 'τουμπελέκυ', έχουον καταρτισθή καί οϊ όμμοι. Ρε σύ, πάμε νά τά ποιήμε τά Χριστούγεννα; — Πάμε. — Νά πάρουμε καί κανέναν άλλον; Τί λές εσύ; — Νά πάρουμε καί τόν Τάκη τής κυρά Λενιώς. Ξέρει καί θα-ρετό τό τουμπελέκυ... Καί ή συμφωνία κλεινεται. Τό ψυχρό ήμερώμα τής παραμονής έρίσκει τήν παρ-εά σχηματισμένην, τουρτουρίζουσαν καί άκουρομένην ν ή ν. έτοιμή γιά τήν θεάρεστον έκστρατεϊαν. Άρχίζουν από τά γνωστά στίγια καί από εκείνα που τά έχουον σταμάρει, ότι δίνου κα-λό φιλοδώρημα. Νά τά ποιήμε; Καί πάλιν καλώς καλώς κάνουν τήν συγκατάθεσιν. αρχίζουν νά συναγωνίζονται εις κάποιων: Καλήν ήμεραν άρχοντες είνε άρισμός σας Χριστός τήν βείαν γέννησιν (ήνουν νά πώ σ' άρχοντικά σας). Χριστός γεννάται σήμερον εν Βηθλεέμ τή πόλει... Τό τουμπελέκυ έχει πάρα σιγά σιγά τόν προορισμόν του. Κάμει θαθεία καί δοστή, όσο μπορεί, τήν φωνήν του, σαν νά λέγη: 'Μά ακούτε; Τί παραπάνω από μένα κάνει ή γκραν-γκάσας; Άν είχε όμως τό γινάθι σ' αυτόν δά παρεβέχτο ότι μιάκις περισσότερον με... τό τάμ-τάμ των άγγρων. Τό τρίγωνο κλαυθμίζει σαν έρρινος θυζαντινός ψαλτήρ. Καί ή όλη συμφωνία έχει τήν νότον καί τήν δροσίαν τού πρωταγόνου. Άλλά δεν προφθάνει νά κάμει περισσότερες μουσικές παρατηρήσεις, διότι οϊ νεαροί εκτελεσται διάδονται νά φθάσουν στο 'είς εϊς τήν πολλήν' καί στο φιλοδώρημα. Δεν είναι καθόλου άσπασοί τού δόγματός ή τέχνη γιά τήν τέχνη. Άλλά... ή τέχνη γιά τήν δρα-μήν. Όσο προχωρούν στήν έκτέλεσι τού έθιμοτυπικού άσματος, τόσο περισσότερον διάδονται, μασσουν τούς στίχους, άν είναι άρισμός σας... Τό τρίγωνο κλαυθμίζει σαν έρρινος θυζαντινός ψαλτήρ. Καί ή όλη συμφωνία έχει τήν νότον καί τήν δροσίαν τού πρωταγόνου. Άλλά δεν προφθάνει νά κάμει περισσότερες μουσικές παρατηρήσεις, διότι οϊ νεαροί εκτελεσται διάδονται νά φθάσουν στο 'είς εϊς τήν πολλήν' καί στο φιλοδώρημα.

Δεν είναι καθόλου άσπασοί τού δόγματός ή τέχνη γιά τήν τέχνη. Άλλά... ή τέχνη γιά τήν δρα-μήν. Όσο προχωρούν στήν έκτέλεσι τού έθιμοτυπικού άσματος, τόσο περισσότερον διάδονται, μασσουν τούς στίχους, άν είναι άρισμός σας... Τό τρίγωνο κλαυθμίζει σαν έρρινος θυζαντινός ψαλτήρ. Καί ή όλη συμφωνία έχει τήν νότον καί τήν δροσίαν τού πρωταγόνου. Άλλά δεν προφθάνει νά κάμει περισσότερες μουσικές παρατηρήσεις, διότι οϊ νεαροί εκτελεσται διάδονται νά φθάσουν στο 'είς εϊς τήν πολλήν' καί στο φιλοδώρημα.

Δεν είναι καθόλου άσπασοί τού δόγματός ή τέχνη γιά τήν τέχνη. Άλλά... ή τέχνη γιά τήν δρα-μήν. Όσο προχωρούν στήν έκτέλεσι τού έθιμοτυπικού άσματος, τόσο περισσότερον διάδονται, μασσουν τούς στίχους, άν είναι άρισμός σας... Τό τρίγωνο κλαυθμίζει σαν έρρινος θυζαντινός ψαλτήρ. Καί ή όλη συμφωνία έχει τήν νότον καί τήν δροσίαν τού πρωταγόνου. Άλλά δεν προφθάνει νά κάμει περισσότερες μουσικές παρατηρήσεις, διότι οϊ νεαροί εκτελεσται διάδονται νά φθάσουν στο 'είς εϊς τήν πολλήν' καί στο φιλοδώρημα.

Δεν είναι καθόλου άσπασοί τού δόγματός ή τέχνη γιά τήν τέχνη. Άλλά... ή τέχνη γιά τήν δρα-μήν. Όσο προχωρούν στήν έκτέλεσι τού έθιμοτυπικού άσματος, τόσο περισσότερον διάδονται, μασσουν τούς στίχους, άν είναι άρισμός σας... Τό τρίγωνο κλαυθμίζει σαν έρρινος θυζαντινός ψαλτήρ. Καί ή όλη συμφωνία έχει τήν νότον καί τήν δροσίαν τού πρωταγόνου. Άλλά δεν προφθάνει νά κάμει περισσότερες μουσικές παρατηρήσεις, διότι οϊ νεαροί εκτελεσται διάδονται νά φθάσουν στο 'είς εϊς τήν πολλήν' καί στο φιλοδώρημα.

Δεν είναι καθόλου άσπασοί τού δόγματός ή τέχνη γιά τήν τέχνη. Άλλά... ή τέχνη γιά τήν δρα-μήν. Όσο προχωρούν στήν έκτέλεσι τού έθιμοτυπικού άσματος, τόσο περισσότερον διάδονται, μασσουν τούς στίχους, άν είναι άρισμός σας... Τό τρίγωνο κλαυθμίζει σαν έρρινος θυζαντινός ψαλτήρ. Καί ή όλη συμφωνία έχει τήν νότον καί τήν δροσίαν τού πρωταγόνου. Άλλά δεν προφθάνει νά κάμει περισσότερες μουσικές παρατηρήσεις, διότι οϊ νεαροί εκτελεσται διάδονται νά φθάσουν στο 'είς εϊς τήν πολλήν' καί στο φιλοδώρημα.

Δεν είναι καθόλου άσπασοί τού δόγματός ή τέχνη γιά τήν τέχνη. Άλλά... ή τέχνη γιά τήν δρα-μήν. Όσο προχωρούν στήν έκτέλεσι τού έθιμοτυπικού άσματος, τόσο περισσότερον διάδονται, μασσουν τούς στίχους, άν είναι άρισμός σας... Τό τρίγωνο κλαυθμίζει σαν έρρινος θυζαντινός ψαλτήρ. Καί ή όλη συμφωνία έχει τήν νότον καί τήν δροσίαν τού πρωταγόνου. Άλλά δεν προφθάνει νά κάμει περισσότερες μουσικές παρατηρήσεις, διότι οϊ νεαροί εκτελεσται διάδονται νά φθάσουν στο 'είς εϊς τήν πολλήν' καί στο φιλοδώρημα.

Τά καλά και τα κακά

την άπελπισίαν τού 'Αδάμ πρό τής θύρας τού Παραδείσου. Δεν θά τούς λείπει όμως ή ύποψία, ότι οϊ ένοικοι μετεχειρίσθησαν εσθχισμον τρόπον, νά τούς άποπέμψουν. Ξέρουν οϊ μικροί, ότι αὐτό τό 'ατα είπαν άλλους είνε συνήθως κατερ-γαρία τών μεγάλων, γιά νά γλυτώσουν τό φιλοδώρημα. Στήν περίπτωση αὐτήν πολλάκις επιχειρούν νά έκπορθήσουν τό

χαρούμενη, τραγουδιστή έξόμηση τών παιδιών στίς γενιόνες έξόμησης χει-λιδωνών, που φέρουν τό μήνυμα μιάς ήθικής άνοίξεως στίς ψυχές τών ανθρώ-πων; Δεν θά καταλαβαίναμε, χωρίς παι-δικά καλάντα, πότε είνε Χριστούγεννα... Οϊ εορτές παράλληλα με τήν θρησκευ-τικότητα των κλείνουν καί άφθονη έθιμο-

τόπου συνέθεσε καί δικά της καλάντα με τό τοπικό γλωσσικό ιδίωμα. Κι' έτσι τό έθιμοτυπικό αυτό άσμα παρουσιάζει μεγάλην ποιητικήν εις παρ-αλλάγας καί κλείνει πλούτον λαο-γραφικόν. Τά ήθη καί τά έθιμα τού κάθε τόπου ζωγραφίζονται μέσα εις τά έθιμετρα καλάντα, με τά όποια χαιρετί-ζεται ή γέννησις τού Θεανθρώπου. Σέ μερικές περιφέρειες τής Πελοποννήσου καί τής Στερεάς, τραγουδούν τά εξής: Χριστούγεννα πρωτόγεννα γιά όγιητε, δέτε, μάθετε ο ποῦ Χριστός γεννάται. Γεννάται κι' άναντρέτα

Είχαν πολύ λαογραφικό χρώμα. Έτσι καί ή εορτή τών Χριστουγέννων τής ήλικίας των. Άρχίζουν καί τό μπουσίκον τής, νά ποίει, έθιμοτυπικά καλάντα. Η όνομασία είνε λατινικής προέλευσεως. Παράγεται ή λέξις από τό 'καλ'ένται', που σπουδ λατινούς έσημα-νει ή πρώτη ήμερα τού κάθε μηνός. Τά καλάντα χρονολογούνται από τήν βυ-ζαντινήν εποχήν, είνε δε συνέχεια πα-ρομοίαν έθιμου τών άρχαίων Έλλήνων. Καί κατέστη άρκασιότητα εις θρησκεινές ήμέρας, που έτοια έθιμα τών άρχαίων έγύρουν στα στίγια — έλέγοντο μάλιστα 'ακρότητα — έκτελούσαν ένα άσμα γιά μίαν θεότητα καί εισέπρατταν φιλοδώ-ρηματα. Από πολλών έτών τά καλάντα είνε πανελλήνιον έθιμον. Άλλά δεν είναι παν-τού τά ίδια. Η λαϊκή μουσα τού κάθε

τοπικού έθιμου τού. Γιά όνομα τού Θεού, άς σταματήσιν αυτό τό κακό; Νά άπαγορευθή στους μεγάλους, έστω καί διά νόμου, νά λένε τά καλάντα. Δι-ότι άλλως τό έθιμον θά χάσθι όλην τήν ποιήσιν του, τήν χάριν του, τήν δροσίαν του. Έλα, μικρέ, νά μάς ής εσύ με τή δροσερή φωνούλα σου, ότι ο Χριστός γεννάται σήμερον'. Διότι μόνον άπ' αὐτόν καί άπό τήν χείλην μπορούμε σήμε-ρα ν' ακούσουμε τά χαρμόσυνα λόγια τού άγγέλου: 'Εδωγαλένηται ύμιν χαράν μεγάλην, ότι έτέχθη ύμιν σήμερον Σω-τήρ...'

Είχαν πολύ λαογραφικό χρώμα. Έτσι καί ή εορτή τών Χριστουγέννων τής ήλικίας των. Άρχίζουν καί τό μπουσίκον τής, νά ποίει, έθιμοτυπικά καλάντα. Η όνομασία είνε λατινικής προέλευσεως. Παράγεται ή λέξις από τό 'καλ'ένται', που σπουδ λατινούς έσημα-νει ή πρώτη ήμερα τού κάθε μηνός. Τά καλάντα χρονολογούνται από τήν βυ-ζαντινήν εποχήν, είνε δε συνέχεια πα-ρομοίαν έθιμου τών άρχαίων Έλλήνων. Καί κατέστη άρκασιότητα εις θρησκεινές ήμέρας, που έτοια έθιμα τών άρχαίων έγύρουν στα στίγια — έλέγοντο μάλιστα 'ακρότητα — έκτελούσαν ένα άσμα γιά μίαν θεότητα καί εισέπρατταν φιλοδώ-ρηματα. Από πολλών έτών τά καλάντα είνε πανελλήνιον έθιμον. Άλλά δεν είναι παν-τού τά ίδια. Η λαϊκή μουσα τού κάθε

Eugène Melchior de Vogüé

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΘΡΕΨΨΩΣ

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΙΝΩΜΕΝ ΤΟ ΓΑΛΑ

Η πρώτη τροφή του ανθρώπου.—Η θρεπτική αξία του γάλακτος.—Αι αλλοιώσεις και εξωμολύνσεις του γάλακτος.—Τι δημιουργεί η ανθρώπινη απληστία.—Τα συμπεράσματα των επιστημονικών παρατηρήσεων.—Το βρασμένο γάλα δεν είναι θρεπτικόν.—Η παστερίωσις προστατεύει την υγείαν και εξασφαλίζει την θρεπτικότητα.—Μία αυστηρά επιστημονική εργασία.—Κτηνιατρική και μικροβιολογική εξέταση.—Πώς γίνεται η παστερίωσις.—Το (καϊμάκι) και η όμοιογενεοποίηση.—Αμερικανικοί νόμοι εις τας Αθήνας

ΜΙΑ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Μία από τας τροφάς προς την οποίαν εν άρχη εξ ενατίκτου και βραδύτερον λελογισμένως, έτράπη ο άνθρωπος, από των προϊστορικών ήδη χρόνων, είναι το γάλα. Αναγνωρίζουν δηλαδή τα παλύντα θρεπτικά στοιχεία, τα οποία παρέχει η ρευστή αυτή τροφή, έσκέφθη, μετά το μπριζόν γάλα, το οποίου ο χρόνος της χρήσεως είναι περιωρισμένος, να χρησιμοποιήσει εις αντικατάστασιν του τελευταίου το γάλα των μαστών των κατοικίδιων θηλαστικών ζώων.

Η επιστήμη έπεσεφράγισε βραδύτερον διά του κύρους της την αρχικώς υποσυνείδητον ταύτην ροπήν προς το γάλα και απέδειξε ότι περιέχει τουτό όλα τα συστατικά των οποίων έχει ανάγκην ο ανθρώπινος οργανισμός διά την διατροφήν και ανάπτυξιν του. Έάν, δηλαδή, δεν υπήρχεν εκ παραλλήλου η ανάγκη της ικανοποιήσεως της γενεστικής θά πύονατο ο άνθρωπος με έλασσην συμπλήρωσιν εξ άλλων τροφών να διατρέφεται μόνον με γάλα. Μολονότι δε εκ της κοινωνικής εξέλιξεως του ανθρώπου εδμηουρήθη ατελείωτος ποικιλία τροφών, διά τας πλείστας εκ των οποίων η επιστήμη άνευρεν ελαπτικας ιδιότητες, ουδέποτε μέχρι σήμερον εκλονίσθη η θρεπτική αξία του γάλακτος και των εξ αυτού παρασκευαζομένων προϊόντων. (Έπι πλέον, το γάλα, από άρχαιοτάτων χρόνων, εθεωρήθη και ως μέσον διατήρησεως της ανθρωπότητος της επιδερμίδος και ερρημοποιήθη προς τουτό εσωτερικώς και εξωτερικώς. Είναι γνωστόν ότι το γάλα από των άρχαίων Έλλήνων και Αιγυπτίων μέχρι των σημερινών χρόνων ερημοποιήθη και χρησιμοποιείται διά λουτρά καλλυνισμού και ως πρώτη ύλη διαφόρων καλλυντικών).

Το τόσο όμως πολύτιμον διά την διατροφήν και ανάπτυξιν του ανθρώπινου οργανισμού γάλα δεν είναι σήμερον εντελώς ακίνδυνον, ιδίως εις τας μεγαλύτερας ηλικίας, όχι διότι περιέχει αυτό καθ' εαυτό συστατικά επιβλαβή εις την υγείαν, αλλά διότι υφίσταται αλλοιώσεις και εξωμολύνσεις. Έπιπροσθεως η ανθρώπινη απληστία εφευρεν ανωριμότητα τρόπου νοθείας, οι οποίοι πολλαπλασιάζουν τους κινδύνους.

Ο Έλεγχος της ανώριμότητος του γάλακτος και η εξουδετέρωσις της εκ πάσης αιτίας αλλοιώσεως αυτού δεν είναι έργον εύχερες. Έπιστεύθη εν άρχη ότι οι κίνδυνοι της υγείας δύνανται να εκλειφθωσιν διά του πλήρους βρασμού, διαπιστώθη όμως βραδύτερον ότι ο βρασμός εκμηδενίζει την θρεπτικήν αξίαν του πολύτιμου τούτου προϊόντος. Έν συνεχεία δε των μελετών των οι ασκοληθέντες με το πρόβλημα τούτο σοφοί επιστήμονες κατέληξαν εις το συμπέρασμα ότι μόνον διά της ώριμωμένης συγκεντρώσεως και παστερίωσεως του γάλακτος άφ' ενός μόνον διατηρείται η θρεπτικότης αυτού και άφ' έτέρου εξουδετερώνονται οι εκ της αλλοιώσεως και εξωμολύνσεως κίνδυνοι. Η μέθοδος της παστερίωσεως από πολλών ήδη ετών έχει εφαρμογή εις όλες τας πεπολιτισμένας χώρας, από διετίας δε περίπου διά της ιδρύσεως της Έθνικής Βιομηχανίας Γάλακτος (Ε. Β. Γ. Α.) απέκτησαν και αι Αθήναι το παστερίωμένον γάλα.

Είναι άξιον ιδιαιτέρου ενδιαφέροντος να παρακολουθήση κανείς την εις τας έργοστάσις της Έταιρίας ΕΒΓΑ συνετελεσμένην εργασία, διά της οποίας εξασφαλίζεται η υγιεινή και η θρεπτικότης του εις την κατανάλωσιν προσφερόμενου παστεριωμένου γάλακτος.

Οι συμβαλλόμενοι με την Έταιρίαν παραγωγοί γάλακτος δεν να είναι κάτοχοι Σταύλων άρτίως εγκατεστημένων και παραιοκαμένων δακτύλων ή υπό της υγιεινής προβλεπόμενης εγγυήσεως.

κατάστασιν των σταυλιζομένων εν αυτοίς ζώων. Προς τούτους προσέλαβεν ειδικόν Κτηνιατρικόν μικροβιολόγον, τον κ. Στυλιανόπουλον, πρώην υποδιευθυντήν του Κτηνιατρικού μικροβιολογικού εργαστηρίου

δύο συνίσταται εις αυτόματον ζύγισιν του γάλακτος, το οποίον από του σημείου τούτου εξαφανίζεται διά να εμφανισθί πάλιν κατά την εμφιάλωσιν. Τα στάδια από τα όποια διέρχεται εν τώ μεταβάσει 1) διήκνισις, 2) ψύξις, 3) φυγο-

ταστάσει δεν είναι όμοιογενές, διότι αλλού μόν έχει άφθονώτερον λίπος και άλλο είναι ασθενέστερον εις περιεκτικότητα λίπους. Η εργασία της όμοιογενεοποιήσεως χρησιμεύει άκριβώς εις τήν κατανείμην εξ ίσου το λίπος εις όλην τήν

του Υπουργού Έργων, ο οποίος εξέταξε και παρέρλασε τα ζώα. Άπασαι αι συμβαλλούσαι, τόσον διατροφής, όσον και εν γενει υγιεινής, πορείαν τελείως άφωρεν εις τους Βουσταϊοάρχας. Έπίσης υποχρεώνει όλους τους Βουσταϊοάρχας, άμα τη παραδόσει του γάλακτος, να άποστειρώνουν τελείως άφωρεν εις ειδικάς εγκαταστάσεις όλα τα δοχεία τα χρησιμοποιούμενα εις την μεταφοράν αυτού διας της ημέρας.

Η σύντομος αυτή περιγραφή των προσαθειών της Έταιρείας διά την υγιεινήν συλλογήν του γάλακτος αποτελεί το πρώτον μέρος του προγράμματος αυτής. Άκολουθεί το δεύτερον μέρος το οποίο αφορμάται την παραλαβάνομένου γάλακτος, της καθ' όλα επιστημονικής παστερίωσεως αυτού και του τελικού έλέγχου, τόσο από χημικής, όσον από μικροβιολογικής άπόψεως, των έξερχομένων προϊόντων, υπό ειδικευμένον χημικό εις καθ' όλα άρτίως εγκατεστημένον κημείον. Και ήδη εκ εκθέσεων τον τρόπον της παραλαβής και του έλέγχου του γάλακτος. Το διακριτικόν σημείον της παραλα-

βας 650 επι ήμισιαν ώραν, 5) όμοιογενεοποιήσις, ήτιν διαίρεσις των λιποσφαιρίων διά την εύκολον πέψιν και την ίσπν κατανόησιν του λίπους καθ' όλην την μάζαν, 6) ψύξις, 7) αυτόματος εμφιάλωσις εντό αποστειρωμένων φιαλών δι' ειδικού και άσφαλους μηχανήματος. Το μηχανήμα τούτο συνίσταται εις σειράν λουτρών εκ ποτάσης, ύδατος, άτμου εις 2500 και ειδικής συσκευασίας άκρως άντισηπτικής και άβλαβούς. Σημειωτέον ότι ουδέποτε αι φιαλίδες δια την μεταφοράν αυτών εκ της εγκατεστησεως εις την εμφιάλωσιν γίνεται μηχανικώς.

Άπό δε το όττω παστεριωθέν γάλα παραλαμβάνονται όλα αι άναγκαίαι ποσότητες διά την παρασκευήν των λοιπών προϊόντων. Πρέπει να παράσχωμεν εδώ μίαν εξήγησιν: Το παστεριωμένον γάλα δεν παρουσιάζει το λεγόμενον καϊμάκι και τούτο όφείλεται εις την ανωτέρω αναφερομένην εργασία της όμοιογενεοποιήσεως. Το γάλα, δηλαδή, εν τη φυσική του κα-

μάζαν του γάλακτος. Την όλην αυτήν βιομηχανικήν έπεξεργασίαν του γάλακτος εις τα παρά τον Έστανικόν εργοστάσιον της Έταιρείας ΕΒΓΑ χαρακτηρίζει άσπυρρος επιστημονικός έλεγχος και ιδεωδής τάξις και καθαριότης. Έπειδή δε οι ιδρυταί και Διευθυνταί της έν λόγω Έταιρίας διατηρούν και εν Άμερικη όμοιαν μεγάλην βιομηχανίαν, εφαρμόζουν κατά γράμμα εις την μικροβιολογικό έλέγχου και παστεριωμένου γάλακτος διατάξεις των άμερικανικών νόμων. Έν συμπεράσματι είναι δίκαιον να άναγνωρισθί, ότι μόνον από της ιδρύσεως της Έταιρίας ΕΒΓΑ παρέχεται εις την κατανάλωσιν γάλα σύμφων με όλες τας αυστηράς απαιτήσεις της Άνοργανομίας και η κοινωνία των Άθηνών—Πειραιώς και των πέριξ δύνανται να χρησιμοποιούν άνευ ουδένος διαταγμού την τόσο υγιεινήν και θρεπτικήν τροφήν, την οποίαν μάς παρέχουν τα γαλακτοφόρα ζώα.

Η ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΜΙΑΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΩΝ ΚΑΝΙΒΑΛΩΝ

Πώς κατόρθωσε να γλυτώσ η από τους άγρίους που νοστιμούνται εξαίρετικώς το ανθρώπινο κρέας.

Αη έκθρική προς την φυλή των ανθρώπων μας, και είχαν έλθει να πάρουν έκδικαν για μία προσβολή που τους είχαν φαίνεται κάνει. Και η έκδική τους των Καννιβαλών συνίσταται σε τέτοιες πε-

στην έπιφάνεια και σιγά-σιγά μεγάλωναν. Σε λίγο το νερό άρχισε να θράσρη δυνατά. Ήταν ή άρα.

Η Μούρα παράλτη από τον φόβον της δεν έκαμνε πια την παραμικρή κίνηση. Κότταζε μονάχα με μάτια διαπλάτα ανοιγμένα από την φρίκη προς το καζάνι. Έγώ σε μία υπέρτατη νευρική έκρηξιν, έδοκίμασα να απαλλαγώ από τα δεσμά μου, ενήυ συγκρόνησ άρχισα να φωνάζω μ' όλη την δύναμιν των πνευμάτων μου δοληθεία.

Δεν κατάφερα όμως τίποτε άλλο από το να προκαλέσω τα γέλια και τα σκάμματα των άγρίων. Σε λίγο, ένας γέρος που ως τώρα φαίνονταν σαν να δριμύνησε τους προστομασίες για το θράσος μου με έπλησισε με έλωση, άρχισε να με ψιλαφίζει τα μπράτσια το στήθος..... φαίνεται ότι έμεινε ικανοποιημένος από την.....επιθεωρήσιν του αυτή γιατί έκαμε ένα νεύμα και άμέσως έτρεξαν κοντά μας τέσσαρες νεαροί Καννιβαλοί.

Έγώ τότε έπεξεργάσα μία ύστατη προσπάθεια.

Σταμάτω με μία χειρονομία τους Καννιβαλούς και άποτεινόμενος στην Μούρα λέγω να ήη του γέρου ότι δεν πρέπει να μάς πειράζουν και ότι αν μάς χαρίσουν την ζωή, τους υπόσχομαι να μεσολάβησω, ώστε να μην τιμωρηθώ για την άπανηγνίη μας.

Τα λόγια μου έκαναν τον γέρο να σκεφθί λιγάκι, αλλά δεν τον συνεκίνησαν, γιατί διάταξε τους νέους να με φέρον στο καζάνι.

Η ιδέα ότι μπορούσε να τους προσλάβη ο πατέρας μου και να τους ματαιώρη τα ανθρωποφάγα σχέδια, και ο φόβος εξ άλλου, μίν τυχόν και δεν προσφάσουν, μετά το συμπόσιο, να εξαφανισθούν όλα τα ίκνη του εκκλήματος των, έκανε τον γέρο, να έπισημωρη την έκτέλεσιν μας.

Οι Καννιβαλοί λοιπόν με πήραν και μ' έφεραν με αλαλαγμούς χαράς κοντά στο καζάνι. Αισθανόμενος τώρα την ζέση της φωτιάς, στά πόδια μου, ενήυ οι άτμοι του νερού που έβράζε μου έκαμαν κιάλας τη πρόσωπόν.....σαν μία μικρή προκαταβολή των δανών θα έννοιωθα ύστερα από δύο στιγμές.

Από από τους Καννιβαλούς με άρπαξαν τότε από τους μπρούκια και έτοιμάθησαν να με ρίξουν στο καζάνι.

Και τότε ένιγνε το θαύμα!

Την ίδια ώρα διαπεραστικά συριγγμάτων άκούσθηκαν μέσα από τα δένδρα. Ταυτόχρονα σκεδόν, φάνηκε τρέχοντας προς το μέρος μου ο πατέρας μου με τα περιστρεφόν στο χέρι και πίσω του ολόκληρο άποσπασμα ένόνηλων.

Είχαμε σωθί!

Ο πατέρας μου ήλθε κοντά μου, μ' άγκάλιασε και άρχισε να κλαίη από την χαρά του. Μου όητηθήκε πως γυρίζοντας στο χωριό νωρίτερα από ό,τι υπέλογιζε, έμαθε τα διατρέχοντα και έσπευσε άμέσως, εις είσοπήν τον στρατιωτικό σταθμό. Εύτυχώς έφθασαν άρκετά έγκαίρως.

Δύο λεπτά άκόμη, και όλα θα είχαν τελειώσει!

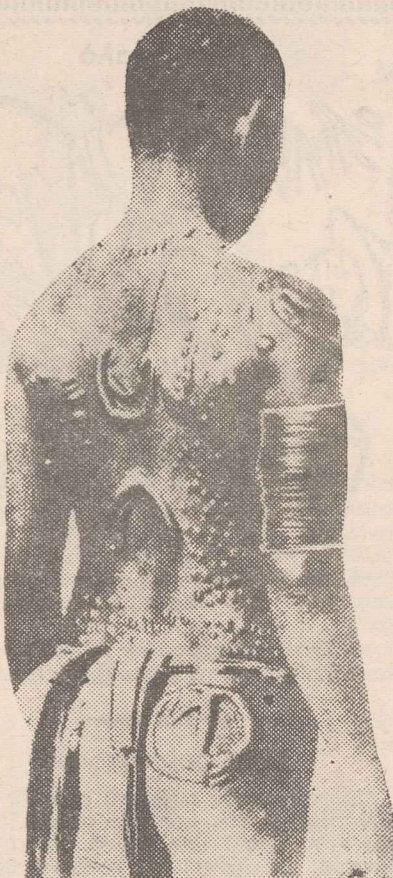
Έφεραν ένα μεγάλο καζάνι το έβαλαν επάνω σε ένα είδος σκάρας και άρχισαν να κουβαλουν φούγανα και ζύλα. Μετά οι γυναίκες γέμισαν το καζάνι νερό και έβαλαν φωτιά. Ήπελόντα ότι θα χρειζόντουσαν τουλάχιστον δύο ώρες για να ζεσταθί και να βράση μάλιστα όλος εκείνος ο όγκος του νερού. Μετά δύο ώρες, θα μάς έρριχναν μέσα να δράσουμε σαν λουκάνικα της φραγκφούρτης!

Ένα ρίγος φρίκης μου πέρασε όλη την ραχοκοκαλιά.

Έν τώ μεταξύ οι Καννιβαλοί, άρχισαν να χοροπηδούν γύρω από το καζάνι, να φωνάζουν άγρια και να κιάμουν χίλιες δυο κουταλιές από την χαρά τους για το συμπόσιο που τους περιμένα. Έμια το μαρτύριό μας ήταν άνεκδιήλυτο. Μας είκαν δειμένους ορατά και τοποθετημένους σε άπόστασιν την μία από την άλλη, πάντως όμως κοντά στο καζάνι, έτοιμες για να μάς ρίξουν μέσα όταν θάφθανε ή άρα. Μας είχαν γυώσει και μάς άφηναν μονάχα ένα πανί γύρω από την μέση.

Μετά πολλά το νερό άρχισε να βράζει. Μερικές φούσκες άρχισαν να άνεβαίνουν από το βάθος του καζανιού μου.

Αν βέλως να σε διευκολύνω, να μη χάσθ το θέατρο, πηγαίνω έγώ στη φίλη σου.

Πώς διακοσμούνται διά να γίνουν «ώραίοι» οι άνθρωποφάγοι.

Ποιά είναι η ψυχολογία ενός λευκού, που τον έχουν πιάσει οι ανθρωποφάγοι και που παρίσταται στις προετοιμασίες ενός γεύματος του οποίου αυτός με το σώμα του θα έπληρωνε, τα έξοδα; Θα μάς το ήη η παρακάτω ιστορία, την οποία διηγείται ή ίδια ή ποθούσα, μία νεαρά Άγγλίσ, ηλικίας σήμερα 25 ετών.

Είναι ή μίς Έλενα Γκάρντερ, κόρη ίεραποστόλου, ο οποίος είχε άποφασίσει να περάση την ζωήν του στην Άφρική μαζί με την γυναίκα του και την κόρη του και ο οποίος, ύστερα από το περιστατικό που του συνέβη, πήρε την οικονομεία του και ζαναγύρισε στην Άγγλία. Άλλ' ιδού τί άφηγείται ή μίς Γκάρντερ, που είδε, όπως λένε τον θάνατον από κοντά.

«Έκείνο το πρωί, ο πατέρας μου είχε πάει σε κάποιο χωριό που άπειχε άνω χιλιάμετρα και στο όποιον είχε έμφανισθί κάποια επιδημία. Μαζύ του έπήγε και ή μητέρα μου. Έγώ έμεινα μόνη στο σπίτι με την μάρη υπηρέτρια μάς Μούρα, και δυο ίθαγενείς επίσης υπηρέτες.

Η ζέση ήταν άφορητος και ένών άπεσύνθη από εσωτερικό του σπιτιού, και άφύσιν και να φύγουν γιατί δεν θ' άργούσα να είδοποιήσω τον στρατιωτικό σταθμό, που θα έξεστράτευε άμέσως έναντιόν τους.

Έτσι οι Καννιβαλοί μάς έπληραν την Μούρα και έμεινά και μάς έσυραν στην ζουγκλα, σε μία διευθυναν αντίθετη εκείνης, την οποίαν είχαν πάρει οι γυναίκες μου.

Ύστερα από τριών ώρων πορείαν, φθάσαμε στο χωριό των Καννιβαλών. Μας υπεδέχθησαν οι κάτοικοι του: γέροι, γυναίκες, παιδιά, με φωνές και αλαλαγμούς.

Άμέσως ένιγε συμβόλιον. Η συζήτηση έδρασε πολύ και ή Μούρα, τρέλα ή σκέπια να γευθώ άνθρω κρέας.

Όσον άφορά την Μούρα, γι' αυτήν είχε προ πολλού όγη ή άπόφασις.

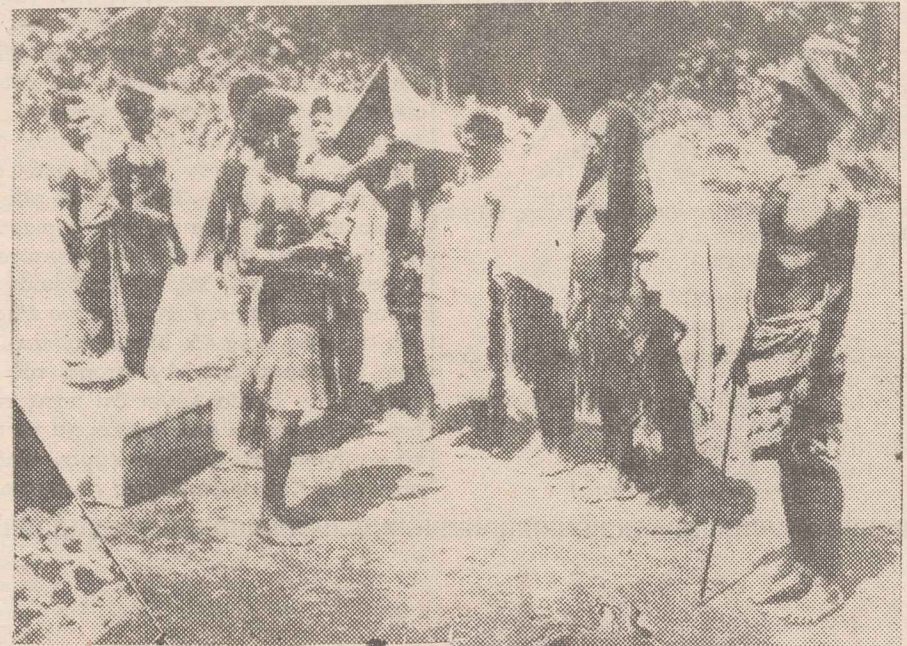
Κάποτε το συμβόλιον έπληρε τέλος και άρχισαν οι μακάβριες προετοιμασίες.

Έφεραν ένα μεγάλο καζάνι το έβαλαν επάνω σε ένα είδος σκάρας και άρχισαν να κουβαλουν φούγανα και ζύλα. Μετά οι γυναίκες γέμισαν το καζάνι νερό και έβαλαν φωτιά. Ήπελόντα ότι θα χρειζόντουσαν τουλάχιστον δύο ώρες για να ζεσταθί και να βράση μάλιστα όλος εκείνος ο όγκος του νερού. Μετά δύο ώρες, θα μάς έρριχναν μέσα να δράσουμε σαν λουκάνικα της φραγκφούρτης!

Ένα ρίγος φρίκης μου πέρασε όλη την ραχοκοκαλιά.

Έν τώ μεταξύ οι Καννιβαλοί, άρχισαν να χοροπηδούν γύρω από το καζάνι, να φωνάζουν άγρια και να κιάμουν χίλιες δυο κουταλιές από την χαρά τους για το συμπόσιο που τους περιμένα. Έμια το μαρτύριό μας ήταν άνεκδιήλυτο. Μας είκαν δειμένους ορατά και τοποθετημένους σε άπόστασιν την μία από την άλλη, πάντως όμως κοντά στο καζάνι, έτοιμες για να μάς ρίξουν μέσα όταν θάφθανε ή άρα. Μας είχαν γυώσει και μάς άφηναν μονάχα ένα πανί γύρω από την μέση.

Μετά πολλά το νερό άρχισε να βράζει. Μερικές φούσκες άρχισαν να άνεβαίνουν από το βάθος του καζανιού μου.

Πώς διακοσμούνται διά να γίνουν «ώραίοι» οι άνθρωποφάγοι.

Ποιά είναι η ψυχολογία ενός λευκού, που τον έχουν πιάσει οι ανθρωποφάγοι και που παρίσταται στις προετοιμασίες ενός γεύματος του οποίου αυτός με το σώμα του θα έπληρωνε, τα έξοδα; Θα μάς το ήη η παρακάτω ιστορία, την οποία διηγείται ή ίδια ή ποθούσα, μία νεαρά Άγγλίσ, ηλικίας σήμερα 25 ετών.

Είναι ή μίς Έλενα Γκάρντερ, κόρη ίεραποστόλου, ο οποίος είχε άποφασίσει να περάση την ζωήν του στην Άφρική μαζί με την γυναίκα του και την κόρη του και ο οποίος, ύστερα από το περιστατικό που του συνέβη, πήρε την οικονομεία του και ζαναγύρισε στην Άγγλία. Άλλ' ιδού τί άφηγείται ή μίς Γκάρντερ, που είδε, όπως λένε τον θάνατον από κοντά.

Η ζέση ήταν άφορητος και ένών άπεσύνθη από εσωτερικό του σπιτιού, και άφύσιν και να φύγουν γιατί δεν θ' άργούσα να είδοποιήσω τον στρατιωτικό σταθμό, που θα έξεστράτευε άμέσως έναντιόν τους.

Έτσι οι Καννιβαλοί μάς έπληραν την Μούρα και έμεινά και μάς έσυραν στην ζουγκλα, σε μία διευθυναν αντίθετη εκείνης, την οποίαν είχαν πάρει οι γυναίκες μου.

Ύστερα από τριών ώρων πορείαν, φθάσαμε στο χωριό των Καννιβαλών. Μας υπεδέχθησαν οι κάτοικοι του: γέροι, γυναίκες, παιδιά, με φωνές και αλαλαγμούς.

Άμέσως ένιγε συμβόλιον. Η συζήτηση έδρασε πολύ και ή Μούρα, τρέλα ή σκέπια να γευθώ άνθρω κρέας.

Όσον άφορά την Μούρα, γι' αυτήν είχε προ πολλού όγη ή άπόφασις.

Κάποτε το συμβόλιον έπληρε τέλος και άρχισαν οι μακάβριες προετοιμασίες.

Έφεραν ένα μεγάλο καζάνι το έβαλαν επάνω σε ένα είδος σκάρας και άρχισαν να κουβαλουν φούγανα και ζύλα. Μετά οι γυναίκες γέμισαν το καζάνι νερό και έβαλαν φωτιά. Ήπελόντα ότι θα χρειζόντουσαν τουλάχιστον δύο ώρες για να ζεσταθί και να βράση μάλιστα όλος εκείνος ο όγκος του νερού. Μετά δύο ώρες, θα μάς έρριχναν μέσα να δράσουμε σαν λουκάνικα της φραγκφούρτης!

Ένα ρίγος φρίκης μου πέρασε όλη την ραχοκοκαλιά.

Έν τώ μεταξύ οι Καννιβαλοί, άρχισαν να χοροπηδούν γύρω από το καζάνι, να φωνάζουν άγρια και να κιάμουν χίλιες δυο κουταλιές από την χαρά τους για το συμπόσιο που τους περιμένα. Έμια το μαρτύριό μας ήταν άνεκδιήλυτο. Μας είκαν δειμένους ορατά και τοποθετημένους σε άπόστασιν την μία από την άλλη, πάντως όμως κοντά στο καζάνι, έτοιμες για να μάς ρίξουν μέσα όταν θάφθανε ή άρα. Μας είχαν γυώσει και μάς άφηναν μονάχα ένα πανί γύρω από την μέση.

Μετά πολλά το νερό άρχισε να βράζει. Μερικές φούσκες άρχισαν να άνεβαίνουν από το βάθος του καζανιού μου.

Πώς διακοσμούνται διά να γίνουν «ώραίοι» οι άνθρωποφάγοι.

Ποιά είναι η ψυχολογία ενός λευκού, που τον έχουν πιάσει οι ανθρωποφάγοι και που παρίσταται στις προετοιμασίες ενός γεύματος του οποίου αυτός με το σώμα του θα έπληρωνε, τα έξοδα; Θα μάς το ήη η παρακάτω ιστορία, την οποία διηγείται ή ίδια ή ποθούσα, μία νεαρά Άγγλίσ, ηλικίας σήμερα 25 ετών.

Είναι ή μίς Έλενα Γκάρντερ, κόρη ίεραποστόλου, ο οποίος είχε άποφασίσει να περάση την ζωήν του στην Άφρική μαζί με την γυναίκα του και την κόρη του και ο οποίος, ύστερα από το περιστατικό που του συνέβη, πήρε την οικονομεία του και ζαναγύρισε στην Άγγλία. Άλλ' ιδού τί άφηγείται ή μίς Γκάρντερ, που είδε, όπως λένε τον θάνατον από κοντά.

Η ζέση ήταν άφορητος και ένών άπεσύνθη από εσωτερικό του σπιτιού, και άφύσιν και να φύγουν γιατί δεν θ' άργούσα να είδοποιήσω τον στρατιωτικό σταθμό, που θα έξεστράτευε άμέσως έναντιόν τους.

Έτσι οι Καννιβαλοί μάς έπληραν την Μούρα και έμεινά και μάς έσυραν στην ζουγκλα, σε μία διευθυναν αντίθετη εκείνης, την οποίαν είχαν πάρει οι γυναίκες μου.

Ύστερα από τριών ώρων πορείαν, φθάσαμε στο χωριό των Καννιβαλών. Μας υπεδέχθησαν οι κάτοικοι του: γέροι, γυναίκες, παιδιά, με φωνές και αλαλαγμούς.

Άμέσως ένιγε συμβόλιον. Η συζήτηση έδρασε πολύ και ή Μούρα, τρέλα ή σκέπια να γευθώ άνθρω κρέας.

Όσον άφορά την Μούρα, γι' αυτήν είχε προ πολλού όγη ή άπόφασις.

Κάποτε το συμβόλιον έπληρε τέλος και άρχισαν οι μακάβριες προετοιμασίες.

Έφεραν ένα μεγάλο καζάνι το έβαλαν επάνω σε ένα είδος σκάρας και άρχισαν να κουβαλουν φούγανα και ζύλα. Μετά οι γυναίκες γέμισαν το καζάνι νερό και έβαλαν φωτιά. Ήπελόντα ότι θα χρειζόντουσαν τουλάχιστον δύο ώρες για να ζεσταθί και να βράση μάλιστα όλος εκείνος ο όγκος του νερού. Μετά δύο ώρες, θα μάς έρριχναν μέσα να δράσουμε σαν λουκάνικα της φραγκφούρτης!

Ένα ρίγος φρίκης μου πέρασε όλη την ραχοκοκαλιά.

Έν τώ μεταξύ οι Καννιβαλοί, άρχισαν να χοροπηδούν γύρω από το καζάνι, να φωνάζουν άγρια και να κιάμουν χίλιες δυο κουταλιές από την χαρά τους για το συμπόσιο που τους περιμένα. Έμια το μαρτύριό μας ήταν άνεκδιήλυτο. Μας είκαν δειμένους ορατά και τοποθετημένους σε άπόστασιν την μία από την άλλη, πάντως όμως κοντά στο καζάνι, έτοιμες για να μάς ρίξουν μέσα όταν θάφθανε ή άρα. Μας είχαν γυώσει και μάς άφηναν μονάχα ένα πανί γύρω από την μέση.

Μετά πολλά το νερό άρχισε να βράζει. Μερικές φούσκες άρχισαν να άνεβαίνουν από το βάθος του καζανιού μου.

Πώς διακοσμούνται διά να γίνουν «ώραίοι» οι άνθρωποφάγοι.

Ποιά είναι η ψυχολογία ενός λευκού, που τον έχουν πιάσει οι ανθρωποφάγοι και που παρίσταται στις προετοιμασίες ενός γεύματος του οποίου αυτός με το σώμα του θα έπληρωνε, τα έξοδα; Θα μάς το ήη η παρακάτω ιστορία, την οποία διηγείται ή ίδια ή ποθούσα, μία νεαρά Άγγλίσ, ηλικίας σήμερα 25 ετών.

Είναι ή μίς Έλενα Γκάρντερ, κόρη ίεραποστόλου, ο οποίος είχε άποφασίσει να περάση την ζωήν του στην Άφρική μαζί με την γυναίκα του και την κόρη του και ο οποίος, ύστερα από το περιστατικό που του συνέβη, πήρε την οικονομεία του και ζαναγύρισε στην Άγγλία. Άλλ' ιδού τί άφηγείται ή μίς Γκάρντερ, που είδε, όπως λένε τον θάνατον από κοντά.

ΠΟΛΛΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Υπουργικά συμβούλια στους αγρίους λαούς

Εάν θέλετε να μάθετε πώς γίνονται τα Υπουργικά Συμβούλια σε μερικά Κράτη των Νέγων, διαβάστε την καλύτερη περιγραφή ενός Γάλλου περιηγητού. Δύο φορές την εβδομάδα η Γερουσία συνεδριάζει, αφού ειδοποιηθεί την χώρα με άγρια Τάμ-Τάμ. Σοβαροί οι υπουργοί, με επί κεφαλής τον γένο του χαριώδη πρίγκιπα, από τους ήκους των Τάμ-Τάμ σε μία μεγάλη ειδική καλύβα, η οποία έχει μόνον καμιά δεκαπενταριά μεγάλα πιθάρια νερό! Ένας-ένας οι υπουργοί βουτούνται μέσα ως το κεφάλι και η συνεδρίαση αρχίζει. Ποτέ δεν παραφέρονται στις συνεδριάσεις των, γιατί πολύ φοβάται το κεφάλι τους θα είναι πολύ βροσερό και οι ευμπγορίες των υπουργών πολύ σύντομες! Δεν θα ήταν άσχημα, με τη ζεστη που μάς δέρνει, να το εφαρμόζαμε και εδώ, αντί της αναπαιτικής πολυθρόνας, που κοιμούνται μακριά, οι διάφοροι πατέρες! ! !

Ανθρωποφάγοι από... τεμπελιά

Οι ημίαιμοι, που κατοικούν γύρω από τον κόλπο του Οδδων, ήταν πρό-αλίαν ακόμη χρόνων ανθρωποφάγοι, όχι όμως από συστηματικό, αλλά από τεμπελιά! Μόνον όταν τους έπιασε τεμπελιά και δεν πήγαιναν να κυνηγήσουν, έτρεφαν από τα κρέατα των συνανθρώπων των και έπειδή η κλασική τεμπελιά τους καθήλωνε ζαλωμένους στην καλύβα τους, τα θύματά τους τα αναψήθιζαν μεταξύ της οικογενείας των. Πρώτα-πρώτα άρχιζαν από τους νεο-ροτότερους, δηλαδή τους γέροντες γονείς και εάν η τεμπελιά εξακολούθησε, συνέχιζαν να γευμάτα των με τις άρκους των παιδιών των και τελευταία έτρωγαν την γυναίκα των! Όταν έτρωγαν όλη την οικογένεια, γιά να μην πεθάνουν τις πείνας, έδωγαν γιά καινούργια σύζυγο και γιά κανένα κυνήγι. Η σύζυγος μαζί με τον έρωτα, θα τους προμήθευε και καμμία ντουζίνα παιδιά, χρήσιμα γιά τις ημέρες της τεμπελιάς των!

Μικροσκοπικά... κείμενα

Πρό τριών μηνών, σε μιά αίθουσα πλειστηριασμού, στο Λονδίνο, πωλήθηκε το περισσότερο αντικείμενο. Ήταν ένα απόλυτο άσπαστο σ' ένα μέγεθος 1)40 της τετραγωνικής ίντσας και έπαιναν από όποιο ήταν κορονημένη όλη η προσέυχη του (Πάτερ ημών)!

Στην βιβλιοθήκη επίσης της 'Οξφόρδης υπάρχει φυλαγμένο ένα μικροσκοπικό βιβλίο. Το βιβλίο αυτό έχει πλάτος 1)10 της ίντσας και ύψος 1)4. Αποτελείται από 34 σελίδες, ζυγίζει δύο και ένας κόκος σταριού και είναι δεμένο με κόκκινο μαρμαρινό δέρμα.

Μικροσκοπικό επίσης είναι και ένα άλλο νεφανικό βιβλίο, που τυπώθηκε π 1674. όρεει το τίτλο (Το Δικαστήριο των λουλουδιών) κι' είναι μικρό σαν το 1)4 ενός γραμματισμού.

Παράξενες συνήθειες των λαών

Είναι μεγάλη η ποικιλία, με την όποιαν οι διάφορες ανθρωπίνες φυλές εκφράζουν τα συναισθήματά τους.

Εμείς, π. χ., όταν άπορούμε ή παραξενεύμαστε, σπικνύμε γενικά τα φρύδια μας κι' άνοιγουμε ή 'Εκκίμω κι' οι 'Ινδοί της Βραζιλίας, έκτός από την κίνηση αυτή των φρυδιών, χτυπάνε... και τα πλεώρα τους με τις παλάμες τους. Οι 'Αϊνός χτυπούν ελαφρά τη μύτη ή το στόμα τους, ενώ οι κάτοικοι του Θιβέτ τοιπάνε τα μάγουλά τους. Αυστραλοί κι' οι Ιαούροι της Δυτικής 'Αφρικής σαρώνουν τα χείλη τους, σαν να έτοιμάζονται να σφίγγουν.

Οι κάτοικοι του Θιβέτ χαιρετούν έναν ξένο, βγάζοντας... τη γλώσσά τους.

Εμείς σφίγγουμε έναν ήθοιο, όταν θέλουμε να τον άποδοκιμάσουμε. Οι 'Αμερικανοί σφίγγουν στο θέατρο, όταν θέλουν να άποδοκιμάσουν!

Το φίλ είναι άγνωστο σε πολλάίρμεες φυλές Μαύρων, Κιτρίνων και σούς 'Εσκιμώους. Αι μητέρες των φυλών αυτών, αντί να φιλήσουν τα παιδιά τους, τα μυρίζουν ή τρίβουν τη μύτη τους πάνω στο πρόσωπό τους.

Γιά ν' αναπαυθούμε, καθόμαστε ή ζαπλώνομαστε. Οι άλλοι, όπως οι 'Ανατολίτες, οι Νέγροι κι' οι 'Ινδοί της 'Αμερικής, καθόονται σταυροπόδι. Μερικές όμως φυλές της 'Οκεανίας συνήθίζουν, όταν θέλουν ν' αναπαυθούν, να στέκονται πάνω στο ένα πόδι, σαν τα λελέκια, και ν' άκουμπουν το πέλμα του άριστερου ποδαριού των πάνω στο γόνατο του δεξιού που πατάει στη γη...

Εξομολόγησης

Αυτός: Μία μονάχα λέξις σας, θα με έκανε ευτυχισμένον. Αυτή: Βλάκα!

Ομόνοια
—Εγώ δεν τοκάνωμαι πρτε με τον άντρα μου.
—Αλήθεια: Και πως τα καταφέρνεις;
—Όταν έχω δικήν, ο άντρας μου το άγγιγνύει άμέσως.
—Και όταν έχω άδικο;
—Αυτό δεν συμβαίνει ποτέ!

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΤΑ ΠΑΙΓΝΙΟΧΑΡΤΑ

Είναι γνωστόν ότι ο γνωστός φιλόσοφος Γάλλος Κούρτ ντε Γκεμπέλν είναι ο κατασκευαστής των πρώτων παιγνιόχαρτων. Κάποτε μία παρεπιδημούσα ξένη οικογένεια, κατά το 1710 τον έκάλεσε σε τσάι και έπαιξαν το παλαιό παιγνίδι Ταρόκ, το όποιον είδε ο Κούρτ και ένεπνεύσθη τα παιγνιόχαρτα, τα όποια κατασκεύασε σε ελάχιστον χρονικό διάστημα. Κατά τους παλαιούς Αίγυπτίους, τα χαρτιά της τράπουλας έχουν άλληγορικήν σημασίαν και παριστάνουν τις τρεις παλαιές έποχές του Κόσμου. Την παλαιολιθικήν έποχήν, την νεολιθικήν και την έποχήν του μετάλλου, καθώς και τις τέσσερες έποχές του έτους, άνοιξις, θέρος, φθινόπωρον και χειμών, συμβολίζουν τα τέσσαρα χρώματα. Το Ταρόκ είναι από το 1500 γνωστό στην Ευρώπη. Το γνωστόν παιγνίδι σκάκι πρόέρχεται από τας 'Ινδίας και τα παιγνιόχαρτα είναι άπομίμησης του σκακιού, με την διαφοράν ότι παίζουν περισσότερες παρτίδες. Πολλές χώρες διεκδικούν την κατασκευή των και την πρώτην εισαγωγή των ως παιγνίδι διασκεδάσεως. Κάποιο άποκόμμα από την ιστορία του Ριγκολό στην 'Ιταλία λέγει ότι κατά το έτος 1379 έφεραν στο Φίντερμπο το πρώτα παιγνιόχαρτα από την Χώραν των Σαρκενών. Και αι διαδόσεις προχωρούν.

Είχε μυαλό

—Είπε αδύνατον να συνεννοηθώ κανείς μαζί σου. Δεν έχεις καθόλου μυαλό!
—Έχω και παραέχω! 'Αλλά δεν άρχισα ακόμη να το μεταχειρίζομαι.

Καλή συμπεριφορά
Ένας γιατρός συναντά στον δρόμο έναν πελάτη του και τον ρωτάει πώς είναι στην ύγεια του. Και ο πελάτης, άνθρωπος, που θέλει να τηρή όλους τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς, άπαντά:
—Με ανηχορεί, γιατρέ μου, αλλά είμαι πολύ καλά.

Ένα Ραδιόφωνο
5 λυχνιών
μινιβατ

ηψίς όλου του κόσμου όλων των κυμάτων

Απόδοσις ενός μεγάλου μηχανήματος

7.000 Δι'εξαλλαβόμενον ρεύμα

τιμή δραχμής

ΦΙΛΙΠΣ

ΛΗΨΙΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ. — ΕΞΑΪΡΕΤΙΚΗ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ ΚΑΙ ΔΙΑΧΩΡΙΣΤΙΚΟΤΗΣ. — ΦΥΣΙΚΟΤΗΣ ΑΠΟΔΟΣΕΩΣ. — ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΙΝΑΞ ΜΕ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΤΑΘΜΩΝ. — ΤΡΙΣ ΚΛΙΜΑΚΕΣ ΚΥΜΑΤΩΝ. 167-51 Μ. 725-2000 Μ. — ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΔΙΑ ΠΙΚ-ΑΠ Κ.Τ.Λ.

Το μεγάλο δίλημμα αυτών των ημερών Τι δά δωρήσετε:

Αυτές τις ημέρες όλος ο κόσμος βασανίζεται από ένα δίλημμα. Οι άνδρες σκέπτονται:

— Τι δώρο να της κάνω;
— Και οι γυναίκες διερωτώνται:
— Τι δώρο θα μου κάνει άρα γε...
— 'Από άμνημονεύτων χρόνων έχει καθιερωθί αυτή η συνήθεια και φαίνεται ότι θα εξακολουθήσει ακόμη επί άμνημονεύτους αιώνας. 'Εκείνοι, μάλιστα έκείνες, που περιμένουν ένα δώρο, δεν θα σκεφθούν ποτέ να παραιτηθούν από ένα τόσο ώραιο έθιμο, το όποιον επιτρέπεται να κρίνουμε την άγάπη, τη διάθεσι, τη γαλαντομία, αλλά και το γούστο του άλλου.

— 'Η καταλληλότερα έποχή γιά να κάνει κανείς ένα δώρο σε μία γυναίκα, είναι

πλήξεις οι γυναίκες έχουν καταργήσει την έορτην των γεννηθλίων και μάς άφίνουν άρκτά περιθώρια να δείξουμε την άγάπη μας ή την εκτίμησή μας, την... ήμερα της όνομαστικής τους έορτής, ή την πρωτοχρονιά!

— 'Ετοι λοιπόν κι' εφέτος άντιμετωπίζουμε αυτό το μεγάλο πρόβλημα. 'Αμέτρητες γνωστές μας γυναίκες περιμένουν με άνοιχτά τα χέρια. 'Η γυναίκα μας, ή ή μνηστή μας, περιμένει το δώρο της. 'Η αδελφή μας, ή εξαδέλφη μας, ή πεθερά μας επίσης, οι κυρίες με τις όποιες μάς συνδέει μία οικογενειακή φιλία το ίδιο. Και, περισσότερο άπ' όλα ή φιλενάδα μας, ή όποια σε πολύ άπαύει περιπτώσεις άρκείται στο μεγάλο δώρον της καρδιάς μας. 'Ισως γι' αυτή ή καρδιά είναι ένα δώρον που παίρνεται πίσω, ή διαμοιράζεται σε πολλές.

Γιά κάθε μία σκεπτόμαστε ιδιαίτερας, και γιά κάθε μία αναρωτιόμαστε:

— Τι δώρο θα της κάνω;
— Αυτή ακριβώς είναι και ή πιο τραγική όψις του προβλήματος.

Ένα δώρο δεν πρέπει άπλώς να είναι ακριβό, γιά να εκτελέσει τον προορισμόν του. Πολύ συχνά ένας άνθρωπος με πολύ γούστο και με λίγα χρήματα, μπορεί θαυμασία να κάνει ένα δώρο που θα προκαλέσει έντύπωση μεγαλύτερη από πολλά άλλα, ακριβότερα και πολυτελέστερα.

Αυτό, φυσικά δεν ισχύει γιά τη γυναίκα μας. 'Εκείνη θα περιμένη πάντα μία καινούργια τουαλέττα, ή ένα μαντή, ή μία γούνα γιά την όποιαν επανειλημμένως μάς άφισε να έννοήσουμε πόσον ευτυχισμένη θα ήταν άν την άποκτήσει, ή ένα μπιζού με το σκετικό διαμάντι. Το ζήτημα, ο' αυτή την περίπτωση είναι καθαρώς οικονομικόν. Μά γιά τις άλλες κυρίες που γνωρίζουν το πράγμα είναι διαφορετικό θα ήπτε ίσως ότι μπορεί κανείς να

— 'Απομνησθή! το δώρο. Τότε όμως υπάρχει κίνδυνος να χαρακτηρισθί σαν άνθρωπος άκοινώνη ο σ'.

Κι' επί τέλους, μέσα στον κύκλο των γυναικών που γνωρίζουμε, είναι πιθανόν μία να μάς έχη χαρίσει την ιδιαίτερη της συμπόνη και είναι πολύ φυσικό να περιμένη να ή θυμηθούμε.

Και έν πρώτοις άπογορεύεται άπολύτως να ήμπε ο' ένα κατάσταση γυναίκεων είδων και να παραγγείλεται μία ντουζίνα 'οσμιζ' έστω και της πιο μεγάλης αξίας και να τα στείλεται. 'Υπόκει κίνδυνος να τα δεχθίτε πίσω, γι'αυτή κανένα υπερβολικό άόρροο δεν σας έπρέπει ν' άσכולήστε με άντικείμενα που μόνον ο σύζυγος έχει δικαίωμα ν' άσכולήται. 'Ακόμη άποκλείεται και μία μεταξωτή πιτζάμα, ή όποια θα ύπονοούσε μία ιδιαίτερη οχέσι, στην όποιαν δεν θα είσαστε ευπρόσδεκτοι, ούτε σεις, ούτε το δώρο σας. 'Η μόνη εξαίρεσι, ή όποια όμως προϋποθέτει και την ύπαρξη της αναλόγου οικειότητας, που μπορεί να γίνη, θα ήταν γιά μία ντουζίνα μεταξωτες κάλτσες κι' αυτό γιατί ή μεταξωτή κάλτσα είναι στην έποχή μας ε-να είδος εκτεθειμένο στα βλεψίματα όλων.

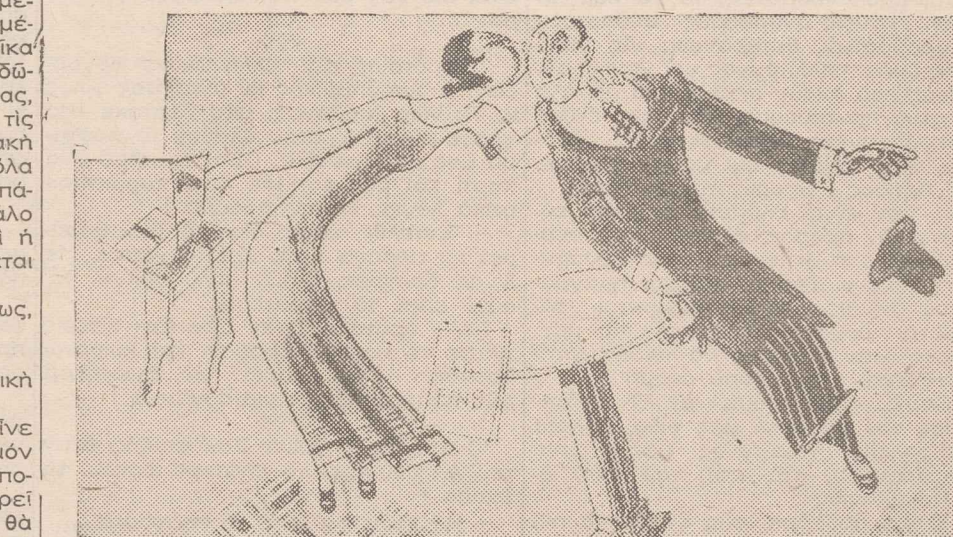
— 'Ερχόμαστε στο ζήτημα των κοσμημάτων, οι πέτρες λιπαρών, έθεωρείτο ότι μαρτυρούσαν έλλειψη γούστου και μία γυναίκα ντρεπόταν να τα φορή. Σήμερα ο κόσμος αναθεώρησε τις άντιλήψεις του σ' αυτό το κεφάλαιο. Οι κυρίες φορούν ψεύτικα μπιζού. 'Από ένα 'πόλεμμα παλινός ευθείας όμως το μεύτικο μπιζού φοριέται, αλλά δεν διενετα ως δώρον. Γι' αυτό ένας κύριος σάθος πρέπει, προτιμά να στείλ η σε μία γνωστή του κυρία ένα άσημένο μπραζιλέ, αλλά δεν θα της στείλ ποτέ ένα έπικρουσμένον.

— 'Η άποστολή ως δώρου ενός ζωγραφικού πινάκος, δεν είναι και τόσο καλή ιδέα, όσον έκ πρώτης όψεως φαίνεται. Πολύ πιθανόν, το σαλόνι στο όποιον φιλοδοχείτε να ήδτε κρεμασμένο το

ταμπλώ που θέλετε να στείλετε, να είναι συμπληρωμένο από θαυμασίους πίνακες και ο δικός σας να μην κάνει τη φηγορά που χρειάζεται. 'Αλλά πολύ πιθανόν στο σπίτι να μην ύπάρχη κανένας άλλος ταμπλώ, είτε γι'αυτή ή κυρία δεν άγαπή τη ζωγραφική, είτε γι'αυτή δεν έχει

να το φοράτε και να φαίνεται όταν βγαίνετε; Κάτι γιά την άτομική σας χρσίαι, ή κάτι γιά το έσωτερικό του σπιτιού σας; Ένα μπιμπελό χρσίαιμο, ή ένα μπιμπελό σπάνιο;

— Και την άλλη μέρα το δώρο που θα στείλετε θα κερδίση διπλά στην εκτίμησι

Μία ντουζίνα κάλτσες «44 φεν» σε μίαν φραία κυρία, που σας τιμά με την γοητευτική της οικειότητα, είναι ό,τι χρειάζεται γιά να την ένδουσιάζει

ιδέα από αυτή. Και τότε κινδυνεύετε να ήδτε το ταμπλώ, το όποιον διαλάεζατε με γούστο, να είναι κρεμασμένο δίπλα από καμμία χρωμολιθογραφία από εκείνες που μοιάζουν τα καταστήματα νεωτερισμών, ή δίπλα από ένα ήμερολόγιον διασημών κάποιας Τραπέζης.

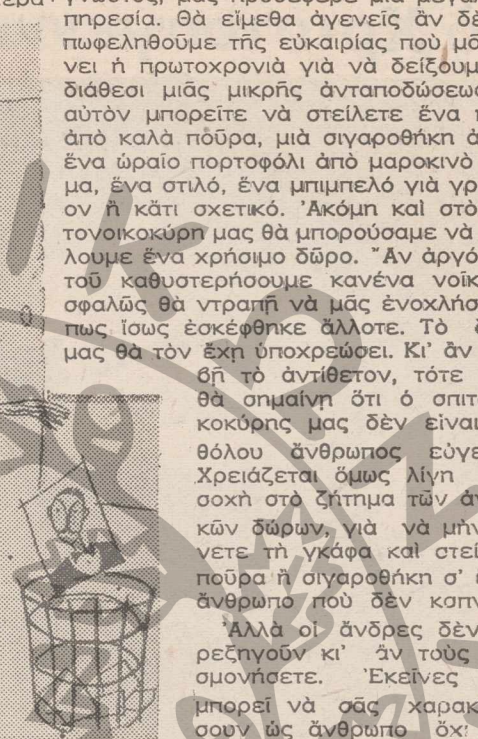
— Μερικά κομμά μπιμπελό, κάποιος άξίας φυσικά, πάντοτε είναι ευπρόσδεκτα.

Οι περισσότεροι, προκειμένου να δωρίσουν κάτι, καταφεύγουν στα είδη γυναικειού καλλυπισμού: 'Η πουντριέρα

της κυρίας. Πρώτα — πρώτα δεν θα της περάση ή παραμικρή ιδέα ότι θαλήσεται ν' άπαλλάξη από ένα άντικείμενο που έπαψε να σας άρέσει και θα θυμηθί ότι είκατε τη λεπτότητα να ζήτησέτε το γούστο της.

Αυτά γιά τις γυναίκες. 'Υπάρχουν όμως και οι άνδρες που περιμένουν να τους θυμηθούμε. Κάποιος φίλος ή κάποιος γνωστός, μάς προσέφερε μία μεγάλη ύπηρεσία. Θα είμεθα άγενας άν δεν έψωφελήσουμε της ευκαιρίας που μάς δίνει ή πρωτοχρονιά γιά να δείξουμε τη διάθεσι μίας μικρής άνταποδώσεως. 'Αυτόν μπορούμε να στείλετε ένα κουπί από καλά πόδια, μία ασημενιστη άξίς, ένα ώραιο πορτοφόλι από μαρμαρινό δέρμα, ένα στυλό, ένα μπιμπελό γιά γραφείο ή κάτι σκετικό. 'Ακόμη και στο σπιτονοικοκύρη μας θα μπορούσαμε να στείλουμε ένα χρσίαιμο δώρο. 'Αν άργότερα του καθυστερήσουμε κανένα νοίκι, άσφαλώς θα ντραπή να μάς έννοήσκη, όπως ίσως έσκέφθηκε άλλοτε. Το δώρο μάς θα τον έχη άποκρσίψει. Κι' άν συμψηφί το αντίθετον, τότε αυτό θα σημαίνει ότι ο σπιτονοικοκύρης μας δεν είναι καθόλου άνθρωπος ευγενής. Χρειάζεται όμως λίγη προσοχή στο ζήτημα των ανδρικών δώρων, γιά να μην κάνετε τη γκάφα και στείλετε πορπα ή σιγαροθήκη σ' έναν άνθρωπο που δεν καπνίζει.

— 'Αλλά οι άνδρες δεν παρεξηγούν κι' άν τους λιπομνηστέ. 'Εκείνες που μπορεί να σας χαρακτηρίσουν ως άνθρωπο, όχι καλοαναθεωρημένο είναι οι γυναίκες με τις όποιες έχετε σχέσεις συγγενικές, φιλικές ή άποδοτικτικές. Σκεφθήτε πόσο σπάνια θα τους κάνει το δώρο σας, άν μάλιστα σμυθή να πάρουν έπιθυμητή σκεπθήτε να φίλια που θα είσπαρξέτε, από εκείνες που έχουν το δικαίωμα να μεταχειρισθούν αυτό τον τρόπο των εύχριστών, σκεπθήτε άκόμα ότι ένα δώρο είναι μία συναλλαγματική άγάπης και φιλίας που άναανεώνεται και κρίνατε άν δεν πρέπει να υποβλήθτε σε ώριμους θυσίες, ακόμη και μεγάλες, γιά να δώσετε αυτή τη χαρά που περιμένουν, την πρωτοχρονιά, θα ήπτε ίσως ότι τα έξοδα πέφτουν πολλά, ότι ή συνήθεια των δώρων είναι πολύ ενοχλητική. Αυτά όμως είναι άλλη ιστορία, γιά την όποιαν υπεύθυνος είναι ο πρώτος έκθρας της κοινωνίας που άνεκαλούμε τα δώρα. Και επί τέλους, άν παρ' όλα αυτά έπιμένετε στη γνώμη σας, φροντίστε να περιορίσετε τον κύκλο των θηλακών γνωριμιών σας...

Να της δωρίσετε τη φωτογραφία σας; Θα της φανίτε ζήταμένοσ και πολύ λίγο ευγενικός...

είνε το πρόχειρο κατασφύγι κάθε κυρίου που θέλει να άγρη όπωσδήποτε από μία ύποχρεωσι, και ακολουθούν τα άξεσουάρ του πανκικιούρ, ή ένα μπουκαλάκι άρωμα. Μά ακριβώς έπειδή όλοι συνειρίζουν αυτά τα κοινάτα πραγαμάτια, θα ήπτε ν' άδιαλέξη κανείς κάτι που θα ξεχωρίση από το σωρό των άλλων δώρων, αλλά συγχρόως και θα εύχαριστείση εκείνην που θα το δεχθή. Γι' αυτό ή τέχνη που να κάνετε ένα δώρο, είναι μία τέχνη πολύ δύσκολη. Πορεία να είναι κανείς μεγάλος διπλωμάτης γιά να μαντεύση την ψυχή της γυναίκας. Και δεν ύπάρχει, γιά ν' άντιμετωπίζετε επίτυχώς αυτό το δύσκολο πρόβλημα, παρά μία συνταγή, άπλη και διακριτική: Να ρωτήσετε με τρόπο φυσικό, την ίδια την κυρία στην όποιαν πρόκειται να κάνετε την εύχαριστία του δώρου. Κι' αυτή ή έρωτική υποβάλλεται περίπου ως έξής:

— 'Αγνήτη μου, ή αγαπητή κυρία, άν έπρόκειτο να δεχθίτε αύριο ένα δώρο, ή είδος θα έπροτιμούσατε να είναι; Καί γιά την τουαλέττα σας, ή κάτι που

ΕΝΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ

ΠΕΡΑΣΑΤΕ ΠΟΤΕ ΣΑΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΑΔΕΚΑΡΟΙ;

΄Απαντούν : Οί Γρ. Καμπούρογλου, Π. Νιρβάνας, ΄Ηλ. Βουτιεριδης, Σ. Σκίπης Δ. Γιαννουκάκης, Στ. Δάφνης, ΄Ι. Πρινέας, Πώλ Νόρ κλπ.

ΠΡΟΤΟΥ ΓΙΝΟΥΝ ΔΙΑΣΗΜΟΙ...

Θρασύτερη καμπάνια ασφαλώς δεν θα διάσαστε !

Διότι, ομολογουμένως, τό να παρ να ρωτήρη κανείς ανθρώπους σεβάστους των γραμμάτων, δευτέρους της ΄Αθηναϊκής ζωής, καλλιτέχνες και γενικά ανθρώπους που έχουν σήμερα μία μεγάλη θέσι στην πρωτεύουσα, εάν τους έτυχε να περάσουν τὰ Χριστούγεννα... αδέκαροι, αυτό απαιτεί όχι μόνον θάρρος, αλλά... θράσος ! Θρασύτητα μεγάλη... ολκής. Δεν είναι θλίψετε καθόλου εύχρηστο «έν ημέρας ευτυχίας» να φέρη κανείς στη σκέψη του τόσο δυσάρεστα πράγματα. Τέτοια, μάλιστα πράγματα που στη θέσι που ευρίσκονται σήμερα τὰ... θύματα της καμπάνιας μας, θα τους ήταν δύσκολο να τὰ εκμυστηρευθούν και στόν... παπὰ ακόμη !

Πρώτον... τορπιλλισμός με τό ερώτημά μας τόν σεβάστω μας φίλο, άλλοτε πρόεδρο της ΄Ακαδημίας μας κ. Δημ. Καμπούρογλου, στο σπίτι του στην όδον Μακεδονίας :

— Κύριε πρόεδρε, σὰς έτυχε να περάσετε ποτέ Χριστούγεννα χωρίς... αδέκαρο :

— Ο κ. Καμπούρογλου χαμογέλασε και έδεξε τό άσημένιο μουσάκι του και μὰς απάντησε χαριτολογών :

— Παιδί μου πάντοτε την άγιαν αὐτήν ημέρα την περνούσα χωρίς πεντάρα στην τσέπη...

Τόν κυττάμε μ' άπορία. Τί εύχά σκεπτόμεθα. Ο Καμπούρογλου, να είναι... αδέκαρος : ΄Αλλά ο υπαρμισαδημητράκης, όπως τόν αποκαλούν οι φίλοι του,

μὰς έθναλεν από την άπορία.

Αλλά... έμένα αδέκαρος διότι έτι είχα και δεν είχα τὰ... έμοιραζα για δώρα !...

— Ο πρώτανος των Έλλήνων χρονογράφων, ο ΄Ακαδημαϊκός κι΄ αγαπητός φίλος κ. Παύλος Νιρβάνας, μὰς δέχτηκε στο γραφείο του κι΄ όταν άκουσε τό ερώτημά μας χαμογέλασε. Έπειτα πήρε ένα χαρτί και μὰς έγραψε λίγα χαρακτηριστικά λόγια. Τάντιγράφομε :

— Έντελώς χωρίς δεκάρα δεν θυμάμαι να περάσα ποτέ Χριστούγεννα. Μες λίγες δεκάρες, όμως, πολύ σικνά. Κι΄ αυτό είναι τό χειρότερο...

Πολύ σικνά... Όταν δεν έχη κανείς τίποτε τό παίρνει απόφασι και κοιμάται ήσυχος. Έτσι μπορεί να... όνειρευτεί πως περάσε καλά Χριστούγεννα !

— Ο ποιητής κ. ΄Ηλίας Βουτιεριδης, όταν τού άπνυθναμε τό ερώτημά μας... τὰ έκασε !

— Μὰ λέγονται αυτά τὰ πράγματα... Έπιμείναμε. Σκεφτηκε λίγο κι΄ έπειτα μὰς απάντησε :

— Όταν δούλεα στις έφημεριδες μου έτυχε πολλές φορές να περάσω. Χριστούγεννα χωρίς πεντάρα. Μία φορά, όμως, θυμάμαι, την παραμονή των Χριστουγέννων περιμέναμε όλο τό συντακτικό προσωπικό μὰς έφημεριδος, της όποιας άς μου έπιτραπή να μην αναφέρω τόν τίτλο, να πληρωθούμε. Περιμέναμε ώρες τόν διαχειριστή. Μὰ κείνος δεν φαινότανε. Κι΄ έμεις περιμέναμε

καρτερικά. Τὰ μεσάνυχτα πέρασαν χωρίς ο διαχειριστής να έχη φανή. Μὰ και ή πρώτη, ή δεύτερη και ή τρίτη μετομεσονύκτιος κύλησαν με άγνια χαρίς να κάνει την εμφάνισι του ο περιήμος αυτός διαχειριστής μας. Κι΄ έτσι αφού άκούσαμε και τις καμπάνες να κτυπούν κι΄ είδαμε και τούς πρώτους έφημεριδωπώλες να φεύγουν με φύλλα από τό πισστήριο, πήγαμε να κοιμηθούμε απέναντα ροι.

Στη Σχολή Καλών Τεχνών συναντήσαμε τόν ποιητή κ. Σωτήρη Σκίπη. Μὰς απήντησεν ως εξής χαρακτηριστικά :

— Μές στο χρόνο μου έτυχε πολλές φορές να μείνω αδέκαρος. ΄Αλλά την παραμονή των Χριστουγέννων πάντοτε φρόντιζα να είμαι χατζηλίκωμένος.

— Ο κ. Σκίπης παρ΄ όλο πού είναι ποιητής προσέθετε στό : «ήρην πεντάρα κανείς μαγειρεύει !»

— Άς δούμε τί μὰς είπε κι΄ ένας θεατρικός συγγραφέας, ο όποιος, όπως και ο κ. Σκίπης «ήρην πεντάρα μαγειρεύει !» Είναι ο έπιθεωρησιγράφος μας κ. Μίμης Γιαννουκάκης.

— Να σου πώ, μὰς είπε. Για να μην όρίσκουμαι στην δυσάρεστην αὐτή θέσι πάντα φροντίζω να... δανείζουμαι !... παραμονή ! Έτσι είμαι θείατος πως δεν «θα την περάσω» χωρίς δεκάρα.

— Ο ποιητής κ. Στέφανος Δάφνης μὰς έδωσε μίαν πρωτοτυπάτην συνέντευξιν.

— Όταν ήμουν φοιτητής, μὰς είπε, έμένα μαζί με έναν συμφοιτητή μου, τόν Γ. Κατσού, πού είναι τώρα λαμπρός καθηγητής του Βαρβακειού, α΄ ένα ύψαιο θυμάτι της οδού Καποδιστρίου. Τις παραμονές των Χριστουγέννων τού 1903 οι γονείς μου άμέλησαν να μου στείλουν λεπτά. Μὰ και τό μνηστικό του ο φίλος μου τό είχε χάσει... ολόκληρο σό χαρτί ! ΄Ηταν τρομερό ! Θα περνούσαμε χωρίς φράγκο ! Και όχι μόνο αυτό. ΄Αλλά θα κοιμώμαστε και νηστικοί ! Είχα ένα φράγκο στην τσέπη μου. Και δεν ξέρω πως παίρνω ένα λαχείο των ΄Αρχαιοτήτων. Τό θρόυ της παραμονής κοιμηθήκαμε νηστικοί. Την έπομένη, όμως δεν μπορείς να φαντασής. Πρώτα μου τή χαρά μας, όταν είδαμε στις έφημεριδες πως είχαμε κερδίσει 100 δραχμές. Ποσό άρκετά σεάστω για την έποχή. Έπειδή όμως ήταν κλειστά τὰ γραφεία του λαχείου τό πήραμε μαζί με την έφημερίδα και πήγαμε σ΄ ένα μαγείριο. Έκει έπιδεικνύοντας τό λαχείο φάγαμε ώραιότατα... πιτσι. Και όχι μόνο αυτό, αλλά μὰς έδωσε κι΄ από ένα μεγάλο πακέτο σιγάρα !

— Ο σατυρικός μας ποιητής κ. Πώλ Νόρ απάντησε να τού διατυπώσουμε τό ερώτημά μας έμμέτρως :

Έσυναντήσαμε στό «Καφέ-Σπόρ» τό φίλο μας Λαίδη τόν Πώλ Νόρ πού της Σατύρας είν΄ τρανός... άφένταρος.

Και τόν ρωτήσαμε : — «Οί Συγγραφείς σου έτυχε να την διέλθης-φεύ ! — ποτέ σου τὰ Χριστούγεννα... άπένταρος ; ΄Υπάρχει την έρώτησιν... άπένταρος κι΄ ευχαριστήθηκαν ο φίλος ύπερμέτρως. Μὰ έπειδή τού έφάνηκεν... άνόητος για να... εκδικηθή απάντησεν έμμέτρως.

ΠΩΛ ΝΟΡ
΄Η έρώτησίς σου άγαππητέ μου Πόρπασε πού από σκέψεις άλλας με άφάρτασε μου φαίνεται όλίγον τί ως χλεύη τάχα άμφιβόλως ότι μου συνέβη κι΄ άλλωτ΄ αυτό που με ρωτάς-κι΄ άνω- (περβέτως

άν ο γεννώμενος Χριστός πού τούμαι πάντοτε πιστός δεν κάνει κάποιο θαύμα του, θα μου (συμφέ κι΄ έφέτος ; !...

— Ο συμπαθέστερος κωμικός τού έλαφρού μουσικού μας θεάτρου ο κ. ΄Ιωάννης Πρινέας μὰς είπε τὰ εξής :

— Όπως πάμε, νομίζω ότι έφέτος θα κάνουμε Χριστούγεννα χωρίς δεκάρα... ΧΡ. ΠΥΡ-Σ

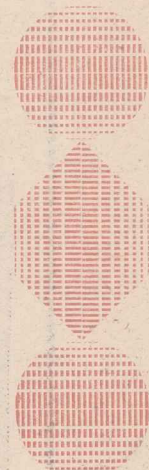

΄Η προσευχή των Χριστουγέννων

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

κι΄ όπώκει μάννα κίνησε κι΄ όλο τόν κόσμο άρνιέται. Στό παραγνίνα τού τζακιού μία θέσι, πού ήταν άδεια, εύχες και γέλια γέμισε και στρώθηκε με χάδια. Χριστούγεννα πρωτούγεννα τώρα Χριστός γεννιέται Κ΄ ή Παναγία άπ΄ τό κόσμος σε σπικκά χαίροταν τὰ μάννα καλωσόριζε σά στόν καιρό της, όταν...

ΑΘ. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

ΤΟ ΡΕΒΕΓΙΟΝ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΤΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΩΤΕΡΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Παράξενες γιορτές και άπίστευτες έκ κεντρικότητες των διαφόρων γοσών της όθόνης πού λατρεύου ν οι άνδρες όλης της γής....

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

Τό Χόλλυγουντ εύρίσκει εις την νοτιοδυτικήν πλευράν των ΄Ηνωμένων Πολιτειών, κοντά στο όος ΄Αντζελες, εις την Πολιτείαν της Καλιφορνίας επί του Ειρηνικού ώκεανού.

Νομίζω πως είνε ανάγκη να κάμω την άνωτερω περιγραφην της τοποθεσίας τού Χόλλυγουντ, γιατί φρονώ ότι οι περισσότεροι δεν θα έχουν ακριβή ιδέα της τοποθεσίας του. ΄Ασφαλώς όλοι γνωρίζουν σήμερα τί είναι τό Χόλλυγουντ. Και στό πιο άπομακρυσμένο χωριό της Κίνας εάν έρωτήσετε ένα παιδί, θα σας απαντήσει : «Τό Χόλλυγουντ είναι ή Πρωτεύουσα τού Κινηματογράφου».

΄Η μεγάλη κινηματογραφούπολις ζή τις ημέρες αυτές μέσα σε μία έντελως διαφορετική ατμόσφαιρα από την υπόλοιπη περίοδο τού χρόνου. ΄Η αιώνια κίνησις και ο λίγισμος της δράσεως, έχει σταματήσει σά σούντια της Μέτρο Κόλντριν, Γουόρνερ Μπρόδερς και της Παραμούντ. Είναι οι διακοπές των Χριστουγέννων. Και όλος ο κόσμος ξεκουράζεται και έτοιμάζεται για να περάση εύχάριστα τις γιορτές και να μη με γέλια και χαρές στόν καινούργιο χρόνο.

Από όλους τούς ΄Αμερικανούς, γλεντούν με περισσότερο κέφι τὰ Χριστούγεννα οι ήθοιοι τού Κινηματογράφου. Κανείς τους δεν παραλείπει την ημέραν αὐτήν να ξεφαντώσῃ και όλοι άνεξαιρέτως από τόν πρωταγωνιστή ή την πρωταγωνίστρια, πού τό φωτεινό άστέρι τους λάμπει στό κινηματογραφικό στερέωμα, μέχρι τὰ τελευταία κομμάτια ή την πιο άσημη μπαλαρίνα, μεθούν, χορεύουν και γελούν με την καλή τους καρδιά...

Ένας από τούς έξωφρενισμούς των αστέρων τού Χόλλυγουντ, είναι και τὰ δώρα.

Έκείνος πού θέλει, να προσφέρη κάτι στόν άλλον, τού στέλνει ένα μπιλιετάκι όπου τόν ρωτά τί θέλει να τού πάρη. Δι΄ αὐτήν την αίτιαν, στό Χόλλυγουντ αυτές τις ημέρες συναντά κανείς στούς δρόμους ανθρώπους φορτωμένους με πακετάκια. Έπειδή υπάρχει ή χαριτωμένη συνήθεια ότι τὰ δώρα πρέπει να αγοράζονται από τόν ίδιον τόν προσφέροντα και από κανένα άλλον, συναντάς λοιπόν στούς δρόμους τις πιο φημισμένες πρωταγωνίστριες φορτωμένες μικρά και μεγάλα δέματα.

Την παραμονή των Χριστουγέννων, δηλαδή τό βράδυ τού περιήμου «ρεβγιόν», έτοιμάζονται... φοβέρα και τρομερά πράγματα στό Χόλλυγουντ.

Χριστούγεννα στό Χόλλυγουντ ! άδες οι έπαλαίτες των εύτυχισμένων αστέρων πρώτου μεγέθους είναι κατάφωτες από εκατοντάδες λαμπιόνια, και προβάλλουν ανάμεσα στούς ανθισμένους «ήπους μέσ΄ τό σκοτάδι της νύκτας σάν έζωτικά παλάτια των παραμυθιών.

Στό κεντρικό σαλόνι της βίλλας της γυναίκας με τὰ πλατινένια μαλλιά Τζίν Χάρλοου, πού ζετρέλλαε όλο τό ΄Αμερικανικό Κοινό με τό τσακνίτικο και μπριόζο παιζιμό της, είναι σπιμένο καταστόλιστο ένα πελώριο Χριστουγεννιάτικο δένδρο, και ο φαντασμαγορικός διάκοσμος τού θυματίου θαμπώνει και τόν πιο απαιτητικό επισκέπτη. Τὰ κλαδιά στενάζουν από τό βάρος των πολυτιμών δώρων, πού θα μοιρασθούν άνάμεσα σε πανθαμίμιο εκδηλώσεων χαράς, στούς προσκεκλημένους.

Τό φοβερώτερο όμως πάντων θα είναι τό έξής : σπὴν μέση τού γλεντιού ή γόποσα θ΄ άποσυρθή, και θα εμφανισθή κατόπιν... γυμνή, μ΄ ένα ολόκληρο μπαλλέτο από γυμνά κορίτσια. Όλες θα φέρουν μία προσωπίδα τού ΄Αν-Βασίλη-Μπάριμπα Νοέλ-στό πρόσωπο και μία ζώνη με αριθμό σπὴν μέση. Κανένα άλλο διακριτικό. Άμα τή εμφανίσει τού μπαλλέτου θα κληθούν όλοι οι προσκεκλημένοι να γράψουν σ΄ ένα χαρτί τόν αριθμό υπό τόν όποιο φαντάζονται ότι κρύπτεται ή Τζίν Χάρλοου. Στό τέλος θα γίνη ή διαλογή των χαρτιών, και ό-

ποιος δεν άνεκάλυψε την Τζίν Χάρλοου θα εκδιώκεται από τό γλεντί κακώς !

Πρέπει να σημειωθή, ότι όλα τὰ γκέφλς τού μπαλλέτου θάνα άρτιωτά της σωματικής διαπλάσεως εις γρόπον ώστε να δυσκολευτούν πολύ οι καλεσμένοι σπὴν ανακάλυψι της οικοδεσποίνης.

Σε λίγο αρχίζει ή διανομή των δώρων. Μαζύ με τὰ βαρύτητα σκορπούν έξι σου τό γέλιο και την εύχαρίστησι τὰ όμορφα ψεύτικα άρκουδάκια, τὰ έξυπνα μίκυ-μύους, τὰ άρνάκια, οι σφυρίκρες και κάθε άλλο παιγνίδι πού γέννησε ή ανθρώπινη επινόησις.

Έπειτα από την διανομήν, οι προσκεκλημένοι περνούν σε άλλο μεγαλειότερον σαλόνι για να σουπάρουν με όρεξι, από τὰ χίλων-δυό είδων φαγητά και έδέσματα. ΄Η σαμπάνια ρέει άφθονη σε άπίθανες ποσότητες και κάθε τόσο ή άτμόσφαιρα δονείται από τόν χαρακτηριστικό κρότο τού ανοίγματος των μπουκαλιών, πού ανακατεύεται με τὰ γέλια και τις συζητήσεις των καλεσμένων.

Σε λίγο αρχίζει ο χορός. Οι μεθυστικοί ήχοι πού σκορπιά ή όρχήστρα παρασύρουν σε λικνιστικά βάλς ή σε μία έξωφρενική καριόκα, τόν κόσμο έκείνου των εύτυχισμένων θνητών με τις υπε-

ροχές έξωμες εσθίτες, και τὰ υπερκομψα φράκα. Οι αισθήσεις ζυπνούν σε μία νευρική υποδιέγερση, και ή Χάρλοου, γοπητικώτερη από όλες τις γυναίκες της βραδυάς, γεννά κύματα πάθους και όρμυν στόν καθολιέρο της.

Οι ώρες περνούν !...

Τό δένδρο των Χριστουγέννων γυμνώνμενο από τὰ δώρα του έχει έγκαταλειφθεί σε μία γλνία. Τὰ ζευγάρια άπυσούνται ένα-ένα στό φιλόξενο περιβάλλον τού δλάνθιστου κήπου πού λούζεται άπ΄ τις χρυσές ακτίνες τού φεγγαριού της Φλιντρίδος, ενώ μέσα σπὴν όάλα μία δαιδός σκορπίζει άθθονα τό μέταλλο της φωνής της...

.....Κάπου, πίσω άπ΄ τὰ προστατευτικά φυλλάδια των δένδρων, δίνεται σε σφικτους αναγκαλισμούς τό φίλ της Χριστουγεννιάτικης...καλοκαιρινής θραυδας.

΄Η αὐγή έχει άρχισει να ροδίζει όταν οι προσκεκλημένοι φεύγουν με τις πολυτελείς λιμουζίνες τους από τό ρεβεγιόν της Χάρλοου.

Ένας πετεινός αναγγέλλει με τό λαλήμα τού τόν έρχομό της μεγάλης ημέρας :

«Χριστούγεννα στό Χόλλυγουντ».

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΑΕΡΣ

Διά τὰ Χριστούγεννα

Τό Χριστουγεννιάτικο δένδρο

Τό δένδρον των Χριστουγέννων, ένα καθαρώς Ευρωπαϊκόν έθιμον μετεφευτέθη και εις τόν τόπον μας, και κάθε χρόνο άποτελεί, μίαν ώρα εύχαρίστοι, για τούς μεγάλους και μία χαρά για τούς μικρούς.

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΨΥΧΕΣ ΧΩΡΙΣΜΕΝΕΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ Κ. ΔΗΜ. Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Ήταν παραμονή Χριστουγέννων. Καθισμένοι σ' ένα μικρό καφενείο με χαμηλή οροφή, που βρισκόταν σε δρομάκι κοντά στην αγορά, μιλούσαμε.

Μία βουή έρχόταν απ' έξω, βουή ευχαρίστησης, από μουσικές, τύμπανα, φωνές δικές, που τραγουδούσαν, έψαλλαν τη γέννηση του Χριστού.

—Ρίχνει, ρίχνει! Σίγουρα θα έχουμε χιονισμένα Χριστούγεννα, είπε ένας της παρέας μας, πουχε βγή για λίγο έξω και είχε έρθει ραντισμένος από χιονάκι.

—Έχουμε χρόνια να δούμε ένα τέτοιο, είπα εγώ.

—Θυμάσαι από πότες; ρώτησε ο φίλος μου Τάσος τον αδελφό του. Άπο κείνα τα Χριστούγεννα, που πήγες στο σπίτι του Πιστούλη...

—Βρέ, έχεις δίκαιο! Πιστά! Έκανε αυτός κι έφερε το χέρι στο μέτωπό του.

—Τώρα πόσο ζωντανά μου έρχονται στή μνήμη, είπε έπειτα. Μα ας ρίξει να σάς το διηγήθω...

Δέν είχα ευχαριστηθεί διόλου με τον αρραβώνα του καλού μου φίλου Χρήστου Πιστούλη. Όταν έμαθα πού ήθελε να πέσει, τράχηλα. Αυτός ήταν ένα άρνακι. Τι ήθελε να μη σέ μια οικογένεια λύκων; Οικογένεια κακιά, χυδαία, κακοήγουσ οικογένεια! Ο πατέρας παλός τρόφιμος των φυλακών, χαρτοπαίκτης, μπράσος. Τα δυο αγόρια του, όταν μεγάλωσαν, μπράδοι έγιναν και χαρτοπαίκτης.

Η μάνα μια γλωσσού, που έκανε και την παλלקαρού, όπως και η κόρη της η Μαρία. Αυτή μέλστα είχε κι ένα βλέμμα σαν κακιά σκύλα.

Τώρα για την κόρη αυτή, πουχε αρραβωνιαστώ ο Πιστούλης, δεν μπορούσα να πω τίποτα κακό. Αυτό το κορίτσι ήταν σαν να μην κρατούσε απ' αυτούς. Και στη μορφή και στους τρόπους. Δεν έμοιαζε διόλου. Και πολλά κυκλοφορούσαν στη γειτονιά, γι' αυτή σε ημέρες, που έποδοκετο να φωνά απ' την Αθήνα.

Αλλά πώς μου φάνηκε, όταν ήρθα και τον βρήκα, τη δεύτερη μέρα, νομίζω, και τον ρώτησα για το γάμο του και για τη Μίνα, να μου λέει πως δεν πήρε τη Μίνα, αλλά τη Μαρία, την αδελφή της με το σκυλίο βλέμμα!

—Μα πως, πως έγινε αυτό; τον ρώτω. —Κάτι συνέθηκε, μου άπαντησε. Πάει τώρα. Δε σ' είπανε.

—Ήθελα να τόν ρωτήσω ακόμα, να του πω.

—Ρώτησε τ' αδελφά σου, μου είπε, τον Κώστα, τον Τάσο...

Βιαζόταν. Κι έδρεχε. Με κάλεσε όμως να πάω στην εορτή του Χριστού, και του το υποσχέθηκα.

Ύστερα από λίγες ημέρες, που είδα τον Κώστα, του είπα ότι είχα δει τον Πιστούλη και του είπα να μου διηγήσει τι του είχε συμβεί και πήρε τη Μαρία, αντί να πάρη τη Μίνα.

—Νομίζω, μου λέει ο Κώστας, πως θα ταίχες. Καλά όμως είχες πει ότι τ' άρνι! Τι θέλει στη φωνή λύκων; Και σήμερα ήμουν μαζί και είπαμε πολλά. Άρνι, σωστό είναι! Μόνο πούκει πρόσωπο άνθρωπο.

—Να σου πω τώρα πως πήρε τη Μαρία. Όταν πληροφοσιά ο μέρες, που θα γινόταν ο γάμος, άρχισε να μη φαίνεται πολύ η Μίνα. Και τον δέχονταν η αδελφή της Μαρία. Αυτή τον περιποιούνταν, αυτή του έκανε διάφορα σκετάκια και τον κοίταζε έρωτικά! Έρωτικά, με κείνα τα μάτια, που ήταν σαν κακιά σκύλα, όπως τότε έλεγε ο πατέρας.

—Ο Πιστούλης στενοχωριόταν. Δεν μπορούσε να έννοησ τη σχέση εκεί. Η μάνα της φαινόταν κι' αυτή, αλλά λίγο. Δεν ήξερε τι να κάνει και άρχισε να υποπτεύεται πως κάτι κακό του μαγρεύουν.

—Να διαμαρτυρηθώ όμως φοδόναν. Φοδόναν τους αδελφούς, φοδόναν και τον πατέρα.

—Και ήρθε η μέρα του γάμου.

—Απ' την προπαρόχηση όμως η Μαρία είχε χαθεί και παρουσιάζονταν η Μίνα και η μάνα της. Αυτή δεν τους άφινε ούτε στιγμή μόνους.

—Αυτός άρχισε να ηουακάζει.

—Μία ώρα όμως πριν του γάμου τον φωνάζει ο αδελφός της ο Σταύρος και του λέει:

—Άκουσε δώ, Χρήστο! Δε θα πάρης τη Μίνα, θα πάρης τη Μαρία. Ξέρω ταί. Τη Μίνα θα τη δώσουμε στο γέρο Ρουλόπουλο! Κατάλαβες; Έχει ψυχή πολύ εκεί! Οσοδήποτε, στο λή, δεν επιτρέπονται! Τώρα γίνεσαι αδελφός μας και πρέπει να δεχτείς! Είναι για το καλό του σπιτιού!

—Τι νάκανε το άρνι μέσα στη φωνή των λύκων; —Και δίπλα του παρουσιάστηκε, ντυσιτάκα ντυμένη, όλη της Μίνας η σκυλομούρα αδελφή της.

—Και ύστερα από λίγον καιρό έγινε και ο γάμος του Ρουλόπουλου με τη Μίνα. Και ο Πιστούλης την είδε χλωμή, αδύνατη, πουμένη και αά να την πηγαίαν όκι να την παντρεύουν, αλλά να την κρεμάσουν!...

—Αυτό το εμπόριο έδωσε κέρδη μεγάλα στην οικογένεια. Τα δυο αδελφά παρουσιάζονταν με χρήματα και ο πατέρας να αγοράζει χωράφια...

—Ο Πιστούλης με τη γυναίκα του πήγαν...

—Έχουν από πότες; ρώτησε ο φίλος μου Τάσος τον αδελφό του. Άπο κείνα τα Χριστούγεννα, που πήγες στο σπίτι του Πιστούλη...

—Βρέ, έχεις δίκαιο! Πιστά! Έκανε αυτός κι έφερε το χέρι στο μέτωπό του.

—Τώρα πόσο ζωντανά μου έρχονται στή μνήμη, είπε έπειτα. Μα ας ρίξει να σάς το διηγήθω...

Δέν είχα ευχαριστηθεί διόλου με τον αρραβώνα του καλού μου φίλου Χρήστου Πιστούλη. Όταν έμαθα πού ήθελε να πέσει, τράχηλα. Αυτός ήταν ένα άρνακι. Τι ήθελε να μη σέ μια οικογένεια λύκων; Οικογένεια κακιά, χυδαία, κακοήγουσ οικογένεια! Ο πατέρας παλός τρόφιμος των φυλακών, χαρτοπαίκτης, μπράσος. Τα δυο αγόρια του, όταν μεγάλωσαν, μπράδοι έγιναν και χαρτοπαίκτης.

Η μάνα μια γλωσσού, που έκανε και την παλלקαρού, όπως και η κόρη της η Μαρία. Αυτή μέλστα είχε κι ένα βλέμμα σαν κακιά σκύλα.

Τώρα για την κόρη αυτή, πουχε αρραβωνιαστώ ο Πιστούλης, δεν μπορούσα να πω τίποτα κακό. Αυτό το κορίτσι ήταν σαν να μην κρατούσε απ' αυτούς. Και στη μορφή και στους τρόπους. Δεν έμοιαζε διόλου. Και πολλά κυκλοφορούσαν στη γειτονιά, γι' αυτή σε ημέρες, που έποδοκετο να φωνά απ' την Αθήνα.

Αλλά πώς μου φάνηκε, όταν ήρθα και τον βρήκα, τη δεύτερη μέρα, νομίζω, και τον ρώτησα για το γάμο του και για τη Μίνα, να μου λέει πως δεν πήρε τη Μίνα, αλλά τη Μαρία, την αδελφή της με το σκυλίο βλέμμα!

—Μα πως, πως έγινε αυτό; τον ρώτω. —Κάτι συνέθηκε, μου άπαντησε. Πάει τώρα. Δε σ' είπανε.

—Ήθελα να τόν ρωτήσω ακόμα, να του πω.

—Ρώτησε τ' αδελφά σου, μου είπε, τον Κώστα, τον Τάσο...

Βιαζόταν. Κι έδρεχε. Με κάλεσε όμως να πάω στην εορτή του Χριστού, και του το υποσχέθηκα.

Ύστερα από λίγες ημέρες, που είδα τον Κώστα, του είπα ότι είχα δει τον Πιστούλη και του είπα να μου διηγήσει τι του είχε συμβεί και πήρε τη Μαρία, αντί να πάρη τη Μίνα.

—Νομίζω, μου λέει ο Κώστας, πως θα ταίχες. Καλά όμως είχες πει ότι τ' άρνι! Τι θέλει στη φωνή λύκων; Και σήμερα ήμουν μαζί και είπαμε πολλά. Άρνι, σωστό είναι! Μόνο πούκει πρόσωπο άνθρωπο.

—Να σου πω τώρα πως πήρε τη Μαρία. Όταν πληροφοσιά ο μέρες, που θα γινόταν ο γάμος, άρχισε να μη φαίνεται πολύ η Μίνα. Και τον δέχονταν η αδελφή της Μαρία. Αυτή τον περιποιούνταν, αυτή του έκανε διάφορα σκετάκια και τον κοίταζε έρωτικά! Έρωτικά, με κείνα τα μάτια, που ήταν σαν κακιά σκύλα, όπως τότε έλεγε ο πατέρας.

—Ο Πιστούλης στενοχωριόταν. Δεν μπορούσε να έννοησ τη σχέση εκεί. Η μάνα της φαινόταν κι' αυτή, αλλά λίγο. Δεν ήξερε τι να κάνει και άρχισε να υποπτεύεται πως κάτι κακό του μαγρεύουν.

—Να διαμαρτυρηθώ όμως φοδόναν. Φοδόναν τους αδελφούς, φοδόναν και τον πατέρα.

—Και ήρθε η μέρα του γάμου.

—Απ' την προπαρόχηση όμως η Μαρία είχε χαθεί και παρουσιάζονταν η Μίνα και η μάνα της. Αυτή δεν τους άφινε ούτε στιγμή μόνους.

—Αυτός άρχισε να ηουακάζει.

—Μία ώρα όμως πριν του γάμου τον φωνάζει ο αδελφός της ο Σταύρος και του λέει:

—Άκουσε δώ, Χρήστο! Δε θα πάρης τη Μίνα, θα πάρης τη Μαρία. Ξέρω ταί. Τη Μίνα θα τη δώσουμε στο γέρο Ρουλόπουλο! Κατάλαβες; Έχει ψυχή πολύ εκεί! Οσοδήποτε, στο λή, δεν επιτρέπονται! Τώρα γίνεσαι αδελφός μας και πρέπει να δεχτείς! Είναι για το καλό του σπιτιού!

—Τι νάκανε το άρνι μέσα στη φωνή των λύκων; —Και δίπλα του παρουσιάστηκε, ντυσιτάκα ντυμένη, όλη της Μίνας η σκυλομούρα αδελφή της.

—Και ύστερα από λίγον καιρό έγινε και ο γάμος του Ρουλόπουλου με τη Μίνα. Και ο Πιστούλης την είδε χλωμή, αδύνατη, πουμένη και αά να την πηγαίαν όκι να την παντρεύουν, αλλά να την κρεμάσουν!...

—Αυτό το εμπόριο έδωσε κέρδη μεγάλα στην οικογένεια. Τα δυο αδελφά παρουσιάζονταν με χρήματα και ο πατέρας να αγοράζει χωράφια...

—Ο Πιστούλης με τη γυναίκα του πήγαν...

—Έχουν από πότες; ρώτησε ο φίλος μου Τάσος τον αδελφό του. Άπο κείνα τα Χριστούγεννα, που πήγες στο σπίτι του Πιστούλη...

—Βρέ, έχεις δίκαιο! Πιστά! Έκανε αυτός κι έφερε το χέρι στο μέτωπό του.

—Τώρα πόσο ζωντανά μου έρχονται στή μνήμη, είπε έπειτα. Μα ας ρίξει να σάς το διηγήθω...

Δέν είχα ευχαριστηθεί διόλου με τον αρραβώνα του καλού μου φίλου Χρήστου Πιστούλη. Όταν έμαθα πού ήθελε να πέσει, τράχηλα. Αυτός ήταν ένα άρνακι. Τι ήθελε να μη σέ μια οικογένεια λύκων; Οικογένεια κακιά, χυδαία, κακοήγουσ οικογένεια! Ο πατέρας παλός τρόφιμος των φυλακών, χαρτοπαίκτης, μπράσος. Τα δυο αγόρια του, όταν μεγάλωσαν, μπράδοι έγιναν και χαρτοπαίκτης.

Η μάνα μια γλωσσού, που έκανε και την παλלקαρού, όπως και η κόρη της η Μαρία. Αυτή μέλστα είχε κι ένα βλέμμα σαν κακιά σκύλα.

Τώρα για την κόρη αυτή, πουχε αρραβωνιαστώ ο Πιστούλης, δεν μπορούσα να πω τίποτα κακό. Αυτό το κορίτσι ήταν σαν να μην κρατούσε απ' αυτούς. Και στη μορφή και στους τρόπους. Δεν έμοιαζε διόλου. Και πολλά κυκλοφορούσαν στη γειτονιά, γι' αυτή σε ημέρες, που έποδοκετο να φωνά απ' την Αθήνα.

Αλλά πώς μου φάνηκε, όταν ήρθα και τον βρήκα, τη δεύτερη μέρα, νομίζω, και τον ρώτησα για το γάμο του και για τη Μίνα, να μου λέει πως δεν πήρε τη Μίνα, αλλά τη Μαρία, την αδελφή της με το σκυλίο βλέμμα!

—Μα πως, πως έγινε αυτό; τον ρώτω. —Κάτι συνέθηκε, μου άπαντησε. Πάει τώρα. Δε σ' είπανε.

—Ήθελα να τόν ρωτήσω ακόμα, να του πω.

—Ρώτησε τ' αδελφά σου, μου είπε, τον Κώστα, τον Τάσο...

Βιαζόταν. Κι έδρεχε. Με κάλεσε όμως να πάω στην εορτή του Χριστού, και του το υποσχέθηκα.

Ύστερα από λίγες ημέρες, που είδα τον Κώστα, του είπα ότι είχα δει τον Πιστούλη και του είπα να μου διηγήσει τι του είχε συμβεί και πήρε τη Μαρία, αντί να πάρη τη Μίνα.

—Νομίζω, μου λέει ο Κώστας, πως θα ταίχες. Καλά όμως είχες πει ότι τ' άρνι! Τι θέλει στη φωνή λύκων; Και σήμερα ήμουν μαζί και είπαμε πολλά. Άρνι, σωστό είναι! Μόνο πούκει πρόσωπο άνθρωπο.

—Να σου πω τώρα πως πήρε τη Μαρία. Όταν πληροφοσιά ο μέρες, που θα γινόταν ο γάμος, άρχισε να μη φαίνεται πολύ η Μίνα. Και τον δέχονταν η αδελφή της Μαρία. Αυτή τον περιποιούνταν, αυτή του έκανε διάφορα σκετάκια και τον κοίταζε έρωτικά! Έρωτικά, με κείνα τα μάτια, που ήταν σαν κακιά σκύλα, όπως τότε έλεγε ο πατέρας.

—Ο Πιστούλης στενοχωριόταν. Δεν μπορούσε να έννοησ τη σχέση εκεί. Η μάνα της φαινόταν κι' αυτή, αλλά λίγο. Δεν ήξερε τι να κάνει και άρχισε να υποπτεύεται πως κάτι κακό του μαγρεύουν.

—Να διαμαρτυρηθώ όμως φοδόναν. Φοδόναν τους αδελφούς, φοδόναν και τον πατέρα.

—Και ήρθε η μέρα του γάμου.

—Απ' την προπαρόχηση όμως η Μαρία είχε χαθεί και παρουσιάζονταν η Μίνα και η μάνα της. Αυτή δεν τους άφινε ούτε στιγμή μόνους.

—Αυτός άρχισε να ηουακάζει.

—Μία ώρα όμως πριν του γάμου τον φωνάζει ο αδελφός της ο Σταύρος και του λέει:

—Άκουσε δώ, Χρήστο! Δε θα πάρης τη Μίνα, θα πάρης τη Μαρία. Ξέρω ταί. Τη Μίνα θα τη δώσουμε στο γέρο Ρουλόπουλο! Κατάλαβες; Έχει ψυχή πολύ εκεί! Οσοδήποτε, στο λή, δεν επιτρέπονται! Τώρα γίνεσαι αδελφός μας και πρέπει να δεχτείς! Είναι για το καλό του σπιτιού!

—Τι νάκανε το άρνι μέσα στη φωνή των λύκων; —Και δίπλα του παρουσιάστηκε, ντυσιτάκα ντυμένη, όλη της Μίνας η σκυλομούρα αδελφή της.

—Και ύστερα από λίγον καιρό έγινε και ο γάμος του Ρουλόπουλου με τη Μίνα. Και ο Πιστούλης την είδε χλωμή, αδύνατη, πουμένη και αά να την πηγαίαν όκι να την παντρεύουν, αλλά να την κρεμάσουν!...

—Αυτό το εμπόριο έδωσε κέρδη μεγάλα στην οικογένεια. Τα δυο αδελφά παρουσιάζονταν με χρήματα και ο πατέρας να αγοράζει χωράφια...

—Ο Πιστούλης με τη γυναίκα του πήγαν...

—Έχουν από πότες; ρώτησε ο φίλος μου Τάσος τον αδελφό του. Άπο κείνα τα Χριστούγεννα, που πήγες στο σπίτι του Πιστούλη...

—Βρέ, έχεις δίκαιο! Πιστά! Έκανε αυτός κι έφερε το χέρι στο μέτωπό του.

—Τώρα πόσο ζωντανά μου έρχονται στή μνήμη, είπε έπειτα. Μα ας ρίξει να σάς το διηγήθω...

Δέν είχα ευχαριστηθεί διόλου με τον αρραβώνα του καλού μου φίλου Χρήστου Πιστούλη. Όταν έμαθα πού ήθελε να πέσει, τράχηλα. Αυτός ήταν ένα άρνακι. Τι ήθελε να μη σέ μια οικογένεια λύκων; Οικογένεια κακιά, χυδαία, κακοήγουσ οικογένεια! Ο πατέρας παλός τρόφιμος των φυλακών, χαρτοπαίκτης, μπράσος. Τα δυο αγόρια του, όταν μεγάλωσαν, μπράδοι έγιναν και χαρτοπαίκτης.

Η μάνα μια γλωσσού, που έκανε και την παλלקαρού, όπως και η κόρη της η Μαρία. Αυτή μέλστα είχε κι ένα βλέμμα σαν κακιά σκύλα.

Τώρα για την κόρη αυτή, πουχε αρραβωνιαστώ ο Πιστούλης, δεν μπορούσα να πω τίποτα κακό. Αυτό το κορίτσι ήταν σαν να μην κρατούσε απ' αυτούς. Και στη μορφή και στους τρόπους. Δεν έμοιαζε διόλου. Και πολλά κυκλοφορούσαν στη γειτονιά, γι' αυτή σε ημέρες, που έποδοκετο να φωνά απ' την Αθήνα.

Αλλά πώς μου φάνηκε, όταν ήρθα και τον βρήκα, τη δεύτερη μέρα, νομίζω, και τον ρώτησα για το γάμο του και για τη Μίνα, να μου λέει πως δεν πήρε τη Μίνα, αλλά τη Μαρία, την αδελφή της με το σκυλίο βλέμμα!

—Μα πως, πως έγινε αυτό; τον ρώτω. —Κάτι συνέθηκε, μου άπαντησε. Πάει τώρα. Δε σ' είπανε.

—Ήθελα να τόν ρωτήσω ακόμα, να του πω.

—Ρώτησε τ' αδελφά σου, μου είπε, τον Κώστα, τον Τάσο...

Βιαζόταν. Κι έδρεχε. Με κάλεσε όμως να πάω στην εορτή του Χριστού, και του το υποσχέθηκα.

Ύστερα από λίγες ημέρες, που είδα τον Κώστα, του είπα ότι είχα δει τον Πιστούλη και του είπα να μου διηγήσει τι του είχε συμβεί και πήρε τη Μαρία, αντί να πάρη τη Μίνα.

—Νομίζω, μου λέει ο Κώστας, πως θα ταίχες. Καλά όμως είχες πει ότι τ' άρνι! Τι θέλει στη φωνή λύκων; Και σήμερα ήμουν μαζί και είπαμε πολλά. Άρνι, σωστό είναι! Μόνο πούκει πρόσωπο άνθρωπο.

—Να σου πω τώρα πως πήρε τη Μαρία. Όταν πληροφοσιά ο μέρες, που θα γινόταν ο γάμος, άρχισε να μη φαίνεται πολύ η Μίνα. Και τον δέχονταν η αδελφή της Μαρία. Αυτή τον περιποιούνταν, αυτή του έκανε διάφορα σκετάκια και τον κοίταζε έρωτικά! Έρωτικά, με κείνα τα μάτια, που ήταν σαν κακιά σκύλα, όπως τότε έλεγε ο πατέρας.

—Ο Πιστούλης στενοχωριόταν. Δεν μπορούσε να έννοησ τη σχέση εκεί. Η μάνα της φαινόταν κι' αυτή, αλλά λίγο. Δεν ήξερε τι να κάνει και άρχισε να υποπτεύεται πως κάτι κακό του μαγρεύουν.

—Να διαμαρτυρηθώ όμως φοδόναν. Φοδόναν τους αδελφούς, φοδόναν και τον πατέρα.

—Και ήρθε η μέρα του γάμου.

—Απ' την προπαρόχηση όμως η Μαρία είχε χαθεί και παρουσιάζονταν η Μίνα και η μάνα της. Αυτή δεν τους άφινε ούτε στιγμή μόνους.

—Αυτός άρχισε να ηουακάζει.

—Μία ώρα όμως πριν του γάμου τον φωνάζει ο αδελφός της ο Σταύρος και του λέει:

—Άκουσε δώ, Χρήστο! Δε θα πάρης τη Μίνα, θα πάρης τη Μαρία. Ξέρω ταί. Τη Μίνα θα τη δώσουμε στο γέρο Ρουλόπουλο! Κατάλαβες; Έχει ψυχή πολύ εκεί! Οσοδήποτε, στο λή, δεν επιτρέπονται! Τώρα γίνεσαι αδελφός μας και πρέπει να δεχτείς! Είναι για το καλό του σπιτιού!

—Τι νάκανε το άρνι μέσα στη φωνή των λύκων; —Και δίπλα του παρουσιάστηκε, ντυσιτάκα ντυμένη, όλη της Μίνας η σκυλομούρα αδελφή της.

Ή χαρά του ιλίγγου και των χειμερινών σπόρ

Την περασμένη Δευτέρα —κατά το Ήμερολόγιο— άρχισε ο χειμώνας. Και το κρύο —που τώρα και λίγο καιρό έχει γίνει αρκετά αισθητό— θα δυναμώσει και το χιόνι που είχε ήδη καλύψει τις κορυφές των βουνών μας θα τις σκεπάσει και πάλι και ίσως κατεβεί και πιο κάτω μέσα στους δρόμους των πόλεων.

—Τιός τ'όλε, ενώ!... —Ελε τώρα: Νά τον χαιρέσαι!... Δός μου το χέρι σου! Το χέρι σου να πιάσω και δα έχω να τ'αχάω!

—Σίγουρα, βρέ μαγκούφι, δες θάχνης τίποτα!

—Τιός τ'όλε, ενώ!... —Ελε τώρα: Νά τον χαιρέσαι!... Δός μου το χέρι σου! Το χέρι σου να πιάσω και δα έχω να τ'αχάω!

—Σίγουρα, βρέ μαγκούφι, δες θάχνης τίποτα!

—Τιός τ'όλε, ενώ!... —Ελε τώρα: Νά τον χαιρέσαι!... Δός μου το χέρι σου! Το χέρι σου να πιάσω και δα έχω να τ'αχάω!

—Σίγουρα, βρέ μαγκούφι, δες θάχνης τίποτα!

—Τιός τ'όλε, ενώ!... —Ελε τώρα: Νά τον χαιρέσαι!... Δός μου το χέρι σου! Το χέρι σου να πιάσω και δα έχω να τ'αχάω!

—Σίγουρα, βρέ μαγκούφι, δες θάχνης τίποτα!

—Τιός τ'όλε, ενώ!... —Ελε τώρα: Νά τον χαιρέσαι!... Δός μου το χέρι σου! Το χέρι σου να πιάσω και δα έχω να τ'αχάω!

—Σίγουρα, βρέ μαγκούφι, δες θάχνης τίποτα!

—Τιός τ'όλε, ενώ!... —Ελε τώρα: Νά τον χαιρέσαι!... Δός μου το χέρι σου! Το χέρι σου να πιάσω και δα έχω να τ'αχάω!

—Σίγουρα, βρέ μαγκούφι, δες θάχνης τίποτα!

—Τιός τ'όλε, ενώ!... —Ελε τώρα: Νά τον χαιρέσαι!... Δός μου το χέρι σου! Το χέρι σου να πιάσω και δα έχω να τ'αχάω!

—Σίγουρα, βρέ μαγκούφι, δες θάχνης τίποτα!

—Τιός τ'όλε, ενώ!... —Ελε τώρα: Νά τον χαιρέσαι!... Δός μου το χέρι σου! Το χέρι σου να πιάσω και δα έχω να τ'αχάω!

—Σίγουρα, βρέ μαγκούφι, δες θάχνης τίποτα!

—Τιός τ'όλε, ενώ!... —Ελε τώρα: Νά τον χαιρέσαι!... Δός μου το χέρι σου! Το χέρι σου να πιάσω και δα έχω να τ'αχάω!

—Σίγουρα, βρέ μαγκούφι, δες θάχνης τίποτα!

—Τιός τ'όλε, ενώ!... —Ελε τώρα: Νά τον χαιρέσαι!... Δός μου το χέρι σου! Το χέρι σου να πιάσω και δα έχω να τ'αχάω!

—Σίγουρα, βρέ μαγκούφι, δες θάχνης τίποτα!

—Τιός τ'όλε, ενώ!... —Ελε τώρα: Νά τον χαιρέσαι!... Δός μου το χέρι σου! Το χέρι σου να πιάσω και δα έχω να τ'αχάω!

—Σίγουρα, βρέ μαγκούφι, δες θάχνης τίποτα!

—Τιός τ'όλε, ενώ!... —Ελε τώρα: Νά τον χαιρέσαι!... Δός μου το χέρι σου! Το χέρι σου να πιάσω και δα έχω να τ'αχάω!

—Σίγουρα, βρέ μαγκούφι, δες θάχνης τίποτα!

—Τιός τ'όλε, ενώ!... —Ελε τώρα: Νά τον χαιρέσαι!... Δός μου το χέρι σου! Το χέρι σου να πιάσω και δα έχω να τ'αχάω!

—Σίγουρα, βρέ μαγκούφι, δες θάχνης τίποτα!

—Τιός τ'όλε, ενώ!... —Ελε τώρα: Νά τον χαιρέσαι!... Δός μου το χέρι σου! Το χέρι σου να πιάσω και δα έχω να τ'αχάω!

—Σίγουρα, βρέ μαγκούφι, δες θάχνης τίποτα!

Το σκι εχρησιμοποιήθη πρώτον από τους λαούς, σιθιρικούς και μογγολικούς, από αρχαιοτάτων χρόνων και εισηγήθη από τους Λάπωνας εις Σκανδιναβία, από την χώρα αυτήν δε διεδόθη τελευταίως εις όλην την Ευρώπη και εις όλες τις όρεινες χώρες όπου η χρησιμότης του απεδείχθη μοναδική, όχι μόνο για τους θιασώτες των χειμερινών σπόρ, αλλά δι' όλους τους όρεινους πληθυσμούς, εις τους όποιους προσφέρει άσπληνά άνεκτήμητες όηρησεις.

Τα σκι δέν τ'α χρησιμοποιεί μόνον ο άγροφύλας και ο δασοφύλας, οι όρεινά κίτες μνάδες των στρατών, ή χωροφυλακή της υπαίθρου, ο ταχυδρομικός διαμεταφορέας και ο ξένος ή ένδοσιος όρεινός περηγιτής, αλλά και ο μαθητής για να πάη πολλές φορές στο μακρινό σχολείο του, ο δάσκαλος που πρέπει να κάνει την διαδρομή, ο χωρικός που πηγαίνει από χωριό σε χωριό ή κατεβαίνει στην πόλη και ο λαθρεμπόρος ακόμη, που θα μετακινούσε άλλως ή μίτρος στους τελανοφύλακας που επέλεγον τα σόναρα εις ύψηλές περιοχές των Άλπεων, των Πυρηναίων ή των Καρπαθίων.

Κατά τον παγκόσμιον πόλεμον, το σκι άρκετά διαδεδομένο, έπαιξε σπουδαίον ρόλον, έκτοτε δε χρησιμοποιείται όλοένα και περισσότερο από όσους θέλουν να χαρούν, στην πληρότητά τους τις άπολαύσεις του χιονισμένου βουνού.

Ευτυχώς, με λίγη καλή θέλησι, σκι μπορούν να μάθουν όλοι, γυναίκες, άνδρες, παιδιά από δύο, τριών ετών ήδη, ήλικωμένοι και έξήντα ετών ακόμη.

Χρειάζεται βέβαια ή σχετική προσπάθεια, απαραίτητη ύγεια και άντοχη του όργανισμου, ελαστικότητα, επιδεξιότης προσοχή, όλα πράγματα που μαθαίνονται εύκολα και αποδίδουν εύχαρίστητα και χαρά και ρώμη και ύγεια εις τ'εκατοντάσιον της καταβλήθειας διά την εκμάθησιν —που και αυτή γίνεται με γέλια και χαρά— προσπαθείας. Έκείνοι σκενι τον έαυτο του στην τέλειαν άλλαγη του περιβάλλοντος, στην απομυκρυνση από τις ίδιες πάντα άσχημίες, τις συνηθισμένες σκεψεις, τις καθημερινές έννοιες και στην συνεχή προσπάθεια να υπερικήση τις δυσκολίες που τού προβάλλουν, συνδεδεμένες ή φύσις και ο σκοπός στον όποιον θέλει να φθάση και πολλές φορές να αποφύγη και να υπερικήση διαφόρους κινδύνους.

Το σκι μάς ήρθε από το βορρά. Όλοι οι κάτοικοι των περιοχών όπου το χιόνι δέν είναι μια προσωτική διασκέδασις ώρνι και ήμερών, αλλά ένας μόνιμος επισκέπτης,